

ทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THAI-ENGLISH BILINGUALS' ATTITUDE TOWARD THAI-ENGLISH CODE-SWITCHING

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Linguistics

Department of Linguistics

FACULTY OF ARTS

Chulalongkorn University

Academic Year 2020

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษา ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ
โดย	นายปิยกร ทวีผล
สาขาวิชา	ภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวดี สายสุวรรณ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

.....	คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีราภรณ์ รติธรรมกุล)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวดี สายสุวรรณ)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชไมภักดิ์ เตชะสอนันต์)	

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ปิยงูร ทวีผล : ทศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ. (THAI-ENGLISH BILINGUALS' ATTITUDE TOWARD THAI-ENGLISH CODE-SWITCHING) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.ภาวดี สายสุวรรณ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทมากขึ้นทั้งในสังคมไทยและสังคมโลก การสลับภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเป็นปรากฏการณ์ที่พบได้บ่อยในสังคมไทย ผู้พูดภาษาไทยมีความคิดเห็นที่หลากหลาย ทั้งสนับสนุนและไม่สนับสนุนการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับอังกฤษ งานวิจัยนี้จึงต้องการสำรวจทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อรูปแบบการสลับภาษาแบบต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อรูปแบบการสลับภาษาแบบต่าง ๆ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษา อายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพของผู้พูด ผู้วิจัยใช้วิธีการอำพรางเสียงพูดเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 80 คน คัดเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามชั้นภูมิประกอบด้วยผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในรุ่นอายุแซต (Generation Z) จำนวน 40 คน และในรุ่นอายุวาย (Generation Y) 40 คน ประเมินทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมของเสียงพูดทดสอบผ่านการให้คะแนนด้วยมาตราวัดความแตกต่างทางความหมายในแบบสอบถาม และแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในคำถามปลายเปิดแบบกรอบบรรยายความ ผลพบว่า รูปแบบการใช้ภาษาไทยอย่างเดียวเป็นรูปแบบการสลับภาษาที่ได้รับความนิยมสูงสุด รองลงมาคือ รูปแบบการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปแบบการแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ รูปแบบการสลับภาษาด้วยวลี และรูปแบบการสลับเป็นก้อนคำตามลำดับ ตัวแปรอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่บ้าง ทว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดแสดงให้เห็นว่า ความถี่ในการสัมผัสกับรูปแบบการสลับภาษามีอิทธิพลกับทัศนคติต่อรูปแบบการสลับภาษา ผู้สัมผัสกับรูปแบบการสลับภาษามากผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ หรือในชีวิตประจำวันมีแนวโน้มยอมรับ รวมถึงมองรูปแบบการสลับภาษานั้นในเชิงบวกมากกว่าคนที่สัมผัสกับรูปแบบการสลับภาษาน้อย

สาขาวิชา ภาษาศาสตร์

ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2563

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6080133622 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORD: Attitudes toward code-switching, Bilinguals, English language background,
Occupational domain

Piyangkoon Thaweephol : THAI-ENGLISH BILINGUALS' ATTITUDE TOWARD THAI-
ENGLISH CODE-SWITCHING. Advisor: Asst. Prof. PAVADEE SAISUWAN, Ph.D.

Despite the increasing importance of English both in Thai society and worldwide, and the prevalence of Thai-English code-switching in Thai society, Thai speakers have diverse opinions code-switching practices. This study examines Thai-English bilinguals' attitudes towards code-switching between Thai and English. It aims to uncover their attitudes towards different types of Thai-English code-switching and explore the relationship between their attitudes and three factors – generation, English language background and occupational domain. Using the verbal guise technique, 80 Thai-English bilinguals selected by using stratified purposive sampling consisting of 40 Generation-Z speakers and 40 Generation-Y speakers were asked to rate verbal-guise sentences on a semantic differential scale of social attractiveness and social status. They were also asked to provide further opinions by responding to open-ended questions. The findings reveal that Thai sentences are rated most positively, followed by those with inter-sentential switching, English sentences, insertion of English words, tag switching, and lexical chunk switching, respectively. The correlation between the participants' attitudes and the three factors is not found to be statistically significant. However, the participants' responses in open-ended questions suggest the influence of degrees of exposure to code-switching on their attitudes towards code-switching. In other words, the higher degree of exposure to code-switching through the media or everyday conversation tends to yield more positive attitudes towards code-switching.

Field of Study: Linguistics

Student's Signature

Academic Year: 2020

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือ แนะนำให้คำปรึกษา ตรวจสอบ แก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาวดี สายสุวรรณ อาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจจริงและความทุ่มเทของอาจารย์และขอกราบ ขอบพระคุณเป็น อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อธิราภรณ์ รติธรรมกุล ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. ชไมภัค เตชสุนันต์ ประธานกรรมการ และกรรมการภายนอก ในการสอบวิทยานิพนธ์สำหรับคำแนะนำและข้อคิดเห็น ในการดำเนินการวิจัย รวมถึงการเขียนรายงาน ในครั้งนี้ ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการวิจัย นางสาว พิมวา อู่ละพันธุ์ ผู้ช่วยจัดทำเสียงพูด ทดสอบ นางสาวศุภิสรา ภัทรสินมโน นางสาวณัฐธัญญา หลุรักษ์ และ นายระพีพงษ์ ศรีศักดิ์ดา ผู้ให้ เสียงพูดทดสอบ และผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกคนที่มีส่วนร่วมให้การศึกษาในครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

อนึ่ง การทำวิจัยในครั้งนี้ไม่อาจสำเร็จลุล่วงไปได้อย่างสมบูรณ์หากผู้วิจัยขาดความรู้ ตลอดจน ทักษะที่ จำเป็นในการทำวิจัย ผู้วิจัยจึงขอขอบคุณคณาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ ให้ ผลงานวิจัยนี้เป็น ประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และขอบคุณบิดา มารดา รวมถึงผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็น แรงสนับสนุนให้การศึกษา ในครั้งนี้เป็นไปได้อย่างราบรื่น

ปิยงูร ทวีผล

สารบัญ

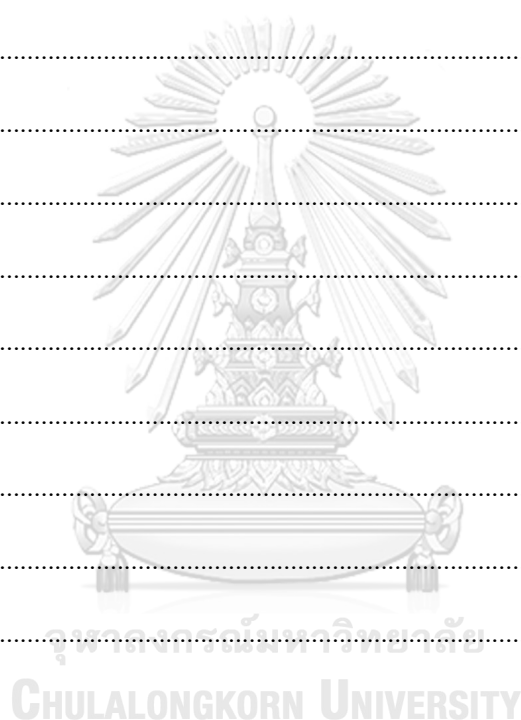
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฏ
บทที่ 1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์	8
1.3 สมมติฐาน	8
1.4 ขอบเขตการวิจัย	8
1.5 นิยามศัพท์	9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 ผู้พูดสองภาษา	10
2.2 การสลับภาษา.....	13
2.2.1 นิยามและมิติของการสลับภาษา	13
2.2.2 แบบลักษณะของการสลับภาษา	15
2.2.3 การแทรกคำเดี่ยวในการสลับภาษา	22
2.3 ทักษะติดต่อภาษา.....	26
2.3.1 นิยามของทักษะติดต่อและมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้อง	26

2.3.2	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษา.....	32
2.3.3	ทัศนคติต่อการสลับภาษา.....	34
2.3.4	วิธีการศึกษาทัศนคติต่อภาษาและการสลับภาษา.....	35
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย		46
3.1	การคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	47
3.1.1	เกณฑ์ด้านอายุ	47
3.1.2	เกณฑ์ด้านระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	48
3.1.3	เกณฑ์ด้านแวดวงอาชีพ	48
3.2	การเข้าถึงและการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	49
3.2.1	การเข้าถึงผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	50
3.2.2	การพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	50
3.3	การเก็บข้อมูล	51
3.3.1	แบบสอบถามส่วนที่ 1 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาผ่านการใช้เสียงทดสอบ เป็นหุ่นอำพราง.....	51
3.3.2	แบบสอบถามส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	57
3.3.3	แบบสอบถามส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิด.....	60
3.4	การวิเคราะห์ผล.....	61
3.4.1	ร้อยละ (percentage)	61
3.4.2	ฐานนิยม (mode)	62
3.4.3	ค่าเฉลี่ย (mean).....	62
3.4.4	ค่าสถิติทดสอบความต่างของค่าเฉลี่ย T (T-Test).....	63
3.4.5	ค่าสหสัมพันธ์ (correlation coefficient).....	63
3.4.6	การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ	64
3.5	การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือและผลการศึกษา.....	64

บทที่ 4 ภาพรวมทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษา	66
4.1 ข้อมูลประชากรและภาพรวมเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย	66
4.2 ภาพรวมค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ	67
4.3 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม	72
4.4 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม	78
4.5 ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ	83
4.5.1 การสัมผัสกับภาษาอังกฤษ	83
4.5.2 ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา	87
4.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการสัมผัสภาษาอังกฤษกับความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับ ภาษา	93
4.6 สรุป	94
บทที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษากับอายุ	97
5.1 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด	98
5.1.1 ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด	102
5.1.2 ทัศนคติด้านสถานภาพสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด	110
5.1.3 สรุป	114
5.2 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวาย	116
5.2.1 ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวาย	121
5.2.2 ทัศนคติด้านสถานภาพสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวาย	127
5.2.3 สรุป	131
5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา	134
5.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการ สลับภาษาไทย-อังกฤษ	137

5.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการ สลับภาษาไทย-อังกฤษ.....	141
5.3.3 ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความแบ่งตามรุ่นอายุ	144
5.3.4 สรุป.....	146
บทที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษา กับระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวง อาชีพ.....	147
6.1 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแชนจ์จำแนกตามระดับพื้นเพทาง ภาษาอังกฤษ	148
6.1.1 ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแชนจ์ จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	151
6.1.2 ทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแชนจ์จำแนก ตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ.....	154
6.1.3 สรุป.....	156
6.2 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัยจำแนกตามระดับพื้นเพทาง ภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ	156
6.2.1 ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ	160
6.2.2 ทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัยจำแนก ตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ	164
6.2.3 สรุป.....	166
6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพกับทัศนคติต่อรูป ประโยคที่มีการสลับภาษา.....	167
6.3.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในเชิงปริมาณ	167
6.3.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในเชิงคุณภาพ.....	174
บทที่ 7 สรุปและอภิปรายผลการวิจัย.....	180
7.1 สรุปผลการวิจัย.....	180

7.1.1 ภาพรวมทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไทย-อังกฤษ.....	180
7.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพ กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไทย-อังกฤษ.....	182
7.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	183
7.2.1 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค	183
7.2.2 อิทธิพลของระดับพื้นเพภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา.....	184
7.3 ข้อเสนอแนะ	185
บรรณานุกรม.....	187
ภาคผนวก.....	199
ภาคผนวก ก	200
ภาคผนวก ข	207
ภาคผนวก ค	214
ภาคผนวก ง.....	220
ภาคผนวก จ	224
ประวัติผู้เขียน.....	237

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ กับรูปแบบการสลับภาษา.....	21
ตารางที่ 2 เงื่อนไขการแยกคำยืมด้วยเกณฑ์บูรณาการ	23
ตารางที่ 3 ความจำเพาะทางความหมายของคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ.....	52
ตารางที่ 4 ประเภทของรูปประโยคทดสอบและตัวอย่างประโยคในแต่ละประเภท	54
ตารางที่ 5 เสียงพูดที่ไม่เกี่ยวกับการวิจัย.....	55
ตารางที่ 6 ลำดับของประเภทของเสียงพูดทั้งหมด.....	55
ตารางที่ 7 คู่ลักษณะนิสัยในการประเมินเสียงทดสอบ	56
ตารางที่ 8 กรอบบรรยายความ.....	61
ตารางที่ 9 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ	68
ตารางที่ 10 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยว ภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย	70
ตารางที่ 11 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ	73
ตารางที่ 12 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย	75
ตารางที่ 13 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม.....	76
ตารางที่ 14 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ.....	79
ตารางที่ 15 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดย แยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามความจำเพาะทางความหมาย	81
ตารางที่ 16 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม.....	82
ตารางที่ 17 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด	99
ตารางที่ 18 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูป ประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย.....	101

ตารางที่ 19 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ใน รุ่นอายุแซด.....	104
ตารางที่ 20 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย	106
ตารางที่ 21 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมในรุ่นอายุแซด	107
ตารางที่ 22 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่น อายุแซด	111
ตารางที่ 23 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่น อายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย..	113
ตารางที่ 24 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของในรุ่นอายุแซด.....	114
ตารางที่ 25 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวาย	117
ตารางที่ 26 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวาย โดยแยกรูป ประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย.....	120
ตารางที่ 27 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ใน รุ่นอายุวาย	122
ตารางที่ 28 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวาย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย	124
ตารางที่ 29 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมในรุ่นอายุวาย	125
ตารางที่ 30 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่น อายุวาย.....	127
ตารางที่ 31 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่น อายุวาย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย...	129
ตารางที่ 32 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุวาย	130
ตารางที่ 33 ตารางเปรียบเทียบคะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมในรุ่น อายุแซดและรุ่นอายุวาย.....	140

ตารางที่ 34 ตารางเปรียบเทียบคะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย.....	143
ตารางที่ 35 ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด	148
ตารางที่ 36 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	149
ตารางที่ 37 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	151
ตารางที่ 38 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	153
ตารางที่ 39 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	154
ตารางที่ 40 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	155
ตารางที่ 41 ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพในรุ่นอายุวาย.....	157
ตารางที่ 42 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวาย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ	158
ตารางที่ 43 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวาย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ.....	160
ตารางที่ 44 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในรุ่นอายุวาย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	162
ตารางที่ 45 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวาย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ.....	164
ตารางที่ 46 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุวาย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ	165
ตารางที่ 47 ตารางเปรียบเทียบค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาเดียวของผู้เข้าร่วมวิจัยกลุ่มต่าง ๆ .	168
ตารางที่ 48 ตารางเปรียบเทียบค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาของผู้เข้าร่วมวิจัยกลุ่มต่าง ๆ.....	171

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ลักษณะผู้พูดสองภาษาที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาได้ดีทั้งคู่.....	13
ภาพที่ 2 แผนผังโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของรูปประโยคที่เกิดการแทรก.....	19
ภาพที่ 3 แผนผังโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของรูปประโยคที่เกิดการสลับ.....	19
ภาพที่ 4 ผังโครงสร้างวากยสัมพันธ์ของรูปประโยคที่เกิดการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกัน.....	20
ภาพที่ 5 ความเชื่อมโยงของแบบลักษณ์การสลับภาษาทั้งสามแบบของมิวสเกน.....	22
ภาพที่ 6 ความสัมพันธ์และทิศทางขององค์ประกอบทัศนคติและทัศนคติ.....	30
ภาพที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ทัศนคติ คุณค่า และอุดมการณ์.....	32
ภาพที่ 8 ผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	49
ภาพที่ 9 ประเภทของรูปประโยคทดสอบ.....	53
ภาพที่ 10 แบบสอบถามส่วนที่ 1.....	57
ภาพที่ 11 แบบสอบถามส่วนที่ 2.....	60
ภาพที่ 12 แบบสอบถามส่วนที่ 3.....	61
ภาพที่ 13 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ.....	67
ภาพที่ 14 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดียว ภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย.....	69
ภาพที่ 15 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ.....	72
ภาพที่ 16 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูป ประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย.....	74
ภาพที่ 17 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ.....	78
ภาพที่ 18 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด.....	98
ภาพที่ 19 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำ เดียวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย.....	100

ภาพที่ 35 แผนภูมิเปรียบเทียบทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุ
แซดและรุ่นอายุวาย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทาง
ความหมาย..... 142

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ภาวะโลกาภิวัตน์ส่งผลให้อัตราการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้คนจากที่ต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เคิร์กแพทริกและลิดดีโคท (Kirkpatrick & Liddicoat, 2019) ให้ความเห็นว่า สภาวะเช่นนี้ทำให้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร (lingua franca) มีบทบาทมากขึ้นในระดับโลก ไม่ใช่แค่ในฐานะภาษาต่างประเทศที่เข้าไปปนในภาษาท้องถิ่นต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังถูกใช้เป็นภาษาที่สองในการเรียนการสอนของหลาย ๆ ประเทศด้วย ทำให้จำนวนประชากรทั่วโลกที่รู้และใช้ภาษาอังกฤษได้มีจำนวนมากขึ้นในปัจจุบัน คริสตัล (Crystal, 2019) ประมาณจำนวนประชากรไทยที่พูดภาษาอังกฤษได้ว่ามีประมาณร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด หรือคิดเป็น 6.8 ล้านคน แม้จำนวนดังกล่าวไม่อาจอนุมานได้ว่าประชากรไทยใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลาย เมื่อเทียบกับประชากรชาติอื่น ๆ อาทิ รัสเซีย จีน หรืออินโดนีเซียซึ่งมีสัดส่วนประชากรที่พูดภาษาอังกฤษได้เป็นจำนวนมาก ทว่านโยบายส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education, 2008) ส่งเสริมให้คนไทยใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นผ่านการเรียนการสอน รวมถึงสื่อต่าง ๆ ในปัจจุบันนำภาษาอังกฤษใช้ร่วมกับภาษาไทยมากขึ้นในการสื่อสาร ความแพร่หลายในการใช้ภาษาอังกฤษจึงเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะในสังคมเมืองของไทย ส่งผลให้ทศวรรษที่ผ่านมา การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษกลายเป็นปรากฏการณ์ที่พบได้มากขึ้นในสังคมเมือง งานวิจัยจำนวนไม่น้อยที่ผ่านมา ศึกษารูปแบบโครงสร้าง รวมถึงหน้าที่ของการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ทั้งในบทสนทนาชีวิตประจำวัน รวมถึงในสื่อต่าง ๆ อาทิ สื่อโทรทัศน์ (Jaihuek, Opra, & Dehaboon, 2011; Kannaovakun & Gunther, 2003; Kraithipchoosakul, 2010) สื่อสิ่งพิมพ์ (Janhom, 2011) และ สื่อสังคมออนไลน์ (Likhitphongsathorn & Sappapan, 2013; Sangkhamarn, 2012) ในกลุ่มประชากรที่หลากหลาย

แม้ว่าการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเป็นปรากฏการณ์ที่พบได้บ่อย และมีรูปแบบหลากหลายขึ้น ทั้งการสลับภาษาในประโยค (intra-sentential code switching) การสลับภาษาด้วยวลี (tag switching) และการสลับภาษาระหว่างประโยค (inter-sentential code switching) แต่งานวิจัยบางส่วนในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาพบว่า ผู้พูดภาษาไทยบางกลุ่มยังคงมีทัศนคติเชิงลบต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา กลุ่มดังกล่าวมองว่ารูปประโยคแบบนี้เป็นรูปประโยคที่ไม่ควร

นำมาใช้ งานวิจัยของภัสรพี ชัยรัตน์ (Chairat, 2014) ชี้ว่า ยังมีผู้พูดภาษาไทยบางกลุ่มเห็นว่าการสลับภาษาโดยเฉพาะในบทเพลงฟังดูน่ารำคาญ ในขณะที่งานวิจัยของน้ำทิพย์ แสงเปรม (Sangprem, 2015) พบว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษยังคงมีทัศนคติเชิงลบกับรูปแบบการสลับภาษามากกว่านักเรียนในชั้นเรียนเมื่อนำทัศนคติจากทั้งสองกลุ่มมาเทียบกัน อีกทั้งทัศนคติเชิงลบดังกล่าวพบเห็นได้ทั่วไปทั้งจากกระทู้ในเว็บบอร์ด (web board) และสื่อโฆษณา เช่น กระทู้ในเว็บบอร์ดพันทิป เว็บบอร์ดหนึ่งที่เป็นที่นิยมของคนไทย มีการแสดงความเห็นเรื่องการสลับภาษาเอาไว้จำนวนหนึ่งตามกระทู้ต่าง ๆ เช่น จากกระทู้พันทิปกระทู้หนึ่ง (Gop_ครบ, 2559) เจ้าของกระทู้แสดงทัศนคติต่อการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษในเชิงลบโดยพิมพ์แสดงความเห็นต่อดาราในรายการว่า “คุณลูกเกตแกจะพูดไทยคำอังกฤษคำเพื่อ ???” หรือ ความเห็นในกระทู้เดียวกัน เช่น “เบื่อพวกชอบพูดอังกฤษคำไทยคำ แบบที่ [...]” ทว่าความเห็นอีกส่วนหนึ่งในกระทู้พันทิปยังโต้แย้งว่า คนไทยบางกลุ่มเริ่มมีทัศนคติเชิงบวกต่อรูปแบบนี้มากขึ้น เช่น “ผมเฉย ๆ นะ ไม่มีปัญหา คำไม่พูดอังกฤษตลอดก็บุญแค่นั้นแล้ว แบบได้เรียนศัพท์อีกต่างหาก” หรือ “เราโอเคนะ บางทีภาษาอังกฤษมันแสดงอารมณ์ของคนพูดได้ดีกว่ามานั่งคิดภาษาไทย เราโอเคนะพูดอังกฤษล้วนเราก็โอเค” นอกจากนี้ สื่อโฆษณาวิตีทัศน์ของแซลมอนเฮาส์ (Salmon, 2560) ชื่อ “ถ้าทุกคนพูดไทยคำอังกฤษคำ” นำประเด็นการสลับภาษามาใช้ในโฆษณา โดยเสนอภาพผู้พูดที่ใช้การสลับภาษาไปในทางที่ไม่ดี เป็นต้น นอกจากนี้ คนไทยอีกส่วนมองว่าการสลับภาษาไม่ใช่สิ่งผิด อาทิ วิดีทัศน์ของกระทรวงวัฒนธรรม (likethaicultureThai, 2555) เสนอภาพการสลับภาษาว่าไม่ใช่สิ่งผิด แต่ผู้ใช้ภาษาควรรู้กาลเทศะในการใช้ อีกทั้งงานวิจัยบางส่วนชี้ให้เห็นว่า คนจำนวนหนึ่งเริ่มมีทัศนคติเชิงบวกต่อการสลับภาษามากขึ้น โดยเฉพาะในแง่การศึกษาซึ่งนำรูปแบบเหล่านี้มาช่วยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม (Varatiporn, 2020; สุภาพร ชวนมมงคลเจริญ และ ชไมภักดิ์ เตชสุนันต์, 2563) ในมหาวิทยาลัย (Teklesellassie & Boersma, 2018) และในการพูดคุยชีวิตประจำวันในมหาวิทยาลัย (Dandee, 2003) ข้อค้นพบเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า ทัศนคติต่อการสลับภาษาในปัจจุบันของสังคมไทยยังคงเป็นประเด็นที่มีข้อถกเถียงอยู่ และมีความคิดเห็นแตกออกเป็นหลายฝ่าย ทั้งฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการสลับภาษาและรณรงค์ให้ใช้ภาษาเดียว (monolingual speech) ในการสนทนา และฝ่ายที่เห็นว่าการสลับภาษาไม่ใช่เรื่องผิด การศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมิติทางสังคมจึงมีความสำคัญต่อการกำหนดนโยบายทางภาษา ในอีกทางหนึ่ง การทราบถึงทัศนคติต่อการสลับภาษาในสังคมว่ารูปแบบใดเป็นที่ชื่นชอบ ไม่เป็นที่ชื่นชอบด้วยสาเหตุอะไร และ

ปัจจัยเบื้องหลังที่ส่งผลต่อการให้ทัศนคติดังกล่าวคืออะไร เป็นประโยชน์ต่อประยุกต์ ปรับใช้ทั้งในเชิง การสอน การโฆษณา และการศึกษาในเชิงวิชาการด้วย

การศึกษาเกี่ยวกับการสลับภาษาเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1950 โดย ฮอเกน (Haugen, 1954) และไวน์ริช (Weinreich, 1953) นักคิดทั้งสองนิยามการสลับภาษาว่าเป็น ปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในบทสนทนาเดียวกันโดยผู้พูดที่รู้ตั้งแต่สอง ภาษาขึ้นไป ในเวลาต่อมา นักภาษาศาสตร์แขนงอื่น ๆ อาทิ นักภาษาศาสตร์สังคม พยายามจัด ประเภทปรากฏการณ์ดังกล่าวด้วยเกณฑ์ต่าง ๆ เพิ่มเติม เช่น การใช้มุมมองเชิงหน้าที่ของการสลับ ภาษา อโตเย (Atoye, 1994) และไฮม์ (Hymes, 1972) แบ่งการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในบท สนทนาเดียวกันออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ การปนภาษา (code-mixing) และการสลับภาษา (code-switching) การปนภาษาคือ การนำองค์ประกอบจากภาษาอื่น เช่น คำหรือวลีเข้าไปแทรกใน อีกภาษาหนึ่งโดยไม่มีเจตนาเพื่อบ่งบอกอัตลักษณ์หรือให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในการพูด การทำ เช่นนี้อาจเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ เช่น ความจำเป็นที่ต้องใช้คำหรือวลีดังกล่าวเนื่องด้วยภาษาที่ผู้พูด กำลังสนทนาอยู่ไม่มีคำเรียกมันท์ของสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อ การเน้นย้ำอารมณ์ การดึงดูดความ สนใจ (Scotton & Ury, 1977) ในปัจจุบันหน้าที่ของการปนภาษาเหล่านี้ นอกจากพบเจอได้ในบท สนทนาทั่วไปแล้ว ยังเห็นได้ในสื่อสังคมออนไลน์ อาทิ เฟสบุ๊ก ด้วย (Halim & Maros, 2014) ส่วน การสลับภาษานั้น ไบเล (Bailey, 2000) ให้นิยามว่า การใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาขึ้นไปสลับกันไป มา โดยมีจุดประสงค์เพื่อแสดงอัตลักษณ์ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในบทสนทนา และเพื่อสร้าง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างชุมชนภาษา การนำการสลับภาษาไปใช้ในสังคมมีวัตถุประสงค์ที่ หลากหลาย และอาจมีรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่ใช้อย่างกว้างขวางกว่าอีกรูปแบบหนึ่งในสังคม

การสลับภาษาที่เกิดขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะตามสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นการสลับภาษาใน ระดับคำ กล่าวคือ เป็นการแทรกคำจากภาษาอังกฤษเข้ามาในประโยคภาษาไทย งานวิจัยภาษาไทย มีงานศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษหลายงาน อาทิ งานของพรทิพา สุรวรรณ (Surawan, 1975) ศึกษาลักษณะคำที่ถูกใช้ รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการสลับภาษา ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษผ่านบทสนทนาของนักเรียนไทยที่อาศัยในมลรัฐต่าง ๆ ของ สหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า คำต่าง ๆ มีความถี่ในการใช้สลับไม่เท่ากัน คำที่มีความถี่ในการสลับ มากที่สุดคือ วิสามันต งานวิจัยต่อมาของสุทธิรา ว่องพาณิชย์เจริญ (2540) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ ภาษาไทยปนภาษาอังกฤษของนักจัดรายการวิทยุ พบว่า นักจัดรายการใช้คำภาษาอังกฤษปนใน ภาษาไทยอยู่ 2 ประเภท คือ 1) คำนามซึ่งเป็นศัพท์เฉพาะวงการ กล่าวคือ เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง รวมถึงชื่อเฉพาะของบุคคล สิ่งของ สถานที่ และ 2) คำนามซึ่งเป็นศัพท์ทั่วไป ทว่านักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาการสลับภาษาในหลายสังคมพบว่า อันที่จริงแล้ว การสลับภาษาเกิดขึ้นได้ในหลายระดับ ทั้งในระดับก่อนคำ วลี หรือประโยค (Poplack, 1980)

แม้ว่าการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษจะมีการศึกษาเพิ่มเติมในช่องทางการสื่อสารอื่น ๆ อีก ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาการสลับภาษาในรายการโทรทัศน์ (Jaihuek et al., 2011; Kannaovakun & Gunther, 2003; Kraithipchoosakul, 2010) หรือในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต (Yiamkhamnuan, 2010, 2011) ในนิตยสาร (Janhom, 2011) รวมถึงในบทเพลง (Likhitphongsathorn & Sappapan, 2013; Sangkhamarn, 2012) แต่งานศึกษาทั้งหมดศึกษาโดยเน้นรูปแบบของการสลับภาษา และความถี่ในการปรากฏของคำที่นำมาใช้ในการสลับภาษา ข้อค้นพบส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่า ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากที่สุด โดยการสลับภาษาภายในประโยคส่วนใหญ่จะเป็นการแทรกคำนามหรือนามวลีภาษาอังกฤษเข้ามาในประโยคภาษาไทย ทว่างานวิจัยที่ศึกษารูปแบบของการสลับภาษาดังกล่าวโยงเข้ากับทัศนคติและปัจจัยนอกเหนือภาษา เช่น รุ่นอายุ และแวดวงอาชีพยังมีอยู่ไม่มาก งานวิจัยของศศิธร ธาตุเหล็ก (2545) พบว่าอาชีพของบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษในเรื่องทั่วไป และพบว่าชนิดของคำปนไม่สัมพันธ์กับการพูดสลับภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยด้านอื่น ๆ อย่างด้านสังคมมีอิทธิพลต่อรูปแบบการสลับภาษา

อย่างไรก็ตามงานวิจัยส่วนใหญ่ในประเทศที่ศึกษาการสลับภาษาในเชิงโครงสร้างพยายามหลีกเลี่ยงความซับซ้อนของการสลับภาษาภายในประโยค อาทิ ไม่แยกการสลับภาษาภายในประโยคที่ใช้การแทรกคำเดียว (lexical insertion) ออกจากการใช้คำยืม (lexical borrowing) เป็นต้น ความซับซ้อนนี้เป็นประเด็นถกเถียงในหมู่นักภาษาศาสตร์มาอย่างยาวนาน นักภาษาศาสตร์ส่วนหนึ่งพยายามแยกคำยืมออกจากการสลับภาษาที่ใช้คำเดียว เช่น ป๊อปแลค (Poplack, 1981a) เสนอให้ใช้เกณฑ์บูรณาการทางเสียงและทางวิธยาหน่วยคำในการแยกประเด็นคำยืมออกจากการสลับภาษา ในขณะที่นักภาษาศาสตร์อีกส่วนหนึ่ง เช่น ไมเออร์ส-สกอตตัน (Myers-Scotton, 2017) มองว่า หากเป็นการศึกษาการสลับภาษาเฉพาะสมัย (synchronic study) ผู้ศึกษาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแยกคำยืมออกจากการแทรกคำเดียวในประโยค เนื่องจากในการศึกษาเฉพาะสมัย คำยืมกับการแทรกคำที่ไม่ใช่คำยืมไม่อาจจะใช้เกณฑ์ทางเสียงพิจารณาได้ เพราะการบูรณาการทางเสียงหรือทางวิธยาหน่วยคำจำเป็นต้องอาศัยเวลาซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป สังเกตได้ยากหากต้องการแยกคำจริง ๆ ไมเออร์ส-สกอตตัน (Myers-Scotton, 2017) เสนอว่า จำเป็นต้องใช้

เกณฑ์อื่น ๆ ที่สามารถดูข้อมูลเฉพาะสมัยอย่างการใช้ความถี่ในการปรากฏของคำในสังคมเข้ามาช่วย ข้อถกเถียงนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อค้นพบในงานของนัญญา บุญทองแสน (2542) ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่าการแยกคำยืมออกจากการสลับภาษาโดยการใช้เกณฑ์ด้านเสียงมีความลำบากในการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้พูดภาษาไทยบางคนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวท้ายพยางค์เป็นภาษาอังกฤษอยู่ไม่น้อย เช่น คำว่า golf พูดยุทธภาษาไทยบางคนออกเสียงว่า [kɔp] ผู้พูดบางคนออกเสียงเป็น [kɔf] ซึ่งเสียงท้ายพยางค์เป็นเสียงเดียวกับภาษาอังกฤษ เป็นต้น จึงเป็นเรื่องยากที่จะแยกคำยืมออกจากการสลับภาษาโดยใช้เกณฑ์การบูรณาการทางเสียงเพียงอย่างเดียว

ผู้วิจัยเห็นว่าความซับซ้อนในประเด็นข้างต้นเป็นประเด็นที่น่าสนใจและควรนำมาพิจารณา ร่วมกับการศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา เนื่องจากงานวิจัยในภาษาอื่น ๆ พบว่าระดับของการสลับภาษาหรือชนิดของคำที่ใช้ในการแทรกภายในประโยคมีผลต่อทัศนคติที่ได้รับ งานของแอนเดอร์สัน และโทริบิโอ (Anderson & Toribio, 2007a) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาสเปนกับภาษาอังกฤษพบว่า รูปประโยคที่แทรกคำนามภาษาอังกฤษที่มีความหมายจำเพาะในบริบทนั้น ๆ เข้าไปในประโยคภาษาสเปนได้รับทัศนคติที่ดีกว่าการแทรกคำนามที่เป็นคำศัพท์พื้นฐาน เช่น บ้าน ต้นไม้ เด็ก เป็นต้น งานวิจัยนี้ยังเสนอให้พิจารณาใช้มุมมองทางความหมาย โดยเสนอเกณฑ์ความจำเพาะทางความหมาย (degree of semantic specificity) ของแบกคัส (Backus, 2011) ร่วมกับเกณฑ์อื่น ๆ ในการแยกการแทรกคำยืมออกจากการแทรกคำทั่วไป โดยแบกคัสเสนอว่าเมื่อมองด้วยเกณฑ์ดังกล่าว คำยืมคือ คำที่มีความหมายจำเพาะทางความหมายสูง กล่าวคือ เป็นคำที่ในภาษาผู้รับไม่มีคำใช้หรือไม่มี ความหมายใกล้เคียงพอที่จะเทียบเคียงได้ เมื่อนำมาใช้แล้วยังคงเก็บความหมายต้นฉบับจากภาษาที่รับเข้ามาอยู่ ต่างจากการนำคำทั่วไปมาแทรกในประโยค คำทั่วไปเหล่านี้เป็นคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ เป็นคำที่ในภาษาผู้รับมีคำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายกับคำที่นำมาใช้ก่อนแล้ว มุมมองดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเสนอของสุมิตรา สุวรรณ์เดชา (Suraratdecha, 2005) ในการศึกษาโครงสร้างการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษของคนไทยที่ไปทำงานบนเกาะฮาวายว่า การแยกคำยืมและการแทรกคำทั่วไปในประโยคสามารถแยกออกจากกันด้วยการดูความสอดคล้อง (congruency) ในเชิงความหมายและเชิงโครงสร้างประโยค

อีกประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่าจำเป็นต้องนำมาพิจารณาในการศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา คือ ตัวแปรทางจิตวิทยาและตัวแปรทางสังคม งานศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติส่วนใหญ่ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีอยู่ มักศึกษาผ่านมุมมองของผู้วิจัยเอง มีงานวิจัยเพียงไม่กี่ชิ้นที่สนใจศึกษาประเด็นเหล่านี้ผ่านการรับรู้ของผู้พูดและคำนึงถึงปัจจัยภายนอกภาษาอย่างรุ่นอายุของผู้พูด หรือเพศ ทำให้

การศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับปัจจัยระดับปัจเจกบุคคล เช่น พื้นเพทางภาษา (linguistic background) อาทิจ ความคุ้นเคยต่อการใช้การสลับภาษา (code-switching familiarity) การเปิดกว้างต่อภาษาที่สอง (L2 exposure) และศักยภาพในการใช้ภาษาที่สอง (L2 proficiency) ทั้ง ๆ ที่งานวิจัยทางภาษาศาสตร์โครงสร้างและภาษาศาสตร์จิตวิทยาบางส่วน เช่น งานของปีอบแลค (Poplack, 1980) และมอลเตส-อัลคาลา (Montes-Alcalá, 2011) ชี้ให้เห็นว่าศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองมีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่ผู้พูดเหล่านั้นมีต่อการสลับภาษา เนื่องจากผู้ที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสองสูงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแบบที่มีการสลับภาษาภายในประโยคมากขึ้นและมองว่ารูปแบบดังกล่าวไม่ใช่รูปแบบที่แย่ ต่างกับผู้ที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองต่ำ ผู้พูดเหล่านี้มักที่จะใช้รูปแบบที่สลับด้วยวลีหรือรูปแบบที่สลับระหว่างประโยคมากกว่า งานวิจัยเชิงภาษาศาสตร์เชิงสังคมยังสะท้อนให้เห็นว่า ปัจจัยทางสังคม อาทิ อายุและเพศ มีผลต่อทัศนคติในการใช้ภาษาด้วย ไอเมียร์ (Ihemere, 2006) ศึกษาทัศนคติต่อภาษาของชาวอิเควเร่ (Ikwerre) ที่พูดสองภาษาระหว่างภาษาอิเควเร่กับพิตจินไนจีเรีย-อังกฤษ การศึกษาพบว่า เพศและอายุมีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อภาษา ผู้ชายอายุมากมีแนวโน้มชื่นชอบการใช้รูปแบบภาษาอิเควเร่เพียงภาษาเดียวในการสนทนามากกว่าผู้หญิงในช่วงอายุเดียวกัน ในขณะที่ชาวอิเควเร่อายุน้อยทั้งผู้ชายและผู้หญิงชื่นชอบพิตจินไนจีเรีย-อังกฤษมากกว่า นอกจากนี้งานของศิริรัตน์ ชูพันธ์ (2557) ซึ่งศึกษาทัศนคติของชาวกะเหรี่ยงต่อภาษากะเหรี่ยงของตนเองเทียบกับทัศนคติต่อภาษาไทย พบว่า ชาวกะเหรี่ยงมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาของตนเองเพิ่มมากขึ้นตามระดับอายุ ซึ่งได้เน้นย้ำให้เห็นถึงอิทธิพลของอายุต่อทัศนคติ

อย่างไรก็ตาม งานศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยส่วนใหญ่วัดค่าและประเมินทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการทางตรง (direct approach) ซึ่งเป็นการถามผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจโดยตรงไปตรงมาผ่านแบบสอบถามหรือการสัมภาษณ์ ถึงแม้จะเป็นวิธีการที่มีประโยชน์และสะดวกในการเก็บข้อมูล แต่วิธีการเหล่านี้มีข้อเสียบางประการ การ์เรตต์และคณะ (Garrett, Coupland, & Williams, 2003) ตั้งข้อสังเกตว่า การถามอย่างตรงไปตรงมาอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้จุดประสงค์ของผู้วิจัยในการถามและนำไปสู่การปรับคำตอบตามความคาดหวังที่ผู้วิจัยอยากได้ จึงได้เสนอให้ใช้วิธีการวัดและประเมินทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการทางอ้อมแทนที่ผู้วิจัยจะให้ผู้ให้ข้อมูลแสดงทัศนคติผ่านภาษาหรือวิธภาษาที่สนใจโดยตรง ผู้วิจัยควรให้ประเมินทัศนคติผ่านตัวสะท้อนภาษาหรือวิธภาษาอย่างอื่นแทน เช่น ผ่านการให้ทัศนคติต่อตัวผู้พูดที่ใช้ภาษานั้น ๆ เป็นต้น วิธีการดังกล่าวเรียกว่า กลวิธีพรางเสียงคู่ (match-guised technique) เป็นวิธีการวิจัยที่คิดค้นโดยแลมเบิร์ตและคณะ (Lambert, Hodgson, Gardner, & Fillenbaum, 1960) วิธี

ดังกล่าวผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการทดลองฟังตัวอย่างเสียงพูดที่มาจากผู้พูดคนเดียว แต่ผู้วิจัยไม่บอกให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบ โดยผู้พูดดังกล่าวจะพูดรูปประโยค วิธภาษา หรือภาษาที่แตกต่างกันตามที่คุณลักษณะที่กำหนด แล้วให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินคุณลักษณะด้านต่าง ๆ ของเสียงพูดเหล่านั้นแทนการประเมินผ่านตัวภาษาโดยตรง

การทดลองของแลมเบิร์ตและคณะ Lambert et al. (1960) ใช้วิธีนี้ศึกษาทัศนคติระหว่างภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษ โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินเสียงพูดผ่านคุณลักษณะ 2 ประการ ได้แก่ คุณลักษณะด้านความน่าดึงดูดทางสังคม (social attractiveness) และคุณลักษณะด้านสถานภาพทางสังคม (social status) ความน่าดึงดูดทางสังคม หมายถึง ลักษณะอันพึงประสงค์ที่คนในสังคมชื่นชอบ ลักษณะเหล่านี้จะแสดงออกผ่านหลักฐานเชิงประจักษ์ เช่น ความสูง หน้าตา อารมณ์ขันของผู้พูด ความเป็นผู้นำ เป็นต้น สถานภาพทางสังคม หมายถึง ตำแหน่งทางสังคมของบุคคลหนึ่งเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ ในสังคม คุณสมบัติด้านนี้สะท้อนผ่าน การศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจ หรืออาชีพ เป็นต้น แลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) พบว่า การประเมินคุณลักษณะที่ไม่เกี่ยวกับภาษาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับศักดิ์ศรี (prestige) ของภาษา ซึ่งสะท้อนถึงทัศนคติต่อภาษาหรือวิธภาษา วิธีการดังกล่าวได้ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาทางอ้อมผ่านการประเมินความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดในคลิปเสียง ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่ได้ตระหนักว่าตนได้ให้คะแนนคุณลักษณะเหล่านี้ผ่านการใช้ภาษา วิธีการนี้จึงสามารถสกัดทัศนคติต่อการใช้รูปประโยคได้เป็นอย่างดี มีโอกาสน้อยที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะรู้เจตนาที่แท้จริงของการวิจัยซึ่งต้องการถามเกี่ยวกับทัศนคติที่ต่อตัวภาษา ในปัจจุบันมีงานศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติต่อการสลับภาษา (attitudes toward code-switching) หลายงานได้นำเอาวิธีการศึกษาดังกล่าวมาใช้ศึกษารูปประโยค (Anderson & Toribio, 2007b; Dewaele & Li, 2013; Dewaele & Wei, 2014; ศศิธร ธาตุเหล็ก, 2545)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้ใช้คำว่าผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในการอ้างอิงถึงผู้ใช้ภาษาอังกฤษชาวไทย (Thai English users) กล่าวคือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับที่สื่อสารได้บ้าง (low proficiency English user) จนถึงสื่อสารได้คล่องแคล่ว (high proficiency user) เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของการพูดหรือการเขียน ผู้วิจัยต้องการหาคำตอบว่า ผู้พูดสองภาษามีทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษากายในประโยค และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเหมือนหรือต่างกันอย่างไร รวมถึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังคม

ได้แก่ ช่วงอายุ และตัวแปรทางจิตวิทยา กล่าวคือ พื้นเพทางภาษา ซึ่งประกอบไปด้วย ความคุ้นเคยต่อการสลับภาษาของผู้พูด การเปิดกว้างต่อภาษาที่สองและศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองด้วย โดยสนใจว่าตัวแปรทั้งสอง ได้แก่ ตัวแปรสังคมและตัวแปรจิตวิทยามีผลต่อทัศนคติการสลับภาษาอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อรูปประโยคภาษาเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่มีการสลับภาษาภายในประโยค และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษาของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษกับอายุ แวดวง และพื้นเพทางภาษาของผู้พูด ซึ่งประกอบไปด้วยความคุ้นเคยต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ

1.3 สมมติฐาน

1.3.1 ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษมีทัศนคติเชิงบวกมากที่สุดต่อรูปประโยคภาษาเดียว และมีทัศนคติเชิงลบมากที่สุดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค

1.3.2 อายุ แวดวง และพื้นเพทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสลับภาษา กล่าวคือ ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษที่อยู่ในรุ่นอายุแซต (Gen Z) และมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงมีทัศนคติเชิงบวกต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมากกว่าผู้พูดกลุ่มอื่น ในขณะที่ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในรุ่นอายุวาย (Gen Y) ทำงานในแวดวงที่ใช้ภาษาอังกฤษน้อย และมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำมีทัศนคติเชิงลบต่อรูปประโยคที่มีการสลับระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมากกว่าผู้พูดกลุ่มอื่น

1.4 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาประชากรผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษเฉพาะในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 80 คน โดยแบ่งเป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซต 40 คน เป็นนิสิตที่ศึกษาในหลักสูตรปกติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย 40 คน เป็นพนักงานทั้งบริษัทเอกชน รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานภาครัฐที่ใช้วุฒิปริญญาตรีในการเข้าทำงาน กลุ่มตัวอย่าง

ทั้งหมดได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามชั้นภูมิ (stratified purposive sampling) โดยมีระยะเวลาในการศึกษา 1 ปี ตั้งแต่สิงหาคม พ.ศ. 2562 – สิงหาคม พ.ศ. 2563

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษ หมายถึง ผู้ใช้ภาษาอังกฤษชาวไทย (Thai English users) ที่มีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับที่สื่อสารได้บ้าง (low proficiency English user) จนถึงสื่อสารได้คล่องแคล่ว (high proficiency user) โดยอาจเป็นการสื่อสารในรูปแบบของการพูดหรือการเขียน

1.5.2 การสลับภาษา หมายถึง ปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีการใช้ภาษา หรือวิธภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในบทสนทนาเดียวกันโดยผู้พูดที่รู้ตั้งแต่สองภาษาขึ้นไป อาจเป็นการสลับในระดับคำ ก่อนคำ วลี หรือประโยค

1.5.3 ทักษะคิดต่อการสลับภาษา หมายถึง การประเมินค่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็นการประเมินด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และด้านสถานภาพทางสังคม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 เพิ่มพูนองค์ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติต่อการสลับภาษาในสังคมไทย
- 1.6.2 เป็นแนวทางในการศึกษาทัศนคติต่อภาษา
- 1.6.3 นำไปประยุกต์ปรับใช้ในเชิงการสอน การโฆษณา

ในส่วนถัดไปของวิทยานิพนธ์ บทที่ 2 ผู้เขียนนำเสนอวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้พูดสองภาษา การสลับภาษา และทัศนคติต่อการสลับภาษา บทที่ 3 กล่าวถึงระเบียบวิธีวิจัย เครื่องมือในการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล บทที่ 4 ถึง 6 เป็นผลการศึกษาเรียงตามคำถามวิจัยโดยนำเสนอข้อมูลโดยภาพรวมในบทที่ 4 ข้อมูลแบ่งตามรุ่นอายุในบทที่ 5 และข้อมูลแบ่งตามระดับพื้นเพภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพบทที่ 6 ก่อนสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อจำกัดการวิจัยในบทที่ 7 ซึ่งเป็นบทสุดท้าย

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยทบทวนเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยด้านการสลับภาษาและทัศนคติต่อการสลับภาษาโดยแบ่งเนื้อหาในส่วนทบทวนวรรณกรรมออกเป็น 3 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ 1) ผู้พูดสองภาษา 2) การสลับภาษา และ 3) ทัศนคติต่อการสลับภาษา รายละเอียดของแต่ละหัวข้อ ดังนี้

2.1 ผู้พูดสองภาษา

การศึกษาเกี่ยวกับผู้พูดสองภาษา (bilinguals) และภาวะสองภาษา (bilingualism) ได้รับความสนใจและศึกษาอย่างแพร่หลายในหมู่นักภาษาศาสตร์แขนงต่าง ๆ เนื่องจากพฤติกรรมการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในการสนทนาสะท้อนการทำงานของภาษาที่น่าสนใจในหลาย ๆ ด้าน อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่ครอบคลุมหลากหลายแขนงทำให้การนิยามผู้พูดสองภาษาเป็นประเด็นที่มีปัญหาอย่างมากเนื่องจากไม่สามารถหาคำนิยามหรือคำจำกัดความหลักที่นักภาษาศาสตร์หรือนักวิจัยเห็นพ้องต้องกันได้อย่างสมบูรณ์

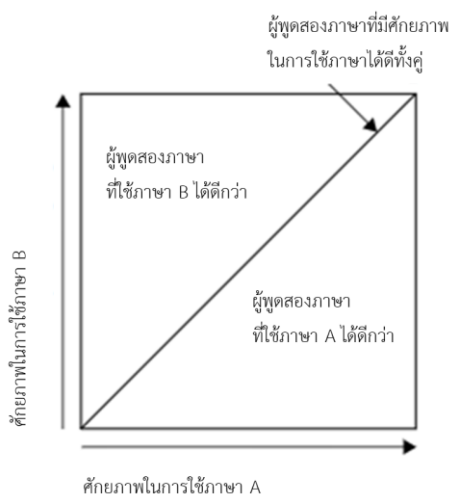
บลูมฟิลด์ (Bloomfield, 1933) เสนอว่า ผู้พูดสองภาษาควรจำกัดความแคบเพียงผู้ที่สามารถพูดภาษาที่สองได้คล่องแคล่วและชำนาญจนศักยภาพในการใช้ภาษาที่สอง (second language proficiency) คล้ายคลึงกับภาษาที่หนึ่งของตนเองเท่านั้น นิยามนี้ถือเป็นนิยามผู้พูดสองภาษาที่มีขอบเขตแคบ ทว่างานศึกษาบางส่วน (Cutler, Mehler, & Norris, 1992; Grant & Gottardo, 2008; F. o. Grosjean, 1982) ในยุคถัดมาชี้ให้เห็นว่าผู้พูดสองภาษาที่สามารถควบคุมการใช้ภาษาทั้งสองได้ดีเท่า ๆ กันมีจำนวนน้อยมาก ฮอเกน (Haugen, 1954) และนักวิจัยที่ศึกษาผู้พูดสองภาษาอื่น ๆ (Baker & Wright, 2021; Birdsong & Vanhove, 2016; Surrain & Luk, 2019) จึงขยายนิยามผู้พูดสองภาษาให้ครอบคลุมผู้ใช้ภาษาที่หนึ่งได้อย่างคล่องแคล่วแต่ก็สามารถผลิตถ้อยคำที่มีความหมายสมบูรณ์ในอีกภาษาหนึ่งได้ นิยามดังกล่าวเปิดช่องให้ผู้เรียนภาษาที่สองตั้งแต่อายุน้อยเข้าข่ายผู้พูดสองภาษา นักภาษาศาสตร์และนักวิจัยเกี่ยวกับภาวะสองภาษาหลายคนจึงนิยมใช้นิยามในความหมายนี้เนื่องจากนิยามดังกล่าวเอื้อต่อการเชื่อมโยงภาวะสองภาษาเข้ากับการรับภาษาที่สอง (second language acquisition) งานวิจัยอื่น เช่น งานศึกษาของเฟลด์จ (Flege, 1992) ให้ความเห็นว่าผู้พูดสองภาษาส่วนใหญ่เป็นผู้พูดภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นหลักแล้วจึงเรียนภาษาที่สองในภายหลัง เฟลด์จจึง

ให้นิยามผู้พูดสองภาษาเช่นนี้ว่า ผู้พูดสองภาษาตามลำดับ (sequential bilinguals) งานของจางและคณะ (Cheung, Barbara, & Carol, 1994) ให้ข้อสังเกตสำคัญต้งานของเฟลด์จ์ว่า ผู้พูดสองภาษาตามลำดับสามารถแบ่งออกเป็นสองกลุ่มตามศักยภาพภาษาที่สอง กล่าวคือ เป็นผู้รู้ภาษาที่สองอย่างคล่องแคล่ว (fluent speaker) กล่าวคือ ผู้ใช้ภาษาที่สองอย่างคล่องแคล่วและชำนาญจนศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองมีความคล้ายคลึงกับภาษาที่หนึ่งของตนเอง ผู้พูดในกลุ่มนี้ตรงกับนิยามแรกที่บลูมฟิลด์ได้ให้ไว้ และผู้รู้ภาษาที่สองอย่างจำกัด (limited speaker) กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอย่างจำกัด ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเหมือนกับภาษาที่หนึ่งของตน แต่มีความสามารถเพียงพอในการรับและส่งสารด้วยภาษาที่สองบ้าง การแบ่งตามประเด็นดังกล่าวสำคัญต้งานของแมคนามาราและคุชเนียร์ (Macnamara & Kushnir, 1971) รวมถึงผู้วิจัยอื่น ๆ (Grant & Gottardo, 2008; A. Ianos, Huguet, Janés, & Lapresta, 2015) ซึ่งเสนอให้นิยามผู้พูดสองภาษาโดยพิจารณาความหลากหลายของระดับศักยภาพทางภาษา นักวิจัยในกลุ่มนี้เสนอให้นิยามผู้พูดสองภาษาว่า ผู้ใช้ภาษาที่สองที่อย่างน้อยสามารถใช้ภาษาที่สองเพื่อสื่อสารและทำความเข้าใจสารในชีวิตประจำวันได้ โดยไม่จำเป็นว่าภาษาที่สองต้องมีความคล่องแคล่วและชำนาญเท่าภาษาที่หนึ่ง

นอกจากความซับซ้อนในขอบเขตนิยามของผู้พูดสองภาษาแล้ว อีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้การนิยามผู้พูดสองภาษามีความลำบากคือ เกณฑ์ที่ใช้จัดประเภทผู้พูดสองภาษา ไวน์ริช (Weinreich, 1953) แบ่งผู้พูดสองภาษาด้วยการจัดระบบคลังศัพท์ของผู้พูดสองภาษาในภาษาทั้งสอง โดยแบ่งผู้พูดสองภาษาออกเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้พูดสองภาษาที่มีการจัดเก็บคลังศัพท์ของสองภาษาในสมองรวมกัน (compound bilinguals) 2) ผู้พูดสองภาษาที่จัดเก็บคลังศัพท์ของภาษาทั้งสองแยกกัน (coordinate bilinguals) และ 3) ผู้พูดสองภาษาที่ศัพท์ในภาษาที่สองจะถูกตีความและให้ความหมายผ่านภาษาที่หนึ่งของตนเอง (subordinate bilinguals) นอกจากเกณฑ์การบรรจุคลังศัพท์ เฟลด์จ์ (Flege, 1992) เสนอว่า ผู้พูดสองภาษาสามารถแบ่งประเภทตามอายุที่เริ่มรับภาษาที่สองได้ด้วย โดยแบ่งเป็น 1) ผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองพร้อมกับภาษาที่หนึ่งตั้งแต่กำเนิด (early bilinguals) และ 2) ผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองหลังจากเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งแล้ว (late bilinguals) อีกทั้งในงานศึกษาของเบิร์ดซอง (Birdsong, 2018) พบความซับซ้อนเพิ่มเติมในประเด็นความต่อเนื่องของทักษะการสลับภาษา งานวิจัยชิ้นนี้ตั้งข้อสังเกตว่าหากใช้ศักยภาพในการใช้ภาษาระหว่างภาษาทั้งสองเป็นตัวแบ่ง สามารถแบ่งผู้พูดสองภาษาได้ออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ 1) ผู้พูดสองภาษาที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาได้ดีทั้งคู่ (balanced bilinguals) และ 2) ผู้พูดสองภาษาที่ใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้ดีกว่าอีกภาษาหนึ่ง (dominant bilinguals)

นอกจากปัจจัยระดับปัจเจกบุคคลแล้ว ปัจจัยระดับสังคมเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ใช้แบ่งประเภทผู้พูดสองภาษา ฟิชแมน (Fishman, 1997) แบ่งผู้พูดสองภาษาด้วยปัจจัยสังคมออกเป็น 1) ผู้พูดภาษาที่สองที่ภาษานั้นได้รับสถานะไม่ดีในสังคม (folks bilinguals) และ 2) ผู้พูดภาษาที่สองที่ภาษานั้นเอื้อต่อการเพิ่มสถานภาพทางสังคมให้กับผู้พูด (elite bilinguals) ในขณะที่แลมเมอร์ (Lemmer, 2010) เสนอว่า หากพิจารณาผู้พูดสองภาษาตามลักษณะของผลกระทบที่เกิดขึ้นกับภาษาที่หนึ่งของผู้พูด ในแง่ความสามารถแบ่งผู้พูดสองภาษาได้เป็น 1) ผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองแล้วไม่ทำให้ภาษาที่หนึ่งหายไป (additive bilinguals) และ 2) ผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองแล้วส่งผลให้เกิดการสูญเสียภาษาที่หนึ่งของตนเองไป (subtractive bilinguals) ซึ่งผลดังกล่าวได้รับอิทธิพลมาจากทัศนคติที่มีต่อภาษาแม่ กล่าวคือ หากผู้พูดสองภาษามีทัศนคติที่ดีกับภาษาแม่ของตนเอง จะมีแนวโน้มเป็นผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองแล้วภาษาที่หนึ่งไม่หายไป ในทางกลับกันหากผู้พูดภาษาที่สองมีทัศนคติเชิงลบต่อภาษาแม่ของตัวเอง เมื่อรับภาษาที่สองแล้วอาจละทิ้งภาษาที่หนึ่งไปได้

อย่างไรก็ตาม การแบ่งผู้พูดสองภาษาตามเกณฑ์ต่าง ๆ มีความทับซ้อนและเกี่ยวโยงกันอยู่ เช่น ผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองตั้งแต่เกิดมีแนวโน้มเป็นผู้พูดสองภาษาที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสองได้ดีพอกันมากกว่าผู้พูดสองภาษาที่รับภาษาที่สองในภายหลัง อีกทั้ง มิติต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะเป็นความต่อเนื่อง (continuum) มากกว่ามีลักษณะแบ่งแบบเป็นขั้น (category) ดังแสดงในภาพที่ 1 จากงานวิจัยของเบิร์ดซอง (Birdsong, 2018) ซึ่งว่าผู้พูดสองภาษามีศักยภาพในการใช้ภาษาได้ดีทั้งคู่เป็นภาวะหนึ่งที่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้พูดสองภาษาที่ใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้ดีกว่าอีกภาษาหนึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองเท่ากันพอดี ภาวะดังกล่าวสามารถเกิดขึ้นได้ ณ จุดใดจุดหนึ่งขณะที่ผู้พูดคนนั้นกำลังพัฒนาศักยภาพด้านภาษา ส่งผลให้การวิจัยในประเด็นนี้เกิดความยุ่งยากในการคัดแยกประเภทผู้พูดสองภาษาให้ออกเป็นกลุ่ม ๆ อย่างชัดเจน

ภาพที่ 1 ลักษณะผู้พูดสองภาษาที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาได้ดีทั้งคู่

(แปลจาก Birdsong, 2018: 11)

2.2 การสลับภาษา

การศึกษาในช่วง 4 ทศวรรษที่ผ่านมา มีผู้ศึกษาการสลับภาษาไว้หลากหลาย งานจำนวนหนึ่ง (Khan, 2014; Liu, 2019; Myers-Scotton, 2017) ชี้ว่าภาวะสองภาษาและการสลับภาษามีความเกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ เมื่อสังคมมีภาวะสองภาษา ทฤษฎีทางภาษามีเพิ่มขึ้น คนในสังคมจึงใช้คำศัพท์จากอีกภาษาหนึ่งในการสนทนากับคนอื่น ๆ ในสังคมมากขึ้นตามบรรทัดฐานที่ยอมรับการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในการสนทนา โดยความถี่ รูปแบบ รวมถึงหน้าที่ของการพูดสลับภาษาในสังคมต่าง ๆ เองก็มีความหลากหลาย มอลเตส-อัลคาลา (Montes-Alcalá, 2011) พบว่า ปัจจัยอาทิ ศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองและบรรทัดฐานด้านภาษาจากนโยบายที่กำกับการใช้ภาษามีผลกระทบกับความแพร่หลายในการใช้รูปแบบประโยคที่มีการสลับภาษา ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอการศึกษาการสลับภาษาเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ นิยามและมิติของการสลับภาษา แบบลักษณะของการสลับภาษา และการแทรกคำเดียวในการสลับภาษา มีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 นิยามและมิติของการสลับภาษา

การศึกษาเกี่ยวกับการสลับภาษาเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1950 นักวิชาการในยุคดังกล่าว อาทิ ไวน์ริช (Weinreich, 1953) ฮอเกน (Haugen, 1954) นิยามการสลับภาษาว่าเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในบทสนทนาเดียวกันโดยผู้รู้ตั้งแต่สองภาษาขึ้นไป ในปัจจุบันนิยามดังกล่าวยังคงถูกอ้างถึงในงานศึกษาบางส่วน เช่น ในงานซิลลิ่ง

(Schilling, 2013) และงานของโอมาร์และอียาส (Omar & Ilyas, 2018) เนื่องจากการศึกษาเกี่ยวกับการสลับภาษาได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์แขนงต่าง ๆ นิยามของการสลับภาษาจึงมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันมากมายขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้ศึกษา มิลรอยและมิวสเกน (Milroy & Muysken, 1995) กล่าวว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการสลับภาษามีอยู่ด้วยกันหลายประเภทและหลายระดับ ส่งผลให้ฉันทามติในการนิยามการสลับภาษาเป็นเรื่องลำบากและเป็นประเด็นที่นักภาษาศาสตร์ได้ถกเถียงมาอย่างยาวนาน คำจำกัดความโดยนักวิจัยแขนงต่าง ๆ มีการซ้อนเหลื่อมกัน ประเด็นหนึ่งซึ่งเป็นข้อถกเถียงหลักของการนิยามการสลับภาษาคือการกำหนดขอบเขตคำว่า รหัส (code) ในการสลับภาษา (code-switching) งานศึกษาส่วนใหญ่ เช่น งานของโรเมน (Romaine, 1995) และ โฟโตส (Fotos, 2001) จำกัดความคำว่ารหัสคลุมถึงวิธภาษา (variety) กล่าวคือ ประเภทย่อยของภาษาใดภาษาหนึ่งด้วย ในขณะที่การ์ตเนอร์-คลอโรส (Gardner-Chloros, 2009) มองว่าขอบเขตของคำว่ารหัสสามารถครอบคลุมถึงการสลับระหว่างภาษาย่อย (dialectal switching) ในภาษาเดียวกันได้ด้วย ทว่านิยามดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับมากนัก นักวิชาการคนอื่น ๆ (Liu, 2019; Varatiporn, 2020) จึงยังคงให้คำจำกัดความการสลับภาษาครอบคลุมเพียงแค่การสลับระหว่างภาษาและวิธภาษาเท่านั้น

นอกจากปัญหาด้านขอบเขตนิยามแล้ว มิติในการศึกษาการสลับภาษาเองก็มีหลายแง่มุมเช่นกัน พฟ์ (Pfaff, 1979) และป๊อปแลค (Poplack, 1980) ศึกษาประเด็นนี้ในเชิงโครงสร้างซึ่งสนใจวิเคราะห์ทฤษฎีเกณฑ์ เงื่อนไข และข้อบังคับทางวากยสัมพันธ์ของการสลับภาษา ข้อค้นพบสำคัญประการหนึ่งจากการศึกษาในมิตินี้คือ การสลับภาษาเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีข้อบังคับทางไวยากรณ์ ไม่ต่างจากการใช้ภาษาเดียวซึ่งขัดแย้งกับค่านิยมของคนในสังคมที่มองว่าผู้ที่พูดสองภาษาสลับกันไปมาเป็นคนมีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสองต่ำ ในขณะที่ไคลน์ (Clyne, 1991) และโกรสฌอน (F. Grosjean, 1995) ศึกษาการสลับภาษาในเชิงภาษาศาสตร์จิตวิทยา มิตินี้ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ปัจจัยที่มาจากตัวผู้พูด เช่น ศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสอง หรือระยะเวลาเริ่มพูดภาษาที่สอง เพื่ออธิบายการจัดระเบียบของคำศัพท์ต่าง ๆ ในสมองของผู้ที่พูดได้สองภาษา รวมถึงศึกษารูปแบบของการสลับภาษาที่เปลี่ยนไปตามศักยภาพและความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองได้คล่องแคล่วด้วย ข้อค้นพบที่น่าสนใจมรการวิจัยมิตินี้มีหลายประการ เช่น มอลเตส-อัลคาลา (Montes-Alcalá, 2011) ชี้ว่าศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองมีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่ผู้พูดเหล่านั้นมีต่อการสลับภาษา โดยผู้มีศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองสูงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาภายในประโยคมากขึ้นและมองว่ารูปประโยคดังกล่าวไม่ใช่รูปประโยคที่แย่ ต่างกับผู้มี

ศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองต่ำ ผู้พูดเหล่านี้มักใช้รูปประโยคที่สลับด้วยวลีคำถามหรือรูปประโยคที่สลับระหว่างประโยคมากกว่า

นักภาษาศาสตร์อีกส่วนหนึ่ง อาทิ ไมเออร์-สกอตตัน (Myers-Scotton, 1993) ศึกษาการสลับภาษาจากมุมมองด้านภาษาศาสตร์สังคม ในการศึกษามิตินี้ ผู้วิจัยเน้นศึกษาสาเหตุของการสลับภาษาบทสนทนา ข้อค้นพบที่น่าสนใจในมิตินี้คือ การสลับภาษามีหน้าที่ทางสังคม เช่น ผู้พูดใช้เพื่อต้องการสื่อสารอัตลักษณ์ทางสังคม (social-identity negotiations) ผู้พูดใช้ความรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานทางสังคมของการสลับภาษาในการสร้างความแปลกเด่น (marked) หรือไม่แปลกเด่น (unmarked) เพื่อแสดงอัตลักษณ์บางอย่าง นอกจากการศึกษาในบทสนทนาแล้ว งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสนใจศึกษาการสลับภาษาในสื่อต่าง ๆ อาทิ สื่อโทรทัศน์ (Jaihuek et al., 2011; Kannaovakun & Gunther, 2003; Kraithipchoosakul, 2010) สิ่งพิมพ์ (Janhom, 2011) รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ (Halim & Maros, 2014; Likhitphongsathorn & Sappapan, 2013; Sangkhamarn, 2012) นอกจากนี้ งานของไอเมียร์ (Ihemere, 2006) ศึกษาการสลับภาษาของชาวอิเควเร่ (Ikwerre) ที่พูดสองภาษาระหว่างภาษาอิเควเร่กับพิดจินไนจีเรีย-อังกฤษ (Nigerian pidgin-English) พบว่าเพศและอายุมีอิทธิพลต่อรูปแบบในการสลับภาษา ผู้ชายอายุมากมีแนวโน้มชื่นชอบรูปประโยคภาษาอิเควเร่เพียงภาษาเดียวในการสนทนามากกว่าผู้หญิงในช่วงอายุเดียวกัน ในขณะที่ชาวอิเควเร่อายุน้อยทั้งผู้ชายและผู้หญิงชื่นชอบพิดจินไนจีเรีย-อังกฤษมากกว่า สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยทางสังคมก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสลับภาษาเช่นกัน

2.2.2 แบบลักษณ์ของการสลับภาษา

นักภาษาศาสตร์เชิงโครงสร้าง อาทิ ป็อปแลค (Poplack, 1980) ได้แบ่งประเภทของการสลับภาษาโดยใช้ตำแหน่งที่เกิดการสลับภาษาในบทสนทนาเป็นเกณฑ์ แบ่งได้เป็นสามประเภทดังนี้

การสลับภาษาด้วยวลีคำถาม (tag-switching) คือ การสลับภาษาที่เกิดขึ้นในส่วนของวลีที่เป็นคำสร้อยหรือคำถาม เช่น you know หรือ no way ในภาษาอังกฤษ เป็นการสลับเอาวลีของภาษาหนึ่งเข้ามาอยู่ในโครงสร้างประโยคของอีกภาษาหนึ่ง เช่น (1)

(1) YES ยิ้มแบบนี้แหละที่กระซอกวิญญูณฉันไป

(ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ)

จากตัวอย่างวลี *yes* ในภาษาอังกฤษเข้ามาแทรกในประโยคภาษาไทย บ๊อบแลคเห็นไว้ว่าการสลับภาษาด้วยวลีสามารถเกิดขึ้นในตำแหน่งใดก็ได้ของประโยคโดยไม่ฝ่าฝืนโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของภาษาหลัก การสลับแบบนี้จึงเกิดขึ้นได้ง่ายและไม่จำเป็นต้องใช้ศัทยภาพทางภาษาที่สองมาก

การสลับภาษาระหว่างประโยค (intersentential code-switching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นตรงขอบวลีหรือประโยค ดัง (2) เป็นการสลับภาษาอังกฤษกับภาษาสวาฮีลี (Swahili) และ (3) เป็นการสลับระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

(2) Stallholder: **Habari, mheshimwa.** Have some vegetables.

“Hello respected, sir.”

Customer: **Mboga gani? Nipe kabeji hizi.** How much is that?

“Which vegetables? Give me these cabbages.”

(Myers-Scotton, 1993, p. 40)

(3) **you must write a note and stick it there** เพราะคนอื่นจะได้รู้ด้วย

(ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ)

จาก (2) และ (3) สังเกตเห็นได้ว่าการสลับภาษาเกิดขึ้นในตำแหน่งขอบของประโยค กล่าวคือ จบเนื้อความของประโยคแรกแล้วจึงสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่ง บ๊อบแลคสำหรับเพิ่มเติมว่าการสลับภาษาแบบนี้ต้องการระดับการใช้ภาษาทั้งสองสูงกว่าแบบสลับด้วยวลีเนื่องจากผู้พูดจำเป็นต้องรู้ไวยากรณ์ของแต่ละภาษาเป็นอย่างดีเพื่อพูดเป็นประโยคสมบูรณ์ของทั้งสองภาษาได้ อีกทั้งต้องรู้ว่าตำแหน่งใดเป็นขอบประโยค เป็นต้น

การสลับภาษาประเภทสุดท้ายคือ การสลับภาษาภายในประโยค (intra-sentential code-switching) เกิดภายในประโยคของภาษาใดภาษาหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น (4)

(4) **you are** หม่า จ๊กมก หม่าไซ่ใหม่ที่เล่นหนังเรื่ององค์บาก

(ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ)

ตัวอย่างดังกล่าวเป็นการนำก่อนคำภาษาอังกฤษเข้ามาแทรกในตอนต้นประโยคของภาษาไทย บ๊อบแลคกล่าวว่า การสลับภาษาในรูปแบบนี้ต้องใช้ศัทยภาพการของภาษาทั้งสองอย่างมากเนื่องผู้พูดจำเป็นต้องรู้ว่าจะคงรูปแบบที่ดี (well form) หลังสลับอย่างไร ต้องสลับในจุดไหนที่ระบบไวยากรณ์ของทั้งสองภาษาไม่ฝ่าฝืนซึ่งกันและกัน

การแบ่งแบบลักษณะการสลับภาษาโดยดูตำแหน่งที่เกิดการสลับภาษาชี้ให้เห็นว่า การสลับภาษามีข้อบังคับทางไวยากรณ์ ข้อบังคับดังกล่าวได้แก่ ข้อบังคับสมมูล (equivalence constraint) และ ข้อบังคับหน่วยคำอิสระ (free morpheme constraint)

ข้อบังคับสมมูลกล่าวว่า การสลับภาษาภายในประโยคเดียวกันของผู้พูดสองภาษาจะเกิดขึ้น ณ ตำแหน่งเคียงกัน (juxtaposition) ใด ๆ ก็ตามที่องค์ประกอบทางภาษาจากทั้งสองภาษาไม่ขัดต่อกัน ประโยคตัวอย่าง เช่น (5) เป็นการสลับภาษาระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาสเปน และ (6) เป็นการสลับระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

(5) Sometimes I start a sentence in Spanish **y termino en espanol**
“and finish in Spanish”

(6) จบไปแล้วนะครับกับอันดับเพลง **number two** ในสัปดาห์นี้ หลังจากทีครองอันดับ
หนึ่งมาสี่สัปดาห์ซ้อน

(ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ)

จากประโยค (5) จะเห็นว่าอนุประโยคที่เป็นภาษาสเปน *y termino en espanol* ไม่ผันกฎไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาหลัก อีกทั้งกริยา *terminar* ที่แปลว่าจบในภาษาสเปนได้ผันเป็น *termino* ให้เข้ากับประธานเอกพจน์บุรุษที่หนึ่งถูกต้องตามประธาน *I* ในภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับก่อนคำ *number two* ใน (6) ที่แทรกเข้าไปในประโยคหลักภาษาไทยทำหน้าที่ขยายคำนามด้านหน้าเป็นการแทรกในจุดที่ไม่ฝ่าฝืนการวางลำดับการขยายในภาษาไทยเช่นเดียวกัน

ข้อบังคับอีกประการหนึ่งคือ ข้อบังคับหน่วยคำอิสระ กล่าวว่า หน่วยประกอบที่ใช้สลับในประโยค ต้องไม่ใช่หน่วยคำไม่อิสระ (bound morpheme) ดังเช่นประโยค (7)

(7) And what a **tertulia** it was, **Dios mio!**

“And what a **gathering** it was, **my God!**”

ปีอปแลคกล่าวว่า สำหรับผู้พูดสลับภาษาอังกฤษและสเปนประโยคนี้ถือว่าไม่มีความแปลกเด่น (unmarked) กล่าวคือ ผู้พูดไม่ได้รู้สึกว่าเป็นรูปประโยคที่ใช้ไม่ได้ สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะคำว่า *tertulia* เป็นหน่วยคำอิสระในภาษาสเปน ไม่ได้รับการผันวิภัติปัจจัยใด ๆ เมื่อถูกนำมาใช้ในการสลับภาษาจึงฟังดูปกติ ต่างจากประโยค (8) ซึ่งนำคำอังกฤษแทรกในภาษาสเปนตรงตรงตำแหน่งหน่วยคำไม่อิสระ อย่างไรก็ตามตัวอย่าง (9) แสดงให้เห็นว่าข้อบังคับนี้มีข้อจำกัดในการใช้เนื่องจากใน

ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีการเติมวิภัติปัจจัย การสลับภาษาอังกฤษแบบนี้กลับไม่ได้ดูผิดไวยากรณ์ เท่ากับภาษาที่มีการผันวิภัติปัจจัย

(8) *Estaba **type**-ando su ensayo

“She was type-ing her essay.”

(9) เราชอบการ **swim** มาก มันทำให้สดชื่น

(ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ)

ข้อค้นพบตามตัวอย่าง (9) จึงสะท้อนให้เห็นว่าระดับความรุนแรงในการฝ่าฝืนกฎขึ้นอยู่กับภาษาหลักที่นำเอาส่วนประกอบของภาษาอื่นเข้ามาสลับด้วย หากภาษาหลักเป็นภาษาที่ไม่เติมวิภัติปัจจัย ข้อบังคับการสลับภาษาจะเข้มข้นน้อยกว่าการสลับภาษาที่ภาษาหลักมีการผันวิภัติปัจจัย นอกจากงานศึกษาของปีอปแลคแล้ว มิวสเกน (Muysken, 2001) ศึกษาคุณสมบัติทางไวยากรณ์เพื่อจัดประเภทของการสลับภาษา ในงานศึกษานี้ มิวสเกนใช้คำว่า การปนภาษา (code-mixing) แทนการสลับภาษาเนื่องจากมองว่าปรากฏการณ์ที่ใช้ภาษาหนึ่งในอีกภาษาหนึ่งไม่ได้จำกัดเพียงในชุมชนผู้พูดสองภาษาอย่างเดียวเท่านั้น การใช้คำว่า การปนภาษาจึงครอบคลุมชุมชนที่ไม่ได้มีภาวะสองภาษาสมบูรณ์ด้วย มิวสเกนแบ่งการสลับภาษาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การแทรก การสลับ และการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกัน

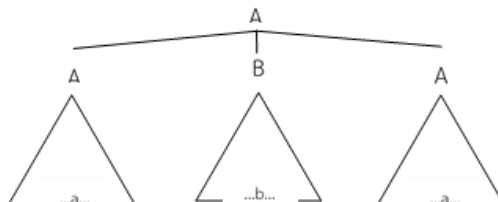
การแทรก (insertion) คือ การแทรกหน่วยประกอบ (constituent) จากภาษาหนึ่งเข้าไปในหน่วยสร้าง (construction) ของอีกภาษาหนึ่ง โดยภาษาที่ทำหน้าที่เป็นภาษาให้ข้อมูลทางโครงสร้างเรียกว่าภาษาหลัก (matrix language) การแทรกเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดสองภาษามีระดับความสามารถทางภาษาไม่เท่ากัน ภาษาที่ผู้พูดมีระดับความสามารถมากกว่ามักเป็นภาษาหลัก ในขณะที่ภาษาที่ผู้พูดมีความสามารถในการใช้น้อยกว่ามักเป็นภาษาที่ผู้พูดยืมหน่วยประกอบมาให้แทรก เช่น (10) ตัวอย่างจากข้อมูลงานวิจัยของนอร์เทียร์ (Nortier, 1990) ที่ศึกษาการสลับภาษาอารบิกถิ่นโมร็อกโก (Moroccan Arabic) กับภาษาดัตช์ (Dutch)

(10) Zib li-ya **een glas water of zo**.

“Please get me **a glass of water or something**.”

จากตัวอย่าง หน่วยประกอบของภาษาดัตช์คือ een glas water of zo ที่แปลว่า a glass of water or something แทรกเข้าไปในหน่วยสร้างของภาษาอารบิกถิ่นโมร็อกโกที่เป็นภาษาหลัก หากเขียนเป็นแผนภาพต้นไม้แสดงลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของการแทรกจะได้ดังภาพที่ 2

A คือ หน่วยประกอบของภาษาหลักหลัก (matrix language) และ B คือหน่วยประกอบในภาษาอื่น (embedded language) ที่เข้าไปแทรก โดย a และ b คือ ศัพท์ (lexicons) ในภาษานั้น ๆ

ภาพที่ 2 แผนผังโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของรูปประโยคที่เกิดการแทรก

(Muysken, 2001: 7)

ประเภทต่อมาคือ การสลับ (alternation) เป็นปรากฏการณ์ที่ผู้พูดได้สองภาษาใช้ระบบภาษาสองระบบขึ้นไปในบทสนทนาเดียวกัน ต่างจากการแทรกตรงที่ในการสลับไม่มีภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นภาษาหลัก กล่าวคือ ทั้งสองภาษาเป็นภาษาหลักที่ให้โครงสร้างไวยากรณ์ในประโยคทั้งคู่ เมื่อเกิดการสลับผู้พูดจะละกรอบไวยากรณ์ของภาษา A และพูดเพื่อความถัดไปด้วยกรอบไวยากรณ์ของภาษา B พิจารณาประโยค (11) ในงานของมิวสเกน (Muysken, 2001) ที่พูดภาษาดัตช์สลับกับภาษาอารบิกถิ่นโมร็อกโคต่อไปนี้

(11) maar 't hoeft niet li-'anna ida seft ana

“but it need not be, for when I see, I....”

จากตัวอย่าง เนื้อความของภาษาอารบิกถิ่นโมร็อกโค li-'anna ida seft ana สลับเข้าไปหลังเนื้อความที่เป็นภาษาดัตช์ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไวยากรณ์ใด ๆ ของภาษาอารบิกถิ่นโมร็อกโค การสลับของมิวสเกนมีรูปแบบที่คล้ายกับการสลับภาษาระหว่างประโยคตามแนวคิดของป๊อปแลค หากเขียนเป็นแผนภาพต้นไม้แสดงลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของการแทรกดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แผนผังโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของรูปประโยคที่เกิดการสลับ

(Muysken, 2001: 7)

ประเภทสุดท้ายคือ การกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกัน (congruent lexicalization) เกิดขึ้นเมื่อ ไวยากรณ์ของภาษาทั้งสองเกิดในโครงสร้างประโยคเดียวกัน โดยในประโยคมักมีคำที่มีเสียงกับความหมายคล้ายคลึงกับอีกภาษาหนึ่งมา ๑ เช่น ตัวอย่างข้อมูลจากงานวิจัยของไคลน์ (Clyne, 1987) ที่ศึกษาการสลับภาษาตัดซ์กับภาษาอังกฤษ

(12) Wan ik komt home from school

“When I come home from school.”

จากตัวอย่าง wan ik komt เป็นหน่วยประกอบภาษาตัดซ์ที่เข้าไปแทรกในหน่วยโครงสร้างภาษาอังกฤษ โดยการสลับมีการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกันคือ หน่วยประกอบ wan ik komt ในภาษาตัดซ์ ออกเสียงคล้ายกับภาษาอังกฤษ when I come ทำให้ประโยคที่พูดออกมาคล้ายกับประโยคภาษาอังกฤษทั้งหมด หน่วยประกอบในภาษาตัดซ์พ้องกับหน่วยประกอบในภาษาอังกฤษจนแยกออกจากกันยาก หากเขียนเป็นแผนภาพต้นไม้แสดงลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของการแทรกดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 ผังโครงสร้างวากยสัมพันธ์ของรูปประโยคที่เกิดการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(Muysken, 2001: 7)

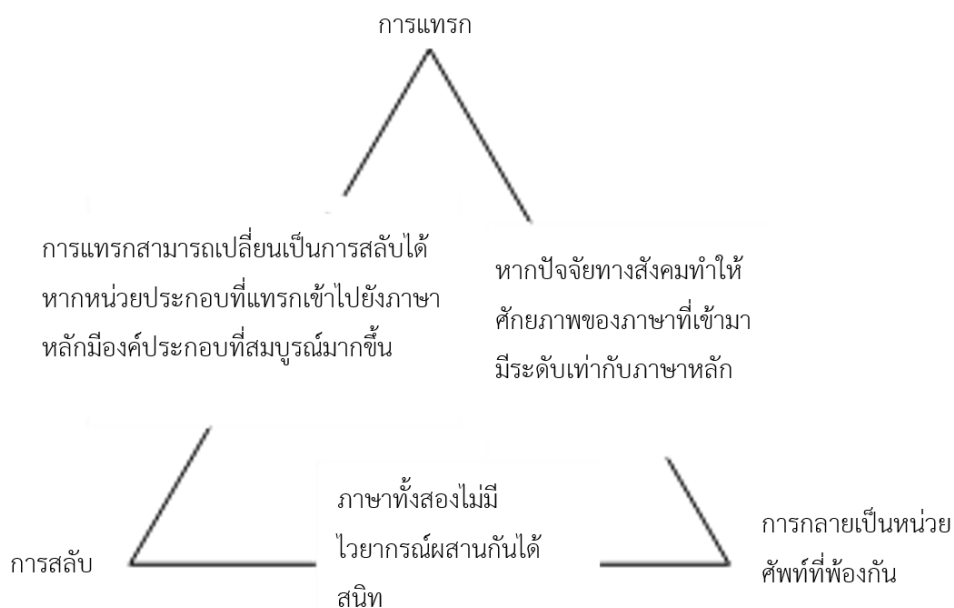
นอกจากนี้ มิวสเกน (MUYSKEN, 2001) ยังเสนอว่าการสลับภาษาจะมีแบบลักษณะแบบใดขึ้นอยู่กับความเข้มข้น ความสอดคล้องเชิงระบบไวยากรณ์และคำศัพท์ รวมถึงภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของสังคมระหว่างภาษาทั้งสอง กล่าวคือ หากการสัมผัสภาษาระหว่างคู่ภาษาหนึ่ง ๆ มีแบบลักษณะทางภาษาที่ต่างกันมากในเชิงไวยากรณ์และคำศัพท์ การสลับภาษามักอยู่ในรูปแบบของการแทรกคำหรือการสลับ ในขณะที่หากแบบลักษณะทางภาษามีความคล้ายคลึงกัน มักเกิดการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกัน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ กับรูปแบบการสลับภาษา

รูปแบบการสลับภาษา	ปัจจัยภายในภาษา	ปัจจัยภายนอกภาษา
การแทรก (insertion)	แบบลักษณะเชิงไวยากรณ์และคำศัพท์ไม่เหมือนกัน	การล่าอาณานิคม, การอพยพย้ายถิ่นช่วงต้น, ระดับความสามารถทางภาษาของผู้พูดที่ไม่เท่ากัน
การสลับ (alternation)		
การกลายเป็นหน่วยศัพท์พ้องกัน (congruent lexicalization)	แบบลักษณะเชิงไวยากรณ์และคำศัพท์ใกล้เคียงกัน	สังคมที่มีภาวะสองภาษาคงที่และศักดิ์ศรีของทั้งสองภาษาที่ใช้พอ ๆ กัน

(แปลและปรับจาก Muysken, 2001: 9)

มิวสเกน (Muysken, 2001) กล่าวเพิ่มเติมว่า ภายในการสลับภาษาคู่หนึ่ง ๆ สามารถเจอแบบลักษณะของการสลับภาษาได้ทั้งสามแบบ กล่าวคือ การแทรกสามารถเปลี่ยนเป็นการสลับได้หากหน่วยประกอบที่แทรกเข้าไปยังภาษาหลักมีองค์ประกอบที่สมบูรณ์มากขึ้น หน่วยประกอบนั้นก็จะมีลักษณะเป็นประโยค การแทรกที่มีหน่วยประกอบเป็นอีกระบบที่สมบูรณ์ถือเป็นการสลับ ในทางตรงกันข้าม หากผู้พูดมีศักยภาพในการพูดภาษาทั้งสองไม่เท่ากัน สามารถพูดภาษาหนึ่งได้ดีกว่าอีกภาษาหนึ่งมาก ๆ ภาษานั้นจะกลายเป็นภาษาหลัก โดยภาษาที่ผู้พูดมีศักยภาพต่อยกว่าจะเป็นภาษาที่สร้างหน่วยประกอบที่ไม่สมบูรณ์เข้ามาแทรกในภาษาหลัก หากเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ขึ้น การสลับก็อาจจะกลายเป็นการแทรกได้ นอกจากนี้ การแทรกสามารถเปลี่ยนเป็นการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องกันได้เช่นกัน หากปัจจัยทางสังคมทำให้ศักยภาพของภาษาที่เข้ามามีระดับเท่ากับภาษาหลัก โดยคนในสังคมมองโครงสร้างของทั้งสองภาษาล้ายกันจนรู้สึกว่าเป็นทรัพยากรภาษาแหล่งเดียวกัน การแทรกก็จะเปลี่ยนเป็นการกลายเป็นหน่วยศัพท์ที่พ้องต้องกันได้ แต่หากภาษาทั้งสองไม่ได้มีไวยากรณ์ที่สามารถผสมกันได้ดีสนิท การสลับภาษาก็อาจจะเกิดแค่ในระดับการสลับเท่านั้น ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 ความเชื่อมโยงของแบบลักษณะการสลับภาษาทั้งสามแบบของมิวสเกน

(แปลจาก Muysken, 2001: 9)

มิวสเกนเสนอว่าความสับสนไหลของการเปลี่ยนแบบลักษณะนี้ทำให้เส้นแบ่งของแบบลักษณะการสลับภาษาไม่มีจุดตัดที่แน่ชัด ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในภาษา อาทิ ความเข้ากันได้ของระบบวากยสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่เกิดการสลับกัน และความคล้ายคลึงของคลังศัพท์ รวมถึงปัจจัยภายนอกภาษา เช่น ความแตกต่างทางอำนาจและศักดิ์ศรีของภาษา รวมถึงระดับศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสองของผู้พูดสองภาษา แนวคิดของมิวสเกนจึงสะท้อนให้เห็นว่าการศึกษากการสลับภาษามีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา การศึกษากการสลับภาษาจึงควรวิเคราะห์จากตัวผู้พูดและสังคมเพิ่มเติมจากการวิเคราะห์โครงสร้างภาษาด้วย

2.2.3 การแทรกคำเดียวในการสลับภาษา

การสลับภาษาภายในประโยคเป็นประเด็นหนึ่งที่ถกเถียงมาอย่างยาวนานเนื่องจากการแบ่งประเภทของคำเดียวที่นำมาแทรกภายในประโยคมีความซับซ้อน ไวน์ริชและคณะ (Weinreich, Labov, & Herzog, 1968) เสนอไว้ในงานศึกษาว่า ไม่มีใครสามารถแสดงกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับในการใช้แยกคำยืมในภาษาได้เนื่องจากปรากฏการณ์ทางภาษามักมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ไวน์ริชและคณะกล่าวว่าเป็นความไม่ปกติ (irregularity) ของภาษา โดยเรียกมันว่า ปัญหาของการ

เปลี่ยนผ่าน (the transition problem) แนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นว่า การศึกษาการเปลี่ยนเป็นคำยืม เป็นเรื่องที่ไม่สามารถกำหนดได้ว่า ณ จุดใดของเวลาที่คำคำหนึ่งจะได้รับสถานะเป็นคำยืมในภาษา ผู้รับ (recipient language) เนื่องจากภาษามีการเปลี่ยนแปลงแบบข้ามสมัย ยิ่งในแบบเฉพาะสมัย ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ยากแก่การศึกษามากเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมเมืองทุกวันนี้เกิดขึ้น อย่างรวดเร็วจนบรรทัดฐานทางภาษาไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าคำใดกลายเป็นคำยืมหรือไม่

อย่างไรก็ตามนักภาษาศาสตร์บางกลุ่มโดยเฉพาะกลุ่มที่ศึกษาการสลับภาษาในแง่โครงสร้าง มองว่ามีความเป็นไปได้ในการหาเกณฑ์ใช้แยกคำยืมออกจากคำอื่น ๆ อาทิ การพิจารณาหน่วยที่เกิด การสลับ ป๊อปแลคและแซงคอฟ (Poplack & Sankoff, 1984) เสนอว่าคำยืมคือ คำที่มีการบูรณา การทางวากยสัมพันธ์หน่วยคำ (morphosyntactic integration) หรือบูรณาการเสียง (phonological integration) กล่าวคือ ถ้าคำคำนั้นมีการออกเสียงเหมือนภาษาผู้รับ หรือสามารถ เติมวิภัติปัจจัยในภาษาผู้รับได้ คำนั้นจะมีสถานะเป็นคำยืม ในทางกลับกันหากคำนั้นไม่มีการบูรณา การทางวากยสัมพันธ์หน่วยหรือเสียงกับภาษาของผู้รับก็ไม่ถือว่าเป็นคำยืม ซึ่งสรุปได้ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 เงื่อนไขการแยกคำยืมด้วยเกณฑ์บูรณาการ

ชนิด	ระดับของการบูรณาการเข้ากับภาษาหลัก			การเป็นคำยืม
	ด้านเสียง	ด้านวิทษาหน่วยคำ	ด้านวากยสัมพันธ์	
1	√	√	√	ใช่
2	×	×	√	ไม่ใช่
3	√	×	×	ไม่ใช่
4	×	×	×	ไม่ใช่

ตัวอย่างที่ป๊อปแลค (Poplack, 1980: 583) ได้เสนอไว้เพิ่มเติมสามารถพิจารณาได้จาก ประโยคตัวอย่างต่อไปนี้

(13) Leo un **magazine**. [mægə'ziyn]

(I read a magazine)

(14) Leo un **magazine**. [maya'siŋ]

(I read a magazine)

ใน (13) คำว่า magazine ยังคงรูปแบบการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษอยู่จึงทำให้ในตัวอย่างนี้ไม่ถือว่า magazine เป็นคำยืม ในขณะที่ (14) ได้เกิดการบูรณาการหน่วยเสียงของภาษาผู้รับซึ่งในงานวิจัยที่ยกมาคือภาษาสเปนถิ่นเปอร์โตริโก (Puerto Rican Spanish) เมื่อใช้เกณฑ์นี้จึงถือว่าเป็นคำยืม

ถึงแม้ว่าเกณฑ์การบูรณาการที่ป๊อปแลคและแซงคอฟ (Poplack & Sankoff, 1984) เสนอสามารถอธิบายข้อค้นพบทั่วไปของการศึกษาประเด็นนี้ได้มีประสิทธิภาพแต่ยังไม่เพียงพอต่อการอธิบายปรากฏการณ์การสลับภาษาบางประเภท เช่น คำยืมเฉพาะกิจ (nonce borrowing word) กล่าวคือ คำที่สลับจากอีกภาษาหนึ่งเข้ามาใช้ในภาษาหลักโดยมีการบูรณาการเกิดขึ้นแต่ไม่ได้แพร่กระจายเป็นวงกว้างเท่ากับคำยืมที่สมาชิกในชุมชนภาษาสามารถใช้ได้ทั่วกัน

ป๊อปแลคและแซงคอฟ (Poplack & Sankoff, 1984) จึงเสนอเกณฑ์เพิ่มเติม ได้แก่ ความถี่ในการใช้ ระดับการยอมรับของชุมชน และการแทนที่คำพ้องความหมายในภาษาผู้รับ หากพิจารณาในเชิงความถี่ คำยืมแยกออกจากคำที่เกิดจากการสลับภาษาด้วยจำนวนความถี่ในการใช้คำที่มากกว่า ทว่าในทางปฏิบัติ การวัดความถี่การใช้คำเป็นไปได้ยาก อีกทั้งยังมีความเป็นไปได้ว่ามีคำยืมที่คนในชุมชนภาษานั้นใช้ไม่บ่อยในชีวิตประจำวัน หากใช้เงื่อนไขนี้เพียงเงื่อนไขเดียวเป็นตัวตัดสินอาจจะผิดพลาดได้

ถัดมาในประเด็นเรื่องการยอมรับ (acceptability) คำยืมเป็นคำที่พูดและใช้กว้างขวางในแวดวงต่าง ๆ มากกว่าคำที่เกิดจากการสลับภาษาประเภทอื่น ๆ ทว่าในเชิงปฏิบัติ การวัดการยอมรับก็เป็นเรื่องยากเช่นเดียวกับการวัดความถี่ในการใช้คำ ปัญหาอีกประเด็นคือคำที่กำลังอยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงมีความลำบากในการระบุการยอมรับ

ในเชิงการแทนที่คำพ้องความหมายในภาษาผู้รับ หากคำจากภาษาอื่นถูกนำไปใช้ในภาษาหนึ่ง ๆ แล้วไม่มีคำพ้องความหมายในภาษาของผู้รับไปใช้ คำคำนั้นจะเป็นคำยืม ในกรณีที่มีคำพ้องความหมาย แต่ผู้รับใช้คำที่ยืมไปแทนคำในภาษาของตนเองอย่างสมบูรณ์ให้ถือว่าเป็นคำยืมเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามจุดอ่อนของเกณฑ์นี้คือ ในกรณีที่คำที่รับเข้ามามีความถี่ในการใช้บ่อย มีการบูรณาการทางวากยสัมพันธ์หน่วยคำหรือทางเสียงแต่ยังไม่ถึงขั้นเข้ามาแทนที่คำพ้องความหมายในภาษาผู้รับอย่างสมบูรณ์ ในกรณีเช่นนี้อาจตัดสินได้ยากกว่าเป็นคำประเภทใด อย่างเช่น คำว่า รีวิว (review) ซึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ถูกนำมาใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน ผู้วิจัยสังเกตว่าความถี่ของการใช้คำนี้เพิ่มขึ้นตามลำดับในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา มีการบูรณาการทางด้านวากยสัมพันธ์หน่วยคำ อาทิ ใน (15) ที่สามารถใส่ การ หรือความ ซึ่งเป็นหน่วยคำเติมหน้าเพื่อทำให้เป็นคำนามได้

(15) ทั้งในเรื่องข้อมูลของสินค้าที่ผ่านการ**รีวิว**เพื่อการตัดสินใจและ
ความรวดเร็วในการให้บริการ

(ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ)

อย่างไรก็ตามหากคำว่า รีวิว ใช้ในความหมายที่มีคำในภาษาไทยใช้อยู่แล้ว คำว่ารีวิวอาจดูไม่เป็นคำ
ยืม เช่น ใน (16)

(16) **รีวิว**วรรณกรรมที่จะใช้ทำงานหรือยัง
ทบทวนวรรณกรรมที่จะใช้ทำงานหรือยัง

มาทราส์ (Matras, 2009) จึงเสนอว่าไม่ควรแยกความแตกต่างระหว่างคำยืมกับคำที่ใช้ในการ
สลับภาษา คำจะมีความเป็นคำยืมมากขึ้นเรื่อย ๆ หากความถี่ การยอมรับ และการเข้ามาแทนที่คำ
พ้องมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ข้อเสนอของมาทราส์สําคัญกับแนวคิดของแบกคัส (Backus, 2011) ซึ่งเสนอให้
ใช้ความจำเพาะทางความหมาย (degree of semantic specificity) ในการพิจารณาว่าคำใดมีความ
เป็นคำยืมมากหรือน้อย เกณฑ์ดังกล่าวเสนอว่า คำยืมคือ คำที่มีความหมายจำเพาะ กล่าวคือ เป็นคำที่
ในภาษาผู้รับไม่มีคำใช้หรือไม่มี ความหมายใกล้เคียงพอที่จะเทียบเคียงได้ เมื่อนำมาใช้แล้วยังคงเก็บ
ความหมายต้นฉบับจากภาษาที่รับเข้ามาอยู่ ต่างจากการนำคำทั่วไปมาแทรกในประโยค คำทั่วไป
เหล่านี้เป็นคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ มีคำในภาษาผู้รับที่พ้องความหมายกันอยู่ก่อนแล้ว
การมองเป็นเส้นต่อเนื่องเช่นนี้ทำให้การพิจารณาคำยืมต้องให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์แบบข้าม
สมัยด้วย กล่าวคือ ในสมัยหนึ่ง คำคำหนึ่งอาจจะ เป็นคำทั่วไปแต่เมื่อเวลาเปลี่ยนสมัย คำคำนั้นอาจจะ
เปลี่ยนฐานะเป็นคำยืมก็ได้

เกณฑ์การพิจารณาความแตกต่างระหว่างคำยืมและคำทั่วไป ไม่ได้ได้เพียงในเชิงโครงสร้าง
ภาษาเท่านั้น ในเชิงภาษาศาสตร์สังคม นักภาษาศาสตร์ เช่น แคมป์เบล (Campbell, 1963) ได้เสนอ
ว่าคำยืมมีมูลเหตุจูงใจให้เกิด เช่น การเกิดช่องว่างทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยีซึ่งภาษาของผู้รับไม่มี
ชื่อเรียกของสิ่งที่เข้ามาใหม่ ในขณะที่คำทั่วไปที่นำมาใช้ในการสลับภาษามักไม่ได้มีมูลเหตุจูงใจ
ดังกล่าว นอกจากนี้คำยืมสามารถเกิดได้ทั้งในชุมชนภาษาที่พูดภาษาเดียวเป็นหลัก หรือในชุมชน
ภาษาที่พูดสองภาษาก็ได้ ยิ่งสมาชิกในชุมชนภาษามีระดับภาวะสองภาษา (degree of bilingualism)
มากเท่าไร การสนทนาจะเป็นการสลับภาษามากเท่านั้น โดยเฉพาะในชุมชนภาษาที่มีภาวะสอง
ภาษาคงที่ (stable bilingual communities) การใช้ภาษาของชุมชนนั้นโดยบรรทัดฐานจะเป็นการ
สลับภาษา สถานการณ์เช่นนี้พบได้ตามชายแดนในพื้นที่ที่ไม่มีภาษาใดภาษาหนึ่งมีศักดิ์ศรีมากกว่ากัน

2.3 ทศนคติต่อภาษา

ผู้วิจัยศึกษาทศนคติต่อการสลับภาษาไว้ 4 ประเด็น ได้แก่ นิยามของทศนคติและมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทศนคติต่อภาษา ทศนคติต่อการสลับภาษา และวิธีการศึกษาทศนคติต่อการสลับภาษา ดังนี้

2.3.1 นิยามของทศนคติและมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้อง

ในอดีต การศึกษาเกี่ยวกับทศนคติเป็นการศึกษาในแขนงจิตวิทยาสังคมเป็นหลัก เบเกอร์ (Baker, 1992) กล่าวว่า นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจมิติทางจิตวิทยาสังคมที่มีต่อภาษาในมิติต่าง ๆ อาทิ รูปแปร สำเนียง หรือการใช้คำ การศึกษาในประเด็นนี้จึงขยายเข้ามาสู่แวดวงภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะในแขนงภาษาศาสตร์สังคม นอกจากการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาและภาษาศาสตร์แล้ว ทศนคดียังเป็นประเด็นศึกษาในศาสตร์แขนงอื่น ๆ อีกมาก อาทิ ในทางสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ศึกษาทศนคติต่อภาษาเพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม (Cargile, Giles, Ryan, & Bradac, 1994) ทำให้นิยามของคำว่าทศนคติในศาสตร์แขนงต่าง ๆ มีรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไป ขอบเขตนิยามของคำว่าทศนคติจึงแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาแต่ละแขนง

นิยามของคำว่าทศนคติเป็นประเด็นที่มีข้อถกเถียงอย่างยาวนานในหมู่นักจิตวิทยาสังคม ฟาซิโอ (Fazio, 1990) มองว่าทศนคติเป็นปฏิสัมพันธ์อันเกี่ยวเนื่องกันระหว่างความทรงจำกับที่หมายเจตคติ (attitudes objects) กล่าวคือ วัตถุที่เป็นเป้าหมายของความเห็นเป็นได้ทั้งสิ่งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ เช่น ความคิด ภาษา ตัวบุคคล หรือสถานที่ต่าง ๆ ในขณะที่วิลเลียมส์ (Williams, 1974) กลับมองว่าทศนคติเป็นกระบวนการภายในจิตใจของมนุษย์ที่ถูกกระตุ้นโดยสิ่งเร้าบางอย่าง แล้วย้อนกลับไปเป็นปัจจัยที่กำหนดการโต้กลับต่อสิ่งนั้น ๆ นิยามหลังมองว่าทศนคติกินระยะเวลาและมีการเปลี่ยนแปลงไปมาชี้ให้เห็นว่าทศนคติไม่ใช่สิ่งคงที่ ทำให้ในวรรณกรรมต่าง ๆ การนิยามทศนคติมักตกอยู่ใต้เส้นความต่อเนื่องที่ด้านหนึ่งมองว่าทศนคติมีความคงที่สูงไปจนถึงนิยามที่สรุปว่าทศนคติเป็นสิ่งประกอบสร้างและมีความคงที่ในจิตใจต่ำ นิยามส่วนมากที่งานวิจัยทางจิตวิทยาสังคมอ้างถึงบ่อยที่สุดเป็นนิยามที่อยู่ตรงกลางระหว่างข้อทั้งสอง เช่น นิยามของเอกลีและไชเคน (Eagly & Chaiken, 1993) ให้คำจำกัดความทศนคติว่า แนวโน้มทางจิตวิทยาที่ถูกแสดงออกมาโดยการให้ค่าต่อที่หมายเจตคติ (evaluating a particular attitudes object) ด้วยระดับความชื่นชอบ (favor) หรือไม่ชื่นชอบ (disfavor) บางอย่าง นิยามนี้พยายามเสนอว่าทศนคติเป็นการประกอบสร้าง

สมมติฐานในใจของมนุษย์เพื่อใช้ในการวัด ประเมิน หรือให้คุณค่าต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทั้งสองได้สำคัญว่าความสามารถนี้จำเป็นต้องกระทำการผ่านการเรียนรู้

แม้นิยามที่กล่าวมาข้างต้นจะมีความแตกต่างในเชิงสภาวะของทัศนคติแต่นิยามทั้งหมดมีจุดร่วมต่อความหมายของทัศนคติร่วมกันอยู่บางประการ ดังนี้

1) ทัศนคติเป็นความรู้สึกที่อยู่ในจิตใจ กล่าวคือ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในกระบวนการจิตใจของปัจเจกที่ไม่สามารถสังเกตการณ์ได้โดยตรง จำเป็นต้องสังเกตผ่านสิ่งที่คุณคนคนนั้นได้แสดงออกมา (Baker, 1992)

2) ทัศนคติโดยธรรมชาติเป็นทักษะการประเมิน กล่าวคือ เมื่อพูดถึงทัศนคติ จะมีนัยยะกล่าวถึงการประเมินอะไรบางอย่าง ซึ่งการประเมินดังกล่าวตั้งอยู่บนเส้นความต่อเนื่องแบบทวิลักษณ์ ขั้วตรงข้าม (binary-opposed continuum)

3) ทัศนคติอ้างอิงที่หมายเจตคติเสมอ กล่าวคือ การพูดถึงทัศนคติจำเป็นต้องหมายถึงทัศนคติต่ออะไรบางอย่าง ทัศนคติไม่ใช่คำสันโดษที่ลอยอยู่เหนือสภาพแวดล้อม (Eiser, 2004) ในแง่นี้ นักจิตวิทยาสังคมแบ่งประเด็นที่หมายเจตคติออกเป็นสองส่วนคือ ทัศนคติต่อพฤติกรรม (attitude towards behavior) เช่น ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อเป้าหมายของพฤติกรรม (attitude towards target of behavior) เช่น ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ฟิชเบนและอัจเซน (Fishbein & Ajzen, 1974) ย้ำว่าทั้งสองส่วนนี้มีการวัดค่าที่ต่างกันในเชิงการวิจัยจึงจำเป็นต้องแยกออกอย่างชัดเจน

4) ทัศนคติได้รับการเรียนรู้ กล่าวคือ ทัศนคติไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองได้ (Eiser, 2004) แต่ต้องได้รับมา การรับมาผ่านอะไรเป็นเรื่องที่แตกต่างกันไปในแต่ละศาสตร์ ในศาสตร์อย่างสังคมวิทยาและมานุษยวิทยามักเชื่อว่าทัศนคติได้รับการเรียนรู้ผ่านการขัดเกลาทางสังคม ในขณะที่ทางจิตวิทยาเชื่อว่าทัศนคติถูกสร้างบนพื้นฐานของประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับที่หมายเจตคติของปัจเจก (Campbell, 1963)

5) ทัศนคติเป็นตัวนำไปเกิดการกระทำ กล่าวคือ ทัศนคติกับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นักจิตวิทยาสังคมบางกลุ่ม (Allport, 1935; Fishbein & Ajzen, 1974; Williams, 1974) เชื่อว่าทัศนคติฝังอยู่ในพฤติกรรมที่แสดงออกมา ในขณะที่กลุ่มอื่น เช่น ฟาสโลด (Fasold, 1984) เชื่อว่าทัศนคติเป็นปัจจัยที่เป็นสื่อกลางของตัวกระตุ้นและการตอบสนอง ทว่าการศึกษาด้านหนึ่งโดยนักสังคมวิทยาและมานุษยวิทยารวมถึงนักจิตวิทยาบางคนกลับเชื่อว่าทัศนคติและพฤติกรรมไม่ได้เกี่ยวข้องกันโดยตรง ยังมีปัจจัยอีกหลาย ๆ ส่วนที่เข้ามาขึ้นระหว่างพฤติกรรมและทัศนคติซึ่งอาจทำ

ให้พฤติกรรมไม่ได้ออกมาตรงตามกับความคิดในจิตใจก็ได้ (Gardner, 1985) อย่างไรก็ตามทัศนคติทั้งทางตรงและอ้อมมีความข้องเกี่ยวกับกระทำที่แสดงออกมาไม่มากนัก

นักจิตวิทยา รวมถึงนักภาษาศาสตร์ อาทิ การ์เรตต์ (Garrett, 2010) แบ่งองค์ประกอบของทัศนคติเป็น 1) ปริชาณ (cognition) 2) เจตพิสัย (affect) และ 3) พฤติกรรม (behavior) ซึ่งเป็นหนึ่งในแบบจำลองที่ได้รับความนิยมในการใช้วิเคราะห์ทัศนคติ อย่างไรก็ตามในเชิงจิตวิทยายังมีแบบจำลองอื่น ๆ ที่พยายามระบุลักษณะและองค์ประกอบของทัศนคติเหมือนกัน ในงานวิจัยนี้ขอกล่าวถึงแบบจำลอง 3 แบบได้แก่ แบบจำลองความคาดหวังและการให้คุณค่า (the expectancy-value model) แบบจำลององค์ประกอบสามประการ (the three-component model) และแบบจำลองความสัมพันธ์เชื่อมโยง (the association model)

แบบจำลองการคาดหวังและการให้คุณค่าเป็นแบบจำลองที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานว่า ความเชื่อ (belief) เป็นรากฐานในการวางทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์ แบบจำลองนี้กล่าวว่า ความเชื่อได้รับการก่อตัวขึ้นผ่านความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกกับคุณสมบัติบางอย่างในสิ่งนั้นที่หมายเจตคติ สมบัติบางประการของที่หมายเจตคติดีมีคุณค่าภายในซึ่งใช้สร้างความเชื่อได้ ทัศนคติในแบบจำลองนี้จึงเป็นความน่าจะเป็นของปัจเจกในการประเมินคุณสมบัติในตัววัตถุต่าง ๆ นักจิตวิทยาสังคม อาทิ ฟิชเบนและอชเจน (Fishbein & Ajzen, 1974) ได้สร้างสมการแสดงความสัมพันธ์ไว้ดังนี้

$$A = \sum_{i=1}^n b_i e_i$$

โดย A หมายถึงทัศนคติที่มีต่อวัตถุที่ต้องการประเมินคุณค่า b_i หมายถึงความเชื่อที่ว่าวัตถุนั้นมีคุณสมบัติ i ประการภายใน และ e_i คือการประเมินค่าของคุณสมบัติ i ประการนั้น ๆ ในขณะที่ n คือจำนวนความเชื่อ สมการนี้ชี้ว่าทัศนคติที่ดีต่อที่หมายเจตคติเกิดขึ้นต่อเมื่อปัจเจกเชื่อว่าสิ่งนั้นมีคุณสมบัติในตัวเชิงบวกอยู่ในทางตรงกันข้าม ทัศนคติที่ไม่ดีจะเกิดขึ้นเมื่อที่หมายของเจตคติดีมีคุณสมบัติที่ไม่ดี อย่างไรก็ตามแบบจำลองนี้ได้รับการวิจารณ์ว่าละเลยบทบาทของเจตพิสัยที่มีต่อทัศนคติ (Kim et al., 1998) ทำให้แบบจำลองนี้กีดกันตัวแปรที่อาจจะส่งผลกระทบต่ออื่น ๆ ออกไป ส่งผลให้ผลลัพธ์ที่ได้สะท้อนความเป็นจริงต่ำ

แบบจำลองต่อมาคือ แบบจำลององค์ประกอบสามประการ แบบจำลองนี้ได้รับการคิดค้นขึ้นจากนักจิตวิทยาสองคนคือ โรเซนเบิร์กและคณะ (Rosenberg, Hovland, McGuire, Abelson, & Brehm, 1960) ซึ่งกล่าวว่า ทัศนคติประกอบขึ้นจากองค์ประกอบสามประการคือ เจตพิสัย กล่าวคือความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบต่อที่หมายเจตคติ ปริชาณ กล่าวคือ ความเชื่อที่มีต่อคุณสมบัติภายในที่

หมายเหตุคติ และพฤติกรรม กล่าวคือ การกระทำและการตอบสนองที่เห็นได้ภายนอกของปัจเจกต่อที่หมายเหตุคติ ในแบบจำลองนี้ ทักษะคติที่ดีเป็นผลมาจากความรู้สึกเชิงบวกต่อความเชื่อ อารมณ์ และพฤติกรรมที่แสดงออกมาต่อวัตถุนั้น ๆ ในขณะที่ทักษะคติเชิงลบจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดความไม่ชื่นชอบต่อความเชื่อ อารมณ์ และพฤติกรรมที่แสดงออกมา โรเซนเบิร์กและคณะสรุปว่า อย่างไรก็ตามทักษะคติที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบทั้งสามมีตัวตนเป็นของตนเอง ถึงแม้จะเกิดจากองค์ประกอบย่อย ๆ แต่แค่การรวมกันขององค์ประกอบยังไม่เพียงพอต่อการเกิดทักษะคติจนกว่าองค์ประกอบที่รวมกันจะเชื่อมความสัมพันธ์เข้าด้วยกันเสียก่อน

แบบจำลองของโรเซนเบิร์กและคณะมีปัญหาบางประการ ประการแรก แบบจำลองนี้ให้ภาพว่า ทักษะคติจำเป็นต้องเกิดมาจากทั้งสามองค์ประกอบโดยขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปไม่ได้ ประการถัดมา องค์ประกอบทั้งสามจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ร่วมกัน และประการสุดท้าย ทักษะคติก่อให้เกิดการชี้นำทางพฤติกรรมเสมอ (M. A. Olson & Fazio, 2008; Zanna & Rempel, 1988) ทว่าผลการทดสอบในปฏิบัติหลายงานพบว่า ข้อค้นพบขัดต่อแนวคิดของแบบจำลองนี้ งานวิจัยบางงาน เช่น งานของฟาซิโอและออลสัน (M. A. Olson & Fazio, 2008) พบว่าทักษะคติสามารถก่อตัวขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องมีเงื่อนไขครบทั้งสามประการก็ได้ นอกจากนี้ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามก็ไม่ได้อยู่ในสถานะคงที่ตลอดเวลา ทำให้ความน่าจะเป็นที่ทักษะคติจะชี้นำการกระทำที่ตามมาไม่สามารถคาดเดาได้เสมอไป

แบบจำลองสุดท้ายคือ แบบจำลองความสัมพันธ์เชื่อมโยง เป็นแบบจำลองที่มองว่าทักษะคติในฐานะที่เป็นตัวกลางในการประเมินคุณค่าของที่หมายเหตุคติต่าง ๆ ยึดโยงอยู่กับความจำของปัจเจก แบบจำลองนี้ได้รับการคิดค้นขึ้นเป็นครั้งแรกโดย ฟาซิโอและคณะ (Fazio, Herr, & Olney, 1984) ในแบบจำลองนี้ ทักษะคติถูกนิยามว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างที่หมายเหตุคติและการให้คุณค่าต่อที่หมายนั้น แบบจำลองเสนอกว่า การประเมินค่าควรตั้งอยู่บนฐานของปฏิสัมพันธ์ทางเจตพิสัยซึ่งถูกแทรกแซงได้ด้วยความทรงจำในระบบปริชานตั้งแต่ในอดีต ฟาซิโอและคณะจึงชี้ว่าทักษะคติมีความสัมพันธ์กับความทรงจำในระบบปริชานซึ่งความทรงจำที่ว่านี้มีลักษณะคงที่ปรับเปลี่ยนได้ยาก ทักษะคติที่เกิดขึ้นจะสร้างองค์ความรู้ต่อที่หมายเหตุคติโดยตรงไปตรงมาและฝังอยู่ในความทรงจำ ดังนั้นทักษะคติในแบบจำลองนี้จึงไม่ใช่ความน่าจะเป็นทางความคิดของปัจเจกแต่เป็นสิ่งที่ฝังติดตัวไว้เมื่อได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น อย่างไรก็ตามนักวิจัยทางจิตวิทยาสังคมบางคนไม่เห็นด้วยกับแบบจำลองนี้ที่มองทักษะคติเป็นภาวะคงที่และสามารถประเมินได้ ไชเคนและคณะ (Chaiken, Duckworth, & Darke, 1999) กล่าวว่า ทักษะคติถึงแม้จะฝังอยู่ในความทรงจำแต่ตัวทักษะคติเองก็มี

โครงสร้างและองค์ประกอบที่ซับซ้อน การเหมารวมว่าทัศนคติเป็นภาวะคงที่จึงไม่สะท้อนความเป็นจริงที่เกิดขึ้น เช่น การเปลี่ยนใจของมนุษย์ในเรื่องต่าง ๆ ตามช่วงวัย ซึ่งไม่ได้มีผลลัพธ์ตายตัวเสมอไป

จากการพิจารณาแบบจำลองทางทัศนคติทั้งสาม สรุปได้ว่าโครงสร้างของทัศนคติเป็นโครงสร้างที่มีความสัมพันธ์สองทิศทาง (bidirectional) องค์ประกอบทั้งสาม ได้แก่ ปริชาน เจตพิสัย และพฤติกรรมเป็นทั้งองค์ประกอบฝั่งรับเข้า (input) และฝั่งผลลัพธ์ (output) ดังภาพที่ 6

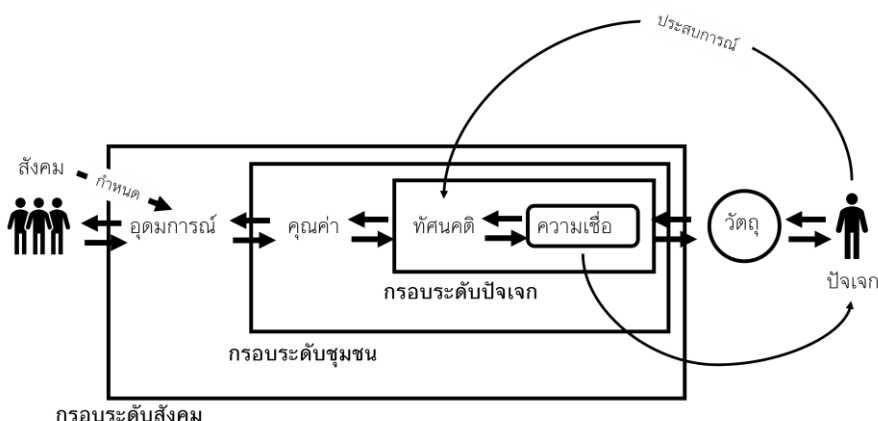
ภาพที่ 6 ความสัมพันธ์และทิศทางขององค์ประกอบทัศนคติและทัศนคติ

ทัศนคติมักถูกใช้อย่างสับสนกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น ในนิยามที่ได้กล่าวถึงไปข้างต้น ทัศนคติมักปรากฏร่วมกับคำว่าความเชื่อ จึงทำให้การใช้สองคำนี้เกิดความสับสน นอกจากความเชื่อแล้ว คำอื่น ๆ อาทิ คุณค่า อุดมการณ์ เองก็ได้รับการใช้ร่วมกับทัศนคติอยู่บ่อย ๆ ด้วยเหตุนี้จึงการแยกทัศนคติออกจากคำใกล้เคียงจึงมีความสำคัญในการนำไปใช้และเข้าใจทัศนคติ รวมถึงการเปรียบเทียบทัศนคติกับคำเหล่านี้ยังทำให้ทราบถึงความเชื่อมโยงของทัศนคติกับประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันด้วย ซึ่งในส่วนนี้จะขอกล่าวถึง 3 คำ ได้แก่ ความเชื่อ คุณค่า และอุดมการณ์

ความเชื่อ หมายถึง ปริชานเกี่ยวกับความน่าจะเป็นที่คุณสมบัติบางประการจะเกี่ยวข้องกับวัตถุบางอย่าง (Albarracín, Zanna, Johnson, & Kumkale, 2005) ทัศนคติมักจะถูกตีความว่าเป็นความเชื่อที่สัมพันธ์กับการประเมินคุณสมบัติภายในวัตถุทั้งในเชิงบวกและลบ (Gibbons & Ramirez, 2004) ในแง่นี้ทัศนคติและความเชื่อจึงเป็นสองคำที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด แต่นักจิตวิทยา อาทิ โรคิช (Rokeach, 1968) เสนอว่า ทัศนคติเป็นระบบของความเชื่อ และทัศนคติอยู่เหนือความเชื่อที่เป็นองค์ประกอบฐาน ซึ่งสอดคล้องกับแบบจำลองการคาดหวังและคุณค่าที่ได้กล่าวไปข้างต้นที่มองว่าทัศนคติเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากการประเมินความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นักจิตวิทยา เช่น เอกส์และไชเกน (Eagly & Chaiken, 1993) สำทับเกณฑ์ในการแยกคำสองคำนี้เพิ่มเติมโดยใช้ความเป็นไปได้ในการพิสูจน์ (possibility of validation) ว่า ความเชื่อนั้นสามารถพิสูจน์ได้ด้วยการมองคุณสมบัติในตัววัตถุ ในขณะที่ทัศนคติต่อวัตถุไม่สามารถประเมินได้ด้วยตัววัตถุเอง

คุณค่า หมายถึง ความคิดเชิงนามธรรมที่คนพิจารณาว่าสำคัญต่อการชี้นำหลักในการใช้ชีวิต (J. M. Olson & Maio, 2003) ซึ่งประกอบไปด้วย เจตพิสัย ปริชาณ และพฤติกรรม จากนิยามนี้จะเห็นได้ว่าจุดแตกต่างเดียวระหว่างทัศนคติและคุณค่าคือ หน้าที่ของคุณค่าที่มีขอบเขตเหนือกว่าทัศนคติ กล่าวคือ คุณค่าจำเป็นต้องสามารถเป็นหลักในการใช้ชีวิตได้ ในขณะที่ทัศนคติไม่จำเป็นต้องมีความสามารถนี้ นอกจากนี้คุณค่าและทัศนคดียังแตกต่างกันที่ระดับความเป็นนามธรรม กล่าวคือ ที่หมายของเจตคติสามารถเป็นได้ทั้งสิ่งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ แต่ที่หมายของคุณค่าอยู่ในเฉพาะสิ่งที่เป็นนามธรรมเช่น เสรีภาพหรือความเสมอภาค เป็นต้น แคทซ์และสตอลแลนด์ (Katz & Stotland, 1959) อธิบายความแตกต่างของสองคำนี้ไว้เพิ่มเติมว่า คุณค่าเป็นกลุ่มก้อนของทัศนคติที่มีความคิดแกนกลาง (central idea) ในแง่ของคุณค่าจึงมีโครงสร้างสูงกว่าทัศนคติ กล่าวคือ ทัศนคติเป็นองค์ประกอบในการแสดงคุณค่า คำอธิบายนี้ได้รับการพิสูจน์เชิงประจักษ์จากงานวิจัยจำนวนหนึ่ง งานวิจัยดังกล่าวพบว่าเมื่อกำหนดคุณค่า ผู้เข้าร่วมการทดลองสามารถอธิบายทัศนคติที่น่าจะเกิดขึ้นได้ผ่านคุณค่านั้น ๆ (Thomsen, Lavine, & Kounios, 1996)

อุดมการณ์ หมายถึง กลุ่มของทัศนคติและความเชื่อที่อ้างอิงถึงกันและกันภายใต้แกนความคิด (theme) หลัก (Converse, 1964) โดยปกติ อุดมการณ์มักจะประกอบด้วยมุมมองต่อชีวิตที่คนทั่วไปไม่ได้ตั้งคำถามต่อคุณค่าในมุมมองนั้น ๆ ซึ่งมีระดับโครงสร้างเชิงนามธรรมที่สูงกว่าคุณค่า ไตเออร์และอะบองเดีย (Dyers & Abongdia, 2010) ได้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของอุดมการณ์และทัศนคติ และพบว่าอุดมการณ์เป็นสิ่งที่ยึดโยงอยู่กับสังคม และกลุ่มทางสังคมในขณะที่ทัศนคติเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในระดับปัจเจกบุคคล นอกจากนี้อุดมการณ์ยังถูกสร้างผ่านเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และสังคม แต่ทัศนคติก่อตัวจากประสบการณ์ที่ปัจเจกได้ประสบ ถึงจะมีความแตกต่างในเรื่องของขนาดแต่อุดมการณ์และทัศนคติก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ อุดมการณ์ที่ปัจเจกรับมาผ่านการเป็นสมาชิกของสังคมส่งผลต่อประสบการณ์ที่สมาชิกจะได้พบซึ่งมีผลต่อทัศนคติของบุคคลนั้น ๆ ทว่าบุคคลเองก็สามารถสร้างทัศนคติจากภายในจิตใจได้ กล่าวคือ สามารถปฏิเสธการยึดยึดชุดความเชื่อของอุดมการณ์และมองที่หมายทางเจตคติผ่านประสบการณ์ส่วนตัวของตัวบุคคลเองได้ จากความเกี่ยวข้องทั้งหมดที่กล่าวไปสามารถแสดงความสัมพันธ์ของคำทั้ง 4 ดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ทัศนคติ คุณค่า และอุดมการณ์

2.3.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษา

หน้าที่หลักของภาษาคือ เป็นตัวกลางในการสื่อสารความคิด อารมณ์ รวมถึงความต้องการต่าง ๆ นอกจากทำหน้าที่สื่อกลางแล้ว ภาษายังเป็นระบบของสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้แสดงความหมายทางสังคม อาทิ อັตลักษณ์ หรือเชื้อชาติด้วย บทบาทที่หลากหลายของภาษาทั้งในระดับสังคม กลุ่มคน รวมถึงปัจเจกบุคคลทำให้การศึกษาทัศนคติต่อภาษาสามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้หลายระดับ ส่งผลให้การนิยามทัศนคติต่อภาษามีทั้งความหมายอย่างแคบและความหมายอย่างกว้าง การใช้นิยามในระดับใดขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ในการศึกษานั้น ๆ

กาเรตต์ (Garrett, 2010) นิยามทัศนคติต่อภาษาว่า จุดยืนทางความคิดที่ตอบสนองทั้งในเชิงชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบต่อตัวภาษา นิยามนี้สอดคล้องกับแนวคิดเชิงจิตวิทยาของทัศนคติทั่วไป สังเกตได้จากการพิจารณาภาษาว่าเป็นที่หมายเจตคติ ซึ่งเป็นนิยามที่ครอบคลุมเพียงแค่ตัวภาษาในความหมายคร่าว ๆ ถือว่าเป็นนิยามที่แคบที่สุด ในขณะที่ โมรีโน-เฟอานานเดซ (Moreno-Fernandez, 2009) ให้นิยามคำนี้กว้างขึ้นว่า ทัศนคติต่อภาษา หมายถึง การแสดงทัศนคติทางสังคมของปัจเจกบุคคลซึ่งให้คุณค่าต่อภาษาที่ใช้ในสังคมนั้น ๆ ซึ่งหมายรวมถึงวิธภาษาต่าง ๆ ด้วย จากนิยามนี้ ทัศนคติต่อภาษาได้ครอบคลุมถึงวิธภาษาต่าง ๆ ในภาษาเดียวกันด้วย หากวิเคราะห์ในระดับที่สูงขึ้น เช่น ในระดับกลุ่มบุคคล ทัศนคติต่อภาษาจะครอบคลุมถึงการประเมินผู้ใช้ภาษาได้ด้วย (Lasagabaster, 2003) จากความหมายที่ครอบคลุมกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ตามหน่วยในการวิเคราะห์ เบเกอร์ (Baker, 1992) จึงกำหนดขอบเขตของคำว่า ภาษา ในทัศนคติต่อภาษาว่าสามารถหมายความถึง 1) ตัวภาษา 2) วิธภาษา 3) ผู้ใช้ภาษา 4) การเรียนภาษา 5) สถานการณ์ในการเรียนภาษาและ 6) พฤติกรรมการใช้ภาษา เช่น การพูดสลับภาษา

การมองแบบเบเกอร์สนับสนุนให้ผู้ศึกษาทัศนคติต่อภาษาต้องระบุให้ชัดเจนว่าจะวิเคราะห์ในระดับใด นอกจากนี้มุมมองนี้ยังสะท้อนว่า การเหมารวมให้คำว่าทัศนคติต่อภาษา หมายถึง การวิเคราะห์ภาษาเท่านั้น อาจส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดได้ เนื่องจากอาจมององค์ประกอบของภาษาผิดระดับ เช่น ผู้วิจัยต้องการศึกษาทัศนคติต่อการใช้ภาษาแต่กลับมุ่งเน้นและสร้างคำถามไปที่การเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ทัศนคติที่เก็บได้อาจไม่สามารถนำมาใช้อธิบายสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจได้จริง ๆ แต่ถึงกระนั้น มุมมองนี้ไม่ได้ปฏิเสธว่าภาษาในระดับต่าง ๆ ที่ทำการวัดทัศนคติไม่มีความสัมพันธ์กัน การได้ข้อมูลทัศนคติการใช้ภาษาอาจทำให้อนุมานทัศนคติต่อการเรียนภาษานั้น ๆ ได้ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับความพยายามในการแยกการศึกษาทัศนคติในเชิงจิตวิทยาสังคมที่แยกระหว่างทัศนคติต่อพฤติกรรมและทัศนคติต่อเป้าหมายของพฤติกรรมนั้น ๆ ดังที่กล่าวไปในส่วนแรก

นอกจากต้องระบุประเด็นในภาษาให้ชัดแล้วว่า จะศึกษาอะไร ประการต่อมาที่จำเป็นต้องพูดถึงคือ ธรรมชาติของทัศนคติต่อภาษาซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เบเกอร์ (Baker, 1992) กล่าวว่าหากภาษาในสังคมยังคงยึดโยงอยู่กับการเปลี่ยน การอ้าง รวมถึงการฟื้นคืนทางภาษา ทัศนคติต่อภาษาก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ตัวแปรหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อภาษาซึ่งเบเกอร์ได้ให้ไว้คือนโยบายภาษา เช่น ในกาตาลุเนีย (Catalonia) นโยบายภาษาที่รัฐผลักดันให้ความสำคัญต่อภาษาชนกลุ่มน้อย ส่งผลให้ประชาชนทั่วไปมองภาษาเหล่านั้นในทางที่ดีขึ้น (Woolard & Tae-Joong, 1990) นอกจากนี้นโยบายแล้ว ปัจจัยทางสังคม เช่น อายุ หรือเพศของผู้ใช้ภาษาก็มีผลต่อทัศนคติต่อภาษาเช่นกัน ไอเมียร์ (Ihemere, 2006) ศึกษาทัศนคติต่อภาษาของชาวอิเควเร่ (Ikwerre) ที่พูดสองภาษา ระหว่างภาษาอิเควเร่และพิดจินไนจีเรีย-อังกฤษ พบว่าเพศและอายุมีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อภาษา ผู้ชายอายุมากมีแนวโน้มชื่นชอบการใช้รูปประโยคภาษาอิเควเร่เพียงภาษาเดียวในการสนทนา มากกว่าผู้หญิงในช่วงอายุเดียวกัน ในขณะที่ชาวอิเควเร่อายุน้อยทั้งผู้ชายและผู้หญิงชื่นชอบพิดจินไนจีเรีย-อังกฤษมากกว่า นอกจากนี้งานของศิริรัตน์ ชูพันธ์ (2557) ซึ่งศึกษาทัศนคติของชาวกะเหรี่ยงต่อภาษากะเหรี่ยงของตนเองเทียบกับทัศนคติต่อภาษาไทย พบว่าชาวกะเหรี่ยงมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาของตนเองเพิ่มมากขึ้นตามระดับอายุ ซึ่งได้เน้นย้ำให้เห็นถึงอิทธิพลของอายุต่อทัศนคติ

ในระดับชุมชน ชุมชนภาษาที่ใช้คนละภาษากันอาจจะมีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อภาษาได้เช่นกัน กล่าวคือ ชุมชนภาษาที่มีฐานะทางสังคมดีกว่าอาจชักจูงทั้งในเชิงขู่เชิญหรือเชิญชวนให้ชุมชนภาษาที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าหันมาใช้ภาษาของตน ยิ่งถ้าการสัมผัสภาษานั้น ๆ จำเป็นต้องติดต่อกับชาย ทัศนคติต่อภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงที่เร็วมาก อย่างเช่นในกรณีของสิงคโปร์ที่ชาวจีนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง จึงทำให้ต้องพูดภาษาอังกฤษจนทัศนคติ

ต่อภาษาอังกฤษดี และมองว่าเป็นภาษาที่จำเป็น และหันไปใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักแทนการใช้ภาษาจีน เป็นต้น

2.3.3 ทักษะการสลับภาษา

ทักษะการสลับภาษาเป็นประเด็นที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจเช่นเดียวกับการศึกษาทักษะการสลับภาษาในประเด็นอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม การศึกษาทักษะการสลับภาษาตามความเห็นของเบเกอร์ (Baker, 1992) ถือเป็นภาษาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมการใช้ภาษาโดยเฉพาะ มากกว่าเป็นการศึกษาอุดมการณ์ของตัวภาษาโดยตรง จุดมุ่งเน้นดังกล่าวทำให้ขอบเขตการศึกษาชัดเจน แต่การวัดค่าทักษะการสลับภาษาเป็นเรื่องที่ซับซ้อน วรรณกรรมและงานวิจัยที่ศึกษาทักษะการสลับภาษาจึงมีแง่มุมศึกษาที่หลากหลาย งานบางส่วนเน้นการศึกษาทักษะการสลับภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในห้องเรียน (Teklesellassie & Boersma, 2018) หรือความเห็นต่อพฤติกรรมดังกล่าวในสื่อสังคมออนไลน์ (Halim & Maros, 2014) งานที่ศึกษาทักษะการสลับภาษาในการสลับภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ มุ่งเน้นไปที่การเข้าใจความเห็นต่อสถานการณ์ เน้นศึกษาทักษะการสลับภาษาที่เกิดขึ้นจากหน้าที่ของการสลับภาษาในบริบทต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม ยังมีงานเกี่ยวกับทักษะการสลับภาษาอีกจำนวนหนึ่ง (Anderson & Toribio, 2007b; Liu, 2019) เน้นศึกษาทักษะการสลับภาษารูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ การศึกษาในลักษณะนี้แตกต่างจากลักษณะแรกอยู่บางประการ กล่าวคือ การศึกษาในลักษณะนี้เชื่อว่าทักษะการสลับภาษารูปประโยคที่มีการสลับภาษา สามารถใช้อ้างอิงถึงทักษะการสลับภาษารูปประโยคที่มีการสลับภาษาได้ ได้หากควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ เช่น ความเร็ว หรือสำเนียงในการพูด งานวิจัยส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้จึงมักออกแบบโดยควบคุมตัวแปรอื่น ๆ เพื่อศึกษาเฉพาะรูปประโยคซึ่งเป็นหน่วยวิเคราะห์สำคัญ เน้นศึกษาปัจจัยระดับภาษาเป็นหลัก เช่น ตำแหน่งการวางคำแทรก หรือขอบการสลับ อย่างไรก็ตามบางงานวิจัยนำตัวแปรอื่น ๆ มาศึกษาร่วมด้วย เช่น ตัวแปรทางประชากร อาทิ อายุ เพศ ระดับการศึกษา ตัวแปรทางภาษา อาทิ ระดับพื้นเพทางภาษา ทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง และตัวแปรทางสังคม อาทิ ความถี่ในการสัมผัสกับภาษา รวมถึงแวดวงอาชีพ

งานวิจัยในลักษณะดังกล่าวพบว่า การแปรของทักษะการสลับภาษาเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย เช่น พื้นเพทางภาษา (linguistic background) ความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา (code-switching familiarity) การเปิดกว้างต่อภาษาที่สอง (L2 exposure) และศักยภาพในการใช้ภาษาที่สอง (L2 proficiency) ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อทักษะการสลับภาษา ป็อบแลค (Poplack, 1980)

และมอลเตส-อัลคาลา (Montes-Alcalá, 2011) ศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาของผู้พูดสองภาษา สเปน-อังกฤษ งานแรกเน้นการศึกษาประเด็นนี้ในการพูดและงานหลังเน้นศึกษาในการเขียน งานทั้งสองพบว่าศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสลับภาษา โดยผู้ที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสองสูงมีแนวโน้มที่จะใช้และชื่นชอบรูปประโยคที่มีการสลับภาษาภายในประโยคมากขึ้นและมองว่ารูปประโยคดังกล่าวไม่ใช่รูปประโยคที่ไม่ดี ต่างจากผู้ที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองต่ำ ผู้พูดเหล่านี้มักจะใช้รูปประโยคที่สลับภาษาด้วยวลีหรือรูปประโยคที่สลับภาษาระหว่างประโยคมากกว่า งานเหล่านี้จึงชี้ให้เห็นว่าพื้นเพภาษาที่สองมีผลต่อทัศนคติต่อการสลับภาษา นอกจากนี้การศึกษาของลอว์สันและสัจเจพ (Lawson & Sachdev, 2000) ซึ่งศึกษาผู้พูดสองภาษา ในมหาวิทยาลัยที่ตูนิเซีย (Tunisia) พบว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ มักได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม (social status) และด้านความน่าดึงดูดทางสังคม (social attractiveness) ต่ำกว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียวอีกด้วย

2.3.4 วิธีการศึกษาทัศนคติต่อภาษาและการสลับภาษา

จากนิยามและแง่มุมต่าง ๆ ที่ได้เสนอไปสะท้อนให้เห็นว่าทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถศึกษาได้โดยตรง การวัดทัศนคติจึงจำเป็นต้องสกัดเอาจากตัวชี้วัดอื่น ๆ ที่สามารถอนุมานถึงทัศนคติได้ เทอร์สตันกล่าวไว้ว่า (Thurstone, 1931) ทัศนคติเป็นประเด็นที่ซับซ้อน ไม่สามารถวัดด้วยตัวชี้วัดเพียงตัวใดตัวหนึ่งในเชิงตัวเลขได้ง่าย ๆ จำเป็นต้องอาศัยกลุ่มของตัวชี้วัดที่เชื่อมโยงกัน สิ่งที่สามารถวัดได้จากการวัดกลุ่มตัวชี้วัดเหล่านี้ น่าจะออกมาในรูปแบบของความน่าจะเป็นหรือแนวโน้มมากกว่าค่าสมบูรณ์ทางคณิตศาสตร์ แนวคิดนี้ทำให้นักภาษาศาสตร์ใช้เครื่องมือหลายชนิดในการศึกษาทัศนคติต่อภาษา สำหรับการวัดทัศนคติทางตรงนั้น ส่วนใหญ่ใช้ในสายสังคมศาสตร์ โดยมีเครื่องมือหลัก ๆ คือแบบสอบถามซึ่งบรรจุคำถามให้ผู้ตอบแบบสอบถามประเมินตนเองในด้านต่าง ๆ สามารถแบ่งย่อยตามระเบียบวิธีวิจัยได้ออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ คือ ในเชิงปริมาณ และในเชิงคุณภาพ

แบบสอบถามทัศนคติในเชิงปริมาณอาศัยมาตรวัดประเภทต่าง ๆ ในการสกัดทัศนคติต่อประเด็นที่นักวิจัยสนใจ มาตรวัดแรก ๆ ที่มีการคิดค้นขึ้นคือมาตรวัดช่วงชั้นของเทอร์สตัน (equal appearing intervals method) (Thurstone, 1931) เป็นมาตรวัดที่เทอร์สตันได้คิดค้นขึ้นในปี 1928 ซึ่งมีวิธีการสร้างมาตรวัดทั้งหมด 4 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ได้แก่ 1) รวบรวมคำสำคัญที่เกี่ยวข้องทัศนคติต่อวัตถุที่จะวัด โดยปกติการเก็บคำสำคัญจะเก็บในปริมาณที่มาก เทอร์สตันให้ความเห็นว่าจำเป็นต้องมากกว่า 100 ชุดคำถาม การเก็บคำสำคัญสามารถทำได้โดยการให้ชื่อวัตถุที่ศึกษาแล้วให้

ผู้ตอบสร้างทัศนคติต่อวัตถุนั้น ๆ แล้วบันทึกคำสำคัญเป็นความถี่ หลังจากได้ค่าแล้วขั้นต่อมาคือ 2) ใช้ความถี่ในการจัดกลุ่มคำสำคัญที่ได้ออกเป็นสองขั้วที่ต่างกัน คือ ขั้วที่แสดงทัศนคติชื่นชอบต่อวัตถุและขั้วที่แสดงความไม่ชื่นชอบต่อวัตถุ 3) คัดเลือกมิติจากคำสำคัญว่าจะคัดมิติใดออกมาถาม เนื่องจากงานวิจัยแต่ละงานอาจจะเน้นคนละจุด การถามคู่ทัศนคติใด ๆ จึงจำเป็นต้องทำให้สอดคล้องกับงานวิจัย และ 4) ทดสอบมาตรวัดเบื้องต้นกับกลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บจริงเพื่อวัดค่าความแม่นยำ (reliability) ของมาตรวัด มาตรวัดเทอร์สโตนเป็นมาตรวัดที่มีความเที่ยงตรง (validity) และแม่นยำสูงแต่ข้อเสียหลัก ๆ คือ ระยะเวลาในการสร้างมาตรวัดที่นาน

มาตรวัดชนิดต่อไปที่ใช้วัดทัศนคติอย่างแพร่หลายคือ มาตรวัดลิเคิร์ต (Likert's method of summated ratings) มาตรวัดลิเคิร์ต (Likert, 1932) มีลักษณะคล้าย ๆ มาตรวัดเทอร์สโตนทั้งในเชิงขั้นตอนการเลือกคำสำคัญและการแบ่งขั้ว ข้อแตกต่างเดียวของมาตรวัดทั้งสองแบบนี้คือ มาตรวัดลิเคิร์ตตั้งอยู่บนฐานทฤษฎีสถิติแบบค่านวนรวม (summated statistic) ซึ่งมองคุณสมบัติของตัวชี้วัดเป็นระดับต่าง ๆ เรียงจากค่าน้อยไปหาค่ามาก ทัศนคติในมาตรวัดชนิดนี้จึงอยู่ในลักษณะการให้คะแนนจากค่าน้อยไปหาค่ามาก แล้วนำคะแนนรายชุดมาค่านวนรวมกันเพื่อหาค่าเฉลี่ย ทำให้ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตที่มีความเที่ยงตรงสูง อย่างไรก็ตามมาตรวัดชนิดนี้มีจุดอ่อนอยู่ที่คำสำคัญทุกคำมีค่าน้ำหนักเท่ากัน จึงอาจทำให้ไม่เห็นลำดับชั้นของความสัมพันธ์ระหว่างคำสำคัญต่าง ๆ

มาตรวัดที่เป็นที่นิยมในเชิงปริมาณตัวอย่างสุดท้าย คือมาตรวัดความแตกต่างทางความหมาย (semantic differential scale) มาตรวัดนี้ถูกการคิดค้นโดยออสกู๊ดและคณะ (Osgood, Suci, & Tannenbaum, 1957) เป็นมาตรวัดที่ใช้คู่ตรงข้ามสมบูรณ์ (absolute oppositions) ในการวัด คู่ตรงข้ามสมบูรณ์ คือ คำใด ๆ ที่มีความหมายตรงข้ามสมบูรณ์ในพื้นที่นั้น ๆ เช่น เล็ก-ใหญ่, หญิง-ชาย เป็นต้น แล้วให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการเลือกบนเส้นความต่อเนื่องซึ่งโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 7 ระดับ มาตรวัดนี้ตั้งอยู่บนทฤษฎีสถิติเดียวกันกับมาตรวัดลิเคิร์ต แตกต่างกันเพียงการใช้คู่ตรงข้ามสมบูรณ์เท่านั้นในการวัด ซึ่งเป็นทั้งข้อดีและข้อด้อยของมาตรวัดชนิดนี้ เนื่องจากการวัดทัศนคติซึ่งมีลักษณะเป็นเรื่องที่เปลี่ยนแปลงได้ง่ายทำให้การหาคู่ตรงข้ามสมบูรณ์เป็นไปได้ยาก คู่ตรงข้ามที่หาได้ก็ใช้ได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น

แม้ว่าดั้งเดิมแล้วการวัดทัศนคติจะใช้วิธีการทางปริมาณในการสกัดค่า แต่ในปัจจุบันวิธีการทางคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์โดยใช้โครงสร้าง (structured interview) ถูกนำมาปรับใช้ในการถามทัศนคติมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งข้อมูลทัศนคติที่ได้จากการใช้วิธีการนี้จะมีความลุ่มลึกในเชิงข้อมูลมากกว่าการใช้วิธีการทางปริมาณซึ่งเป็นข้อเสนอในงานของยานอสและคณะ (M. A. Ianos, Caballé,

Petreñas, & Huguet, 2019) การถามทัศนคติในเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างซึ่งจะระบุรายการคำถามที่จะถามผู้ให้ข้อมูลทุกคนเหมือนกัน ข้อมูลที่ได้จะทำการวิเคราะห์ผ่านการใช้กรอบวิเคราะห์ประเภทต่าง ๆ เช่น กรอบวิเคราะห์วาทกรรม (discourse analysis) กรอบวิเคราะห์เรื่องเล่า (narrative analysis) กรอบวิเคราะห์แกนหลัก (thematic analysis) เป็นต้น ข้อแตกต่างของกรอบวิเคราะห์แบบต่าง ๆ อยู่ที่ระดับในการวิเคราะห์และเนื้อหาที่สนใจ เช่นในการวิเคราะห์เรื่องเล่า ผู้วิจัยสนใจความสัมพันธ์ของการร้อยเรียงเรื่องเล่ามากกว่าตัวบทในเรื่อง ในขณะที่หากเป็นการวิเคราะห์แกนหลัก ผู้วิจัยพยายามหารูปแบบการใช้คำที่ซ้ำกันมาก ๆ เพื่อจัดแกนหลักของประเด็นต่าง ๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์ เป็นต้น

การวัดทัศนคติทางตรงทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเป็นวิธีที่ค่อนข้างตรงไปตรงมา ทว่าในทางกลับกันการวัดซึ่งถามผู้ให้ข้อมูลโดยตรงอาจมีความสับสนเสี่ยงที่จะได้ข้อมูลที่ถูกบิดเบี้ยวได้ง่าย กล่าวคือ การถามตรง ๆ อาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้หรือคาดเดาได้ว่าผู้ถามต้องการอะไร ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามใช้บรรทัดฐานทางสังคม หรือการคาดคะเนคำตอบที่ผู้วิจัยอยากได้เป็นคำตอบในแบบสอบถาม หรือการสัมภาษณ์ ข้อมูลเหล่านี้ไม่ได้มาจากประสบการณ์ตรงของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคุณค่าที่สังคมได้ให้ไว้ว่าดี จึงอาจจะทำให้ข้อมูลไม่ตรงกับความเป็นจริงได้ (Garrett, 2010)

จากข้อจำกัดของการศึกษาทัศนคติทางตรง แนวทางการศึกษาทัศนคติทางอ้อมจึงถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อใช้เติมเต็มวิธีการทางตรง แนวทางการศึกษานี้ไม่ได้มุ่งเน้นการสกัดทัศนคติจากผู้บอกภาษาโดยตรงผ่านการสัมภาษณ์หรือใช้แบบสอบถาม การศึกษาทางอ้อมมีแนวคิดพื้นฐานว่า แท้จริงแล้วการที่ผู้ให้ข้อมูลจะตัดสินใจอะไรควรได้รับทัศนคติเชิงบวกหรืออะไรควรได้รับทัศนคติเชิงลบนั้น ได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยอื่น ๆ นอกจากตัวภาษาโดยตรงด้วย เช่นคนที่พูดภาษานั้นคือใคร หรือพูดด้วยสำเนียงแบบไหน สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการแสดงทัศนะของผู้ให้ข้อมูลต่อรูปภาษาดังกล่าวด้วยเช่นกัน ทัศนคติเชิงบวกมักถูกสะท้อนออกมา หากรูปภาษาที่ทำการศึกษามีความใกล้เคียงหรือเป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลคุ้นเคยหรือมีส่วนร่วมด้วย ในทางกลับกันทัศนคติเชิงลบมักจะปรากฏขึ้นมาบ่อยครั้ง หากรูปภาษาหรือวิภาษานั้น ๆ ห่างไกลจากสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลคุ้นชิน ดังนั้นหากผู้วิจัยคิดค้นเครื่องมือที่สามารถทำให้ผู้บอกข้อมูลสันนิษฐานถึงลักษณะของผู้ที่ใช้รูปภาษาหนึ่ง ๆ ในการทดลองได้

การสังเกตพฤติกรรม (behavioral observation) เวลส์และเพตตี้ (Wells & Petty, 1980) กล่าวว่าองค์ประกอบหนึ่งที่ยึดโยงอยู่กับทัศนคติคือ พฤติกรรมซึ่งเป็นการกระทำที่เห็นได้ภายนอก ทั้งสองจึงคิดค้นวิธีการเก็บข้อมูลพฤติกรรมอย่างเป็นระบบเพื่อสกัดทัศนคติที่ซ่อนอยู่ภายใต้การกระทำดังกล่าวขึ้นมา วิธีการนี้บันทึกทั้งท่าทางและเสียงพูดแล้วนำมาวิเคราะห์ร่วมกันเพื่อหาทัศนคติที่ซ่อน

อยู่ใน ข้อจำกัดหนึ่งที่เกิดขึ้นคือ พฤติกรรมเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่าย และได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอกอื่น ๆ จำนวนมาก เช่น สถานการณ์ คู่สนทนา หรือแม้แต่สภาพอากาศ การอนุมานทัศนคติจากพฤติกรรมจึงไม่มีความเที่ยงตรงและแม่นยำ

วิธีการต่อไปคือ การอำพรางเสียงคู่ (match-guised technique) คิดค้นโดยแลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) ในปี ค.ศ. 1960 แลมเบิร์ตและคณะต้องการศึกษาความสัมพันธ์ของภาษาต่อการเหมารวม (stereotype) ว่า ภาษาเพียงอย่างเดียวมีผลต่อทัศนคติในการตัดสินคนหรือไม่ ในการพิสูจน์เรื่องนี้ แลมเบิร์ตและคณะให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในแคนาดาที่พูดภาษาอังกฤษและที่พูดภาษาฝรั่งเศสฟังเสียงบันทึกที่พูดโดยผู้พูดสองภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส ในการทดลองผู้วิจัยให้ผู้พูดสองภาษาอ่านข้อความที่ผู้วิจัยได้เตรียมเอาไว้ เสียงที่บันทึกไว้ต่างกันเพียงแค่ประเด็นเดียวคือ ภาษาที่ใช้พูด กล่าวคือ ผู้พูดสองภาษาอ่านข้อความที่ผู้วิจัยเตรียมไว้ ด้วยความเร็วจังหวะ และน้ำเสียงที่คล้ายคลึงกันในทุกเสียงบันทึก แต่เสียงชุดหนึ่งอ่านเป็นภาษาอังกฤษและอีกชุดหนึ่งอ่านเป็นภาษาฝรั่งเศส

เมื่อผู้วิจัยได้เสียงทดสอบแล้ว ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยฟังเสียงแต่ละเสียง โดยผู้วิจัยบอกผู้เข้าร่วมการวิจัยว่า เสียงต่าง ๆ ที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ยินเป็นเสียงที่มาจากผู้พูดคนละคนกัน ทว่าในความเป็นจริงแล้ว ทุกเสียงได้ถูกบันทึกมาจากผู้พูดคนเดียวกันทั้งหมด การทำเช่นนี้จึงเป็นการอำพรางผู้เข้าร่วมการวิจัยจากข้อเท็จจริงเรื่องเสียงของผู้พูด เป็นที่มาที่ไปของชื่อวิธีการวัดทัศนคติด้วยวิธีการทางอ้อมนี้ หลังจากให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยฟังเสียงแต่ละเสียงจบ ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะต้องประเมินคุณลักษณะของผู้พูดเสียงนั้น ๆ ผ่านแบบสอบถามที่ใช้มาตราวัดความแตกต่างทางความหมายของคำ (semantic differential scale) มาตราดังกล่าวประกอบไปด้วยคำสองคำซึ่งเป็นคู่ตรงข้ามกัน คั่นด้วยมาตราวัดเชิงเส้น (linear scale) โดยปลายด้านหนึ่งติดกับคำฝั่งหนึ่งและปลายอีกด้านหนึ่งโยงไปหาคำอีกฝั่งหนึ่ง เส้นที่เชื่อมคำทั้งสองฝั่งเข้าด้วยกันจะแบ่งออกเป็น 6 หรือ 7 ส่วน แล้วใส่หมายเลขกำกับไว้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินมาตรานี้ด้วยการทำเครื่องหมายบนตัวเลขใดตัวเลขหนึ่งที่ตั้งอยู่บนเส้นความต่อเนื่องซึ่งโยงคำข้างตรงข้ามนี้ไว้ด้วยกัน ตัวเลขที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกจะสะท้อนทัศนคติต่อคำคู่ นั้น ๆ ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีทัศนคติไปทางด้านใดมากกว่ากัน

คู่คำทดสอบในงานของแลมเบิร์ตและคณะแบ่งได้เป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ คู่คำที่สะท้อนความน่าดึงดูดทางสังคม (social attractiveness) อาทิ มีอารมณ์ขัน/ไม่มีอารมณ์ขัน หน้าตาดี/หน้าตาไม่ดี มีความเป็นผู้นำ/ไม่มีความเป็นผู้นำ ประเภทถัดมาคือ คู่คำที่สะท้อนสถานภาพทางสังคม (social status) เช่น รวย/จน หรือ มีการศึกษา/ไม่มีการศึกษา เป็นต้น คู่คำทั้งหมดเป็นคู่คำที่ผู้วิจัย

คิดขึ้นเพื่อให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินคุณลักษณะของผู้พูด ทว่าในความเป็นจริงแล้วผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินคุณลักษณะเหล่านี้โดยอาศัยข้อมูลจากเสียงผู้พูดเท่านั้น เท่ากับว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ประเมินสำเนียงในแต่ละเสียงบันทึกผ่านการประเมินคุณลักษณะของผู้พูดซึ่งเป็นหุ่นอำพรางให้กับสำเนียงหรือวิธภาษาต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ข้อดีของวิธีการอำพรางเช่นนี้คือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะไม่ว่านตนเองได้ประเมินทัศนคติต่อสำเนียงผ่านการประเมินค่วคำต่าง ๆ ทำให้ทัศนคติที่ได้จากการทดสอบด้วยวิธีนี้เป็นทัศนคติที่สะท้อนความเป็นจริงของคุณค่วที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีต่อสำเนียง รูปประโยค ภาษาย่อย วิธภาษา หรือพฤติกรรมทางภาษา ซึ่งอาจมีปัจจัยแทรกซ้อน เช่น การตอบตามบรรทัดฐานทางสังคม หรือตามท่วผู้วิจัยคาดหวังเข้ามาแทรก

แลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนประเมินคุณลักษณะของผู้พูดแต่ละเสียงบันทึกแตกต่างกัน โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยท่วผู้ท่วพูดภาษาอังกฤษและผู้ท่วพูดภาษาฝรั่งเศสประเมินข้อความที่พูดด้วยภาษาอังกฤษสูงในคุณลักษณะที่สะท้อนสถานภาพทางสังคม แสดงให้เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรี (prestige) สูงในกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มนี้ ในขณะที่ข้อความที่พูดเป็นภาษาฝรั่งเศสได้รับคุณลักษณะที่สูงในเชิงความน่าดึงดูดทางสังคม นอกจากการศึกษาในครั้งนี้แล้ว แลมเบิร์ตและคณะได้ศึกษาทัศนคติต่อภาษาด้วยวิธีการนี้ในที่อื่น ๆ อีกหลายครั้ง ข้อค้นพบดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการประเมินคุณลักษณะที่ไม่เกี่ยวกับภาษามีความสัมพันธ์กับศักดิ์ศรีของภาษาซึ่งสะท้อนทัศนคติต่อภาษาหรือวิธภาษาได้ ทำให้การเก็บข้อมูลด้วยวิธีอำพรางเสียงค่วได้รับความสนใจจากผู้วิจัยในประเด็นเกี่ยวกับทัศนคติทางภาษาอย่างมาก มีการนำวิธีการของแลมเบิร์ตและคณะมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาทัศนคติต่อภาษาด้านอื่น ๆ

ในด้านการสลับภาษาเอง มีนักวิจัยจำนวนหนึ่งนำวิธีการนี้ไปใช้ อาทิ งานของลิว (Liu, 2019) ได้ใช้วิธีการอำพรางเสียงค่วในการเก็บทัศนคติต่อการพูดสลับภาษาระหว่างภาษาจีนและภาษาอังกฤษในประเทศจีนพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านความชื่นชอบทางสังคม (social likability) ต่ำลงเมื่อเทียบกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาจีนอย่างเดียว แต่กลับได้รับค่าทัศนคติด้านเศรษฐกิจฐานะ (socioeconomic status) สูงขึ้นเมื่อเทียบกับรูปประโยคดังกล่าว โดยไม่พบความแตกต่างของประเด็นดังกล่าวในด้านเพศของผู้เข้าร่วมการวิจัย อย่างไรก็ตาม ลิวได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการใช้เสียงของผู้พูดเพียงคนเดียวอาจทำให้ค่าทัศนคติที่ได้รับยังไม่เป็นกลางพอเนื่องจากผู้เข้าร่วมการวิจัยอาจมีอคติกับเนื้อเสียงของผู้ให้เสียงพูดได้ และเสนอให้ใช้เสียงของพูดมากขึ้น

ข้อเสนอของลิวดังกล่าวสำคัญกับข้อเสนอที่กาเรตต์ (Garrett, 2010) เสนอไว้ว่า แม้วิธีการนี้ จะได้รับการนำไปประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย ทว่าวิธีการนี้ยังมีข้อจำกัดบางประการดังนี้

1) ปัญหาความโดดเด่นของข้อมูลทดสอบ (salience problem) การเรตต์กล่าวว่า การควบคุมตัวแปรอื่น ๆ เช่น เนื้อความที่ใช้ทดสอบหรือ การพูดด้วยผู้พูดคนเดียวกันอาจทำให้เสียงที่ใช้เป็นตัวทดสอบเกิดความโดดเด่นขึ้นมาได้ ถึงแม้จะมีการแทรกเสียงบันทึกอื่น (filler) เข้าไปแล้วก็ตาม

2) ปัญหาเรื่องการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนในการบันทึกเสียง (mimicking authenticity problem) การเรตต์ให้ข้อสังเกตว่า การอำพรางเสียงคู่ที่ใช้ผู้พูดคนเดียวบันทึกเสียงหลาย ๆ ครั้ง โดยต้องควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่อาจมีผลต่อทัศนคติ เช่น ความเร็วในการพูดหรือน้ำเสียง เป็นเรื่องที่ยากลำบาก เนื่องจากมีความเป็นไปได้ต่ำที่เสียงแต่ละเสียงจะควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนเหล่านี้ได้เหมือนกันจริง ๆ

3) ปัญหาคุณค่าในมาตรวัดที่ใช้ในการทดสอบ (the community authenticity problem) เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากการตีความคุณค่าที่ใช้ในการประเมินทัศนคติผ่านแบบสอบถาม การเรตต์ให้ข้อคิดเห็นว่า มีความเป็นไปได้สูงที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนจะรู้สึกต่อคุณค่าที่ใช้ในการทดสอบไม่เหมือนกัน การเรตต์เสนอว่า ผู้วิจัยควรใช้คู่คำทดสอบ ที่ผ่านการประเมินจากกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการถามทัศนคติแล้วว่าสะท้อนภาพในประเด็นนั้น ๆ จริง ก่อนนำมาใช้เป็นคำในแบบสอบถาม นอกจากนี้ ยังมีประเด็นปัญหาที่ควรระวังเพิ่มเติม อาทิ การสร้างรูปแบบการแทรกเสียงบันทึก (filler) เพื่อให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่สามารถเดาทางแบบทดสอบถูกก็ควรได้รับการพิจารณาจัดลำดับให้ดีด้วย

ด้วยเหตุนี้ วิธีการอำพรางเสียงคู่จึงมักถูกใช้ร่วมกับวิธีการทางตรงหรือวิธีการอื่น ๆ เพื่อตรวจสอบความแม่นยำให้มากขึ้น ทว่านักวิจัยยังพบว่าการใช้วิธีวิจัยทั้งสองควบคู่กันนี้บางครั้งก็ให้ผลที่แตกต่างกัน เช่น งานวิจัยของเพียราส-กูป (Pieras-Guasp, 2002) ที่เก็บข้อมูลทัศนคติโดยใช้ทั้งการศึกษาแบบดั้งเดิม กล่าวคือเก็บด้วยวิธีทางตรงผ่านการทำแบบสอบถามและทดสอบด้วยวิธีอำพรางเสียงคู่ โดยการศึกษาทั้งสอง ศึกษาทัศนคติของภาษาคาตาลัน (Catalan) กับภาษาสเปนในเมืองมาจอร์กาซึ่งเป็นเกาะหนึ่งในสเปน พบว่าในแบบสอบถามผู้ให้ข้อมูลสะท้อนทัศนคติต่อภาษาคาตาลันว่าเป็นภาษาในโรงเรียนและติดต่อทางธุรกิจ สะท้อนให้เห็นว่าภาษาคาตาลันเป็นภาษาที่ได้รับสถานภาพทางสังคมสูง เนื่องจากได้รับการใช้เป็นภาษาหลักในการเรียนการสอนและการติดต่อทางธุรกิจ อีกทั้งในแบบสอบถาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ทัศนคติว่า ภาษาคาตาลันไม่ค่อยใช้ในการปฏิสังสรรค์เชิงสังคมระหว่างหมู่เพื่อนฝูง มักใช้ภาษาสเปนมากกว่า ทว่าเมื่อทดสอบด้วยการอำพรางเสียงคู่กลับพบว่าภาษาคาตาลันได้รับทัศนคติเชิงบวกในคู่ทดสอบความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (solidarity) มากกว่าภาษาสเปน สะท้อนว่าเป็นภาษาคาตาลันได้รับการประเมินความน่าดึงดูดทาง

สังคมที่สูง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วภาษาหรือวิธภาษาที่ได้รับการประเมินคุณลักษณะนี้สูงจะเป็นภาษาท้องถิ่น หรือภาษาไม่มาตรฐาน ซึ่งตรงกันข้ามกับผลที่ได้จากการทำแบบสอบถาม

นักวิจัยหลาย ๆ คน อาทิ เลดการ์ด (Ladegaard, 1998) นำข้อวิจารณ์เกี่ยวกับวิธีการวัดทัศนคติด้วยการอำพรางเสียงคู่ข้างต้นมาปรับปรุงแล้วเสนอวิธีการใหม่ที่เรียกว่า การอำพรางเสียงพูด (verbal-guise technique) วิธีการนี้แตกต่างจากการอำพรางเสียงคู่ตรงที่ใช้ผู้พูดหลายคนในการบันทึกเสียง การใช้ผู้พูดหลายคนในการบันทึกเสียงทำให้ปัญหาเรื่องความโดดเด่นของเสียงพูดจากผู้พูดคนเดียวหายไป และผู้เข้าร่วมการวิจัยจะจับทิศทางในการทดลองได้ยากขึ้น ทว่าวิธีการนี้มีข้อควรระวังในการเลือกผู้พูดที่นำมาใช้บันทึกเสียงมากขึ้น โดยต้องควบคุมคุณภาพเสียง (voice quality) กล่าวคือ เนื้อเสียงในผู้พูดแต่ละคนให้มีความคล้ายคลึงกัน เช่น หากใช้คนที่มิมีเนื้อเสียงบางและสูงเป็นผู้พูดในการบันทึกเสียง ก็ควรควบคุมให้ผู้พูดแต่ละคนมีเนื้อเสียงแบบนี้เหมือนกันทั้งหมดเพื่อกันอคติจากคุณภาพเสียงที่ต่างกัน

การอำพรางเสียงพูดเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลที่ได้รับการพัฒนาต่อยอดมาจากการอำพรางเสียงคู่โดยมีจุดประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้นในเครื่องมืออันก่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องความไม่เป็นธรรมชาติของเสียงที่บันทึกและการละเลยต่อบริบท ด้วยเหตุนี้การอำพรางเสียงพูดจึงแตกต่างจากการอำพรางเสียงคู่แบบเดิม หลักๆ ในแง่ของเสียงซึ่งเป็นสิ่งเร้าในการกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแสดงทัศนคติต่อรูปภาษาต่าง ๆ ที่นักวิจัยสนใจ

ในการเก็บข้อมูลด้วยการอำพรางเสียงพูด เสียงที่บันทึกมักจะประกอบไปด้วยผู้พูดสองคนขึ้นไป โดยที่งานวิจัยส่วนหนึ่งออกแบบความเร็วในการพูดให้เท่ากับความเร็วปกติที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันด้วย การทำเช่นนี้อยู่บนฐานความเชื่อที่ว่า การสกัดข้อมูลทัศนคติที่มีประสิทธิภาพควรสกัดจากสถานการณ์ที่เหมือนจริงที่สุดที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะเจอในชีวิตประจำวัน (Garrett et al., 2003) นักวิจัยบางส่วน เช่น แมคเคนซี (McKenzie, 2008) สนับสนุนให้ใช้การอำพรางเสียงพูดมากกว่าการเก็บข้อมูลด้วยการอำพรางเสียงคู่แบบเก่าเนื่องจากในเครื่องมือแบบเก่าเสียงที่ถูกบันทึกมักไม่ใช่เสียงที่มีความเร็วปกติ แต่มักเป็นความเร็วในระดับการอ่านซึ่งทำให้เกิดสภาวะไม่สมจริงของการใช้ภาษา นอกจากประเด็นนี้แล้ว แมคเคนซีทำให้อีกว่า การหาผู้พูดหนึ่งคนที่สามารถผลิตเสียงพูดเพื่อบันทึกเสียงได้คงที่เสมอดันเสมอปลายเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก โดยเฉพาะหากเป็นการวัดทัศนคติในประเด็นเกี่ยวกับสำเนียง นักวิจัย อาทิ คากิลและคณะ (Cargile, Takai, & Rodríguez, 2006) กล่าวว่าผลทัศนคติต่อภาษาที่ได้จากการใช้การอำพรางเสียงพูดมีพลังในการอธิบายภาพกว้างและความทั่วไป รวมถึงน่าเชื่อถือกว่าการใช้เทคนิคการอำพรางเสียงคู่แบบเก่า ในงานชิ้นนี้ยังกล่าวถึงประเด็นสำคัญ

เพิ่มเติมของการใช้เทคนิคบันทึกเสียงเหล่านี้ไว้ดีกว่า นักวิจัยควรตรวจสอบความเป็นตัวแทนที่ดี (representativeness) ของเสียงพูดที่จะนำมาใช้ในการทำวิจัยด้วยว่าเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างหรือไม่

ในด้านการสลับภาษา มีงานวิจัยที่ใช้การอำพรางเสียงพูดในการศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา เช่น งานของอิบิด (Ebid, 2017) พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยไคโรที่พูดภาษาถิ่นอียิปต์สลับภาษาอังกฤษ (Egyptian colloquial English) มีแนวโน้มชื่นชอบเสียงพูดจากบทสนทนาระหว่างคนหลายคนที่ใช้การสลับภาษามากกว่าบทสนทนาที่ใช้ภาษาอารบิกแบบอียิปต์ (Egyptian Arabic) อย่างเดียว อิบิดกล่าวว่า การนำวิธีการวิจัยนี้มาใช้ร่วมกับการสัมภาษณ์ และการทำแบบสอบถามจะช่วยตรวจสอบและสร้างความเชื่อมั่นให้กับข้อมูลการวิจัยได้ดี เนื่องจากคำตอบซึ่งได้รับจากวิธีการวิจัยต่าง ๆ ทำให้ทราบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยตอบประเด็นที่ถามซ้ำเกี่ยวกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเพียงตรงมากน้อยเพียงใด ผลลัพธ์ของงานศึกษานี้สนับสนุนแนวโน้มที่การสลับภาษาเริ่มได้รับทัศนคติในทางที่ดีขึ้นสังคมอียิปต์ปัจจุบันด้วย

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการอำพรางเสียงพูดจะมีแม่นยำและดูเป็นธรรมชาติกว่าการอำพรางเสียงคู่แบบเก่าแต่การอำพรางเสียงพูดก็มีข้อจำกัดเช่นกัน ข้อจำกัดหนึ่งที่ต้องคำนึงคือ เมื่อใช้เสียงพูดมากกว่าหนึ่งเสียงจะเกิดความแตกต่างในคุณภาพเสียง ระดับความสูงของเสียง และความเร็วในการพูดของเสียงพูดที่มาจากต่างผู้พูดกัน ปัจจัยเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อการประเมินทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ ซึ่งเป็นประเด็นที่ควบคุมได้ลำบาก ทางแก้ทางหนึ่งที่เลดการ์ด (Ladegaard, 1998) ได้เสนอไว้คือการสร้างฐานข้อมูลของเสียงที่จะใช้เป็นสิ่งเร้า (stimulus) เอาไว้ให้มากที่สุดก่อนแล้วจึงเลือกเสียงที่มีคุณภาพเสียงตามที่นักวิจัยเห็นว่าเหมาะสมมาใช้ในการวิจัย นอกจากนี้ ฉางและหยิน (Zhang & Yin, 2009) เสนอให้ใช้ผู้พูดสองคนในแต่ละรูปแบบแปรที่ต้องการศึกษาเพื่อให้ผลที่น่าเชื่อถือมากขึ้น อีกประเด็นหนึ่งที่ต่อระมัดระวังเมื่อใช้เทคนิคอำพรางเสียงคู่คือ ความแตกต่างของเนื้อหาในหัวข้อสนทนา ซึ่งประเด็นนี้มักไม่ถูกกล่าวถึงในงานวิจัยหรือวรรณกรรมเกี่ยวกับการอำพรางเสียงคู่มากนัก อย่างไรก็ตามนักวิจัยหลาย ๆ คน เช่น การเร็ดต์และคณะ (Garrett et al., 2003) กล่าวว่าควรควบคุมให้เนื้อหาในการสนทนาของการอำพรางเสียงพูดเป็นเรื่องเดียวกัน

โดยสรุปการอำพรางเสียงพูดเป็นเครื่องมือที่มีข้อดีหลาย ๆ ประการด้วยกันเมื่อเทียบกับการอำพรางเสียงคู่แบบเดิม โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องความเป็นธรรมชาติและการสะท้อนภาพจริงของการใช้ภาษา ซึ่งทำให้ทัศนคติที่ได้รับจากการประเมินสิ่งเร้าดังกล่าวดูมีความน่าเชื่อมั่นมากกว่าวิธีการแบบเก่า

วิธีการสุดท้ายคือ วิธีการเก็บทัศนคติด้วยการใช้กรอบบรรยายความ วิธีนี้เป็นหนึ่งในเครื่องมือของการวิจัยเล่าเรื่อง (narrative research) ในการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัย

เล่าเรื่องในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่นักวิจัยสนใจ จุดเน้นของวิธีวิจัยนี้อยู่ที่การสร้างเครื่องมือเพื่อสกัดเอาประสบการณ์สด (lived experiences) ของผู้เข้าร่วมการวิจัยผ่านการให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยบรรยายความเป็นเรื่องเล่าที่มีแบบแผน (Connelly & Clandinin, 1990) ทว่าการวิจัยโดยการใช้เรื่องเล่าถึงแม้ว่าเป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่ใช้อย่างแพร่หลายแต่นิยามที่มีความเป็นสากลรวมถึงรูปแบบในการสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลกลับไม่มีแบบแผนที่เป็นฉันทามติ (Lieblich, Tuval-Mashiach, & Zilber, 1998) อย่างไรก็ตามจุดเน้นหลัก ๆ ของการใช้เครื่องมือที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเล่าเรื่องมีอยู่ด้วยกันสองประเด็นคือ รูปแบบการเล่าเรื่อง (form) และสาระของเรื่อง (content) เนื่องจากทั้งสองประเด็นนี้สะท้อนระบบคิด รวมถึงทัศนคติต่อประเด็นที่ผู้เข้าร่วมวิจัยได้ถ่ายทอดในเรื่องเล่าได้เป็นอย่างดี

ข้อแตกต่างของวิธีการเก็บข้อมูลโดยใช้เรื่องเล่าเมื่อเทียบกับการใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพอื่น ๆ อาทิ การสัมภาษณ์หรือการให้ตอบคำถามปลายเปิด อยู่ที่การมีโครงสร้างในการบรรยายความที่ได้จากเรื่องเล่า (Barkhuizen & Wette, 2008) กล่าวคือ การเก็บข้อมูลโดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเล่าเรื่องกระตุ้นให้ผู้ตอบบททวนประสบการณ์ในประเด็นนั้นแล้วกลั่นออกมาเป็นเรื่องซึ่งมีส่วนต้นเรื่อง กลางเรื่อง และท้ายเรื่องที่ชัดเจน การเล่าเรื่องจึงเป็นเสมือนการรวบรวมประสบการณ์ ทัศนคติ แง่มุมที่กระจัดกระจายตามเวลาต่าง ๆ รวมเข้าเป็นความบรรยายจบในหนึ่งตอน (Polkinghorne, 1995) แคลนดินินและคอนเนลลี (Clandinin & Connelly, 2000) ให้ความเห็นว่าการจัดระบบในการเล่าเรื่องสามารถทำได้ผ่านมิติหลัก ๆ ดังนี้ 1) มิติเวลา คือ การพยายามสร้างเครื่องมือเพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้เล่าเรื่องเล่าตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นักวิจัยสามารถตีความเรื่องผ่านการพิจารณาว่าผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะเปิดเรื่องเล่าด้วยประสบการณ์อะไร แล้วประสบการณ์นั้นเกิดขึ้นหรือส่งผลภายใต้ประสบการณ์อื่นอย่างไร 2) มิติเรื่องผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ในมิตินี้เป็นการสร้างเครื่องมือกระตุ้นให้ผู้เล่าเรื่องเล่าเรื่องโดยกล่าวถึงผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในเรื่อง โดยปกติส่วนนี้เป็นจุดเด่นของการเก็บข้อมูลด้วยการใช้เรื่องเล่าเนื่องจากผู้วิจัยจะได้ข้อมูลเชิงลึกซึ่งสามารถใช้ในการสัมภาษณ์ต่อ หรือวิเคราะห์ข้อมูลรวมถึงกลไกที่อยู่เบื้องหลังประสบการณ์เหล่านั้นได้จากส่วนนี้ และมีมิติสุดท้ายคือ 3) ที่ตั้งของเรื่อง นักวิจัยควรออกแบบคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลบรรยายสถานการณ์หรือที่ตั้งของเรื่อง ตำแหน่งหรือสถานการณ์ดังกล่าวจะช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจบริบทรายละเอียดของเรื่องและทำให้การตีความมีขอบเขต นอกจากรูปแบบการเก็บที่มีโครงสร้างบรรยายแล้วอีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้การเก็บข้อมูลด้วยการเล่าเรื่องแตกต่างจากวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพอื่น ๆ คือ การวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งสามารถใช้การวิเคราะห์ได้หลากหลาย เช่น การวิเคราะห์ห้วงวาทกรรม (discourse analysis) หรือการวิเคราะห์หา

ใจความหลัก (thematic analysis) เป็นต้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกให้การวิจัยผ่านเรื่องเล่าโดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยเครื่องมือที่เรียกว่า กรอบบรรยายความ (narrative frames)

กรอบบรรยายความมีฐานคิดใกล้เคียงกับการสร้างกรอบการเขียน (writing frames) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้สอนภาษาใช้ในการช่วยผู้เรียนที่มีปัญหาในการรวบรวมความคิดเพื่อเขียนเรื่องให้สามารถเขียนเรื่องได้เป็นระบบมากขึ้น หัวใจหลักของวิธีการดังกล่าวอยู่ที่การสร้างโครงเรื่องการเขียนให้ผู้เขียนไว้เป็นกรอบ (Warwick & Maloch, 2003) โครงสร้างที่วางนี้ประกอบไปด้วยการสร้างวลีเปิดเรื่อง (starters) และวลีเชื่อมความ (connectives) ซึ่งช่วยให้ผู้เขียนรู้ว่าต้องเขียนอะไรต่อ และเขียนเชื่อมกันอย่างไร ดังนั้นเครื่องมือนี้จึงเป็นเครื่องมือที่สนับสนุนให้การเล่าเรื่องเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้นผ่านการกำกับของวลีทั้งสองประเภท ในการออกแบบกรอบบรรยายความ ผู้วิจัยจะเริ่มด้วยการสร้างแกนเรื่อง (themes) ที่อยากจะทำให้ผู้เข้าร่วมวิจัยเล่า โดยเมื่อสร้างแกนเรื่องแล้ว ผู้วิจัยจะคิดวลีที่ทำหน้าที่เป็นตัวเปิดและตัวเชื่อมความในแต่ละแกน หลังจากออกแบบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการพิจารณาปรับคำและรูปแบบการเรียงแกนเรื่องว่าจะเอาแกนใดขึ้นก่อนขึ้นหลังแล้วนำวลีที่ได้ทำการจัดเรียงเสร็จแล้วแทรกลงไปในบรรทัดที่เว้นที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเติมวลีหรือประโยคสั้น ๆ ต่อจากส่วนที่กำกับไว้

การใช้กรอบบรรยายความ เป็นเครื่องมือในการเก็บเรื่องเล่าทำให้การเขียนเรื่องเล่า ซึ่งเป็นเรื่องยากในการปฏิบัติด้วยระยะเวลาอันสั้น สามารถทำได้ง่ายขึ้น เรื่องเล่าเหล่านี้มีแนวโน้มจะตอบโจทย์ตามจุดประสงค์การวิจัยได้มากขึ้น เนื่องจากมีวลีกำกับที่กระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลเขียนและแสดงเนื้อหาตามกรอบ นอกจากนี้ วิธีการนี้ยังช่วยให้นักวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลได้ง่ายขึ้น เพราะโครงการตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกคนเหมือนกัน ทว่าวิธีการนี้ก็ยังมีข้อจำกัดด้วยเช่นกัน การจำกัดพื้นที่ในการตอบอาจทำให้ขาดเนื้อหาที่ลึกซึ้งที่ผู้ให้ข้อมูลอยากเขียนลงไปมากกว่าพื้นที่ที่มีมาให้ การสร้างกรอบเอาไว้ล่วงหน้าเพื่อกระตุ้นให้ผู้ตอบเขียนอยู่ภายใต้ความสนใจของนักวิจัยอาจจะทำให้ข้อมูลที่ตรงประเด็นแต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการจำกัดเสรีภาพในการเขียนของผู้ตอบ ทำให้ข้อมูลบางอย่างที่อาจจะไม่เกี่ยวข้องโดยตรง แต่อาจจะมีประโยชน์ในเชิงลึกถูกละทิ้งไปเนื่องจากไม่สามารถเขียนภายใต้วลีหรือพื้นที่ที่กำกับเอาไว้ได้ นอกจากนี้ วิธีการนี้มีความยุ่งยากเนื่องจากต้องอธิบายและเขียนคำสั่งกำกับในการทำอย่างรัดกุม ทำให้เป็นวิธีที่เสียเวลาในการออกแบบและใช้เวลานานในการทำวิจัยหากมีคำถามจากผู้เข้าร่วมการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นพบว่าในปัจจุบัน งานวิจัยที่ศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา (M. A. Ianos et al., 2019; Lawson & Sachdev, 2000; Liu, 2019) ใช้

เครื่องมือในการศึกษาที่หลากหลาย ทั้งเครื่องมือที่สอบถามถึงทัศนคติโดยตรงจากผู้เข้าร่วมการวิจัย เช่น การใช้แบบสำรวจและการสัมภาษณ์ ควบคู่ไปกับการศึกษาในวิธีการทางอ้อม เช่น การอำพรางเสียงคู่ และการอำพรางเสียงพูด อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่เน้นศึกษาทัศนคติต่อพฤติกรรมการสลับภาษา และทัศนคติต่อหน้าที่ของการสลับภาษาในบริบทต่าง ๆ มีแนวโน้มใช้วิธีการสัมภาษณ์ และ การใช้แบบสอบถามทั้งปลายเปิดและปลายปิดที่ถามความเห็นต่อการสลับภาษาโดยตรงค่อนข้างมาก ในขณะที่การศึกษาทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษามักใช้วิธีการทางอ้อมมากกว่า โดยเน้นการออกแบบงานวิจัยที่อำพรางไม่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยกำลังตัดสินทัศนคติในประเด็นใด เช่น มีการเติมเสียงพูดหลอก หรือการใช้แบบประเมินที่ไม่ได้ถามถึงทัศนคติโดยตรง แต่ถามถึงปัจจัยอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกัน

วรรณกรรมและงานวิจัยต่าง ๆ ในบทที่สองชี้ให้เห็นว่า การศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา จำเป็นต้องระบุขอบเขตของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ผู้ศึกษาต้องการเก็บข้อมูล เนื่องจากนิยามของผู้พูดสองภาษา และการสลับภาษา มีความซับซ้อน รวมถึงการออกแบบงานวิจัยจำเป็นต้องคำนึงถึงจุดมุ่งเน้นของการศึกษาด้วยว่าจะศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาโดยมุ่งเน้นที่ประเด็นใดเป็นหลัก ประเด็นดังกล่าวจะส่งผลต่อการกำหนดวิธีการออกแบบ รวมถึงมาตรวัด และเครื่องมือที่นักวิจัยจะสร้างเพื่อศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษา

ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะพูดถึง ผู้เข้าร่วมการวิจัย เกณฑ์คัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัย เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาในครั้งนี้ รวมถึงค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 ชี้ให้เห็นว่าการออกแบบงานวิจัยโดยผสมผสานระเบียบวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณที่เน้นเก็บข้อมูลทางตรงผ่านแบบสอบถาม และเชิงคุณภาพที่เน้นเก็บข้อมูลเชิงลึกผ่านเครื่องมือวิจัยทางอ้อมนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการเก็บข้อมูลที่สอดคล้องต่อการสลับภาษา การวิจัยในครั้งนี้จึงออกแบบการวิจัยแบบผสม (mixed method) ใช้วิธีการแบบกึ่งการทดลอง (quasi-experiment) ผู้วิจัยออกแบบการวิจัยโดยควบคุมปัจจัยของตัวแปรอิสระ (independent variable) ในงานนี้ได้แก่ระดับการศึกษา (educational background) และเศรษฐกิจฐานะ (socioeconomic status) ของผู้เข้าร่วมการวิจัย รวมถึงใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงแบ่งตามชั้นภูมิ (stratified purposive sampling) กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมวิจัยทั้ง 80 คนถูกคัดเลือกโดยใช้เกณฑ์อายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยตระหนักว่าจำนวนและขอบเขตของผู้เข้าร่วมการวิจัยในงานวิจัยนี้ทำให้ไม่อาจกล่าวได้ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นตัวแทนของประชากรผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในภาพรวมทั้งหมดได้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความเชื่อมั่นของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทั้งปลายเปิดและปลายปิด ด้วยการตรวจสอบสามเส้าทางข้อมูล (data triangulation) ผ่านการใช้สถิติ และการตรวจสอบสามเส้าทางเครื่องมือ (methods triangulation) ผ่านการใช้เครื่องมือที่หลากหลายในการหาคำตอบประเด็นหนึ่ง ๆ การตรวจสอบความเชื่อมั่นดังกล่าวทำให้อย่างน้อยสามารถอนุมานได้ว่าผลของงานวิจัยในครั้งนี้สามารถบอกเป็นนัยถึงกลุ่มประชากรผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษได้ในระดับหนึ่ง

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึง การคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัย การเข้าถึงและพิทักษ์ผู้เข้าร่วมการวิจัย การเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ผล และการทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือและผลการศึกษา โดยมีรายละเอียดแต่ละส่วนดังนี้

3.1 การคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามชั้นภูมิ (stratified purposive sampling) โดยใช้เกณฑ์ด้านอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพ โดยเกณฑ์สุดท้ายใช้แบ่งกลุ่มย่อยเพิ่มเติมเฉพาะในผู้เข้าร่วมการวิจัยรุ่นอายุวัยเท่านั้น การแบ่งกลุ่มของผู้เข้าร่วมการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 เกณฑ์ด้านอายุ

ผู้วิจัยแบ่งชั้นภูมิตามอายุออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มรุ่นอายุแซดและกลุ่มรุ่นอายุวาย โดยปรับเกณฑ์การแยกรุ่นอายุจากทฤษฎีรุ่นอายุซึ่งเสนอโดยสเตราส์และฮาว (Strauss & Howe, 1991) ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2539 – 2544 มีอายุระหว่าง 18 – 23 ปีในปีที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล (พ.ศ. 2563) ถือเป็นกลุ่มรุ่นอายุแซด (Generation Z) ฟรังโก (Franco, 2013) กล่าวสรุปไว้ในงานวิจัยของเขาว่า คนในรุ่นนี้เกิดมาพร้อมกับเทคโนโลยีในการสื่อสารรวมถึงค่านิยมทางสังคมที่เอื้อต่อการสัมผัสกับภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็ก เป็นรุ่นอายุที่เติบโตมาในยุคดิจิทัลโดยสมบูรณ์ตั้งแต่ขวบวัยแรกของชีวิต (completely digital natives) สัมผัสกับภาษาอังกฤษทั้งจากชีวิตจริงและสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ มาโดยตลอด และมีความสามารถในการค้นหา เข้าถึง และรับรู้ภาษาได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องมีผู้สอน คุณสมบัติดังกล่าวทำให้คนในรุ่นอายุนี้มีโอกาสสัมผัสกับภาษาอังกฤษได้มากกว่าคนในรุ่นอายุอื่น ๆ เข้าร่วมเป็นสมาชิกชุมชนสองภาษา (bilingual community) ในสังคมออนไลน์เร็วกว่ารุ่นอายุอื่น ๆ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างคนในรุ่นอายุนี้เฉพาะนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจากคณะต่าง ๆ จำนวน 40 คน โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติเท่านั้นเพื่อควบคุมตัวแปรเศรษฐกิจและระดับการศึกษา ซึ่งอยู่นอกเหนือขอบเขตการวิจัยในครั้งนี้

ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2527 – 2535 มีอายุระหว่าง 27 – 35 ปีในปีที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล (พ.ศ. 2563) ถือเป็นกลุ่มรุ่นอายุวาย (Generation Y) เป็นรุ่นอายุที่เติบโตในช่วงที่สังคมไทยกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมด้านการสื่อสารต่าง ๆ ภาษาอังกฤษเริ่มได้รับการใช้อย่างแพร่หลายด้วยการสนับสนุนจากนโยบายส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของภาครัฐ ประชากรในรุ่นอายุวายบางกลุ่ม โดยเฉพาะผู้ที่เกิดและเติบโตมาในสังคมเมืองที่เทคโนโลยีด้านการสื่อสารเข้าถึงเป็นพื้นที่แรก ๆ จัดเป็นกลุ่มคนที่อพยพสู่ดิจิทัล (digital immigrants) กล่าวคือ ใช้ชีวิตในวัยเด็กส่วนใหญ่ในสังคมปกติเหมือนรุ่นอายุเอ็กซ์ (Generation X) แต่อพยพเข้าสู่สังคมดิจิทัลในช่วงปลายวัยรุ่น เริ่มเรียนรู้และสัมผัสกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตในช่วงวัยทำงาน คาน (Khan, 2014) กล่าวว่า ปัจจัยทางสังคมดังกล่าวส่งผลให้คนในรุ่นอายุวายมีความหลากหลายในการสัมผัสกับ

ภาษาอังกฤษตามปัจจัยต่าง ๆ ในชีวิต เช่น แวดวงอาชีพที่ทำงานอยู่ หรือสังคมที่เติบโตขึ้นมา ปัจจุบันคนในรุ่นอายุนี้เป็นคนวัยทำงานที่มีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 4 – 12 ปี การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างเฉพาะผู้ทำงานในบริษัทที่ใช้เกณฑ์รับเข้าด้วยวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 40 คน เพื่อควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นในการวิจัย

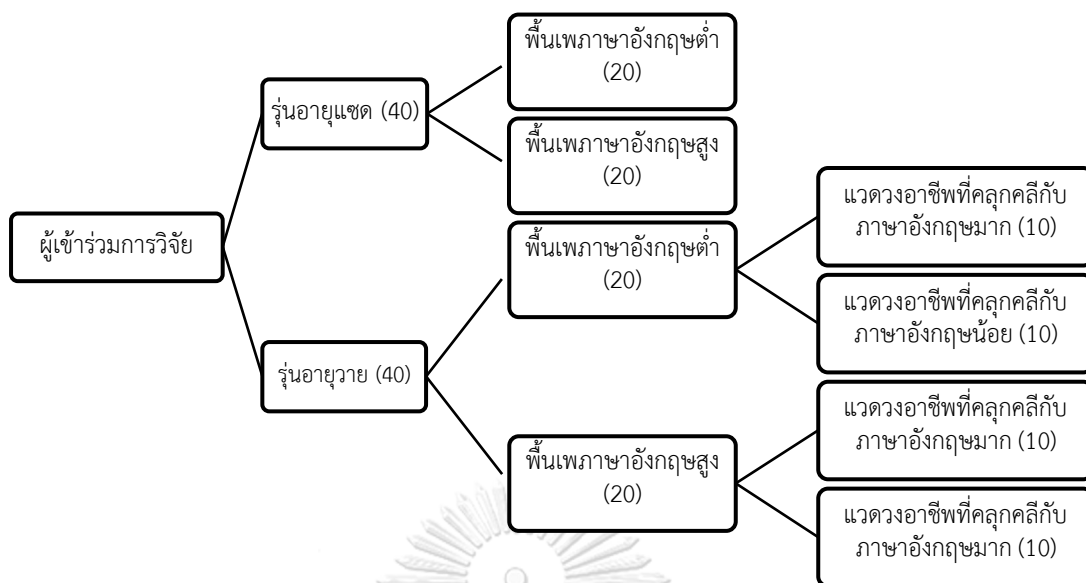
3.1.2 เกณฑ์ด้านระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยจัดระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมการวิจัยตามภูมิหลังทางภาษาอังกฤษในชีวิต ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการพบเจอกับภาษาอังกฤษ ความคุ้นเคยในการส่งและรับสารด้วยภาษาอังกฤษ และความเข้มข้นในการสัมผัสกับภาษาอังกฤษผ่านชุมชนของตนเอง ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบแบบสอบถามประเมินตนเอง ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และคำถามเกี่ยวกับศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ (ดูเพิ่มเติมในหัวข้อ 3.3.2) จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากคำถามเหล่านี้ไปคำนวณเป็นดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยปรับดัชนีมาจากแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาของแอนเดอร์สัน (Anderson, 2006) คำตอบที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกมีคะแนนอยู่ในช่วง 1-4 คะแนน เมื่อคิดคะแนนแล้ว ผู้วิจัยจัดให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีคะแนนสูงสุด 20 คนแรกเป็นกลุ่มระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง ส่วนผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เหลือจัดอยู่ในกลุ่มระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ

3.1.3 เกณฑ์ด้านแวดวงอาชีพ

จากแนวคิดเกี่ยวกับรุ่นอายุวัยที่มีความหลากหลายในการสัมผัสกับภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มย่อยในแต่ละระดับพื้นเพอีกครั้งด้วยเกณฑ์แวดวงอาชีพเป็น กลุ่มอาชีพที่ทำงานคลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก และกลุ่มอาชีพที่ทำงานคลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย กลุ่มอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก ได้แก่ อาชีพที่ต้องสื่อสารด้วยทักษะหลัก ฟัง พูด อ่าน หรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษในการทำงานทุกวัน และกลุ่มอาชีพที่ทำงานคลุกคลีภาษาอังกฤษน้อย ได้แก่ อาชีพที่สื่อสารด้วยภาษาไทยเป็นหลัก และไม่จำเป็นหรือไม่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในที่ทำงานเลย

โดยสรุป เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์ทั้งสามแล้ว งานวิจัยในครั้งนี้จำแนกกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยได้เป็นทั้งหมด 6 กลุ่ม รวมทั้งสิ้น 80 คน ดังภาพที่ 8

ภาพที่ 8 ผู้เข้าร่วมการวิจัย

จำนวนของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ระบุไว้ในภาพที่ 8 เป็นจำนวนตามเป้าหมายของการวิจัย ในกรณีที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าร่วมการวิจัยแล้ว แต่ผู้วิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีคุณสมบัติไม่ตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการ เช่น ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นคนในกลุ่มที่ได้ทำการเก็บข้อมูลครบแล้ว หรือในกรณีที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยถอนตัวจากการเข้าร่วม ผู้วิจัยจะคัดข้อมูลออก ทำลายแบบสอบถามของผู้เข้าร่วมการวิจัยคนดังกล่าว ในกรณีที่ถอนตัว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะดำเนินการหาผู้เข้าร่วมการวิจัยคนใหม่ เพื่อให้ได้จำนวนของผู้เข้าร่วมการวิจัยตามเกณฑ์ด้านต่าง ๆ ตรงตามตารางข้างต้น

CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.2 การเข้าถึงและการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ยื่นตรวจสอบวิธีการดำเนินการวิจัยกับคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ หน่วยงานในสังกัดของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับรองโครงการวิจัยที่ 092/62 จากคณะกรรมการก่อนเริ่มดำเนินการวิจัย เอกสารหลักฐาน อาทิ ใบรับรองโครงการ ประกาศรับสมัครผู้เข้าร่วมการวิจัย เอกสารรายละเอียดการวิจัย และใบยินยอมการเข้าร่วมการวิจัยสามารถดูได้ในภาคผนวก ก ส่วนรายละเอียดในการดำเนินการตามจริยธรรมการวิจัยมีดังต่อไปนี้

3.2.1 การเข้าถึงผู้เข้าร่วมการวิจัย

ในรุ่นอายุแซดซึ่งเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้งหมด ผู้วิจัยได้ติดต่อไปยังคณะต่าง ๆ เพื่อขออนุญาตประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ใบประกาศรับสมัครผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัย ในขณะที่รุ่นอายุวายซึ่งเป็นคนวัยทำงาน ผู้วิจัยติดต่อบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จัก และขอให้ช่วยติดต่อฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทต่าง ๆ เพื่อขออนุญาตประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ใบประกาศรับสมัครผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัย

ในใบประกาศรับสมัครผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยจะมี QR code สำหรับเข้าถึงแบบฟอร์มรับสมัคร ซึ่งกำหนดให้ผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยระบุตัวตนด้วยนามสมมติ และไม่มีการเก็บข้อมูลส่วนตัวใด ๆ นอกจากอีเมลและเบอร์โทรศัพท์สำหรับการติดต่อ ผู้วิจัยเริ่มติดต่อผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยผ่านข้อมูลติดต่อที่ผู้สนใจให้ไว้ในแบบฟอร์มรับสมัครหลังจากวันเผยแพร่ประกาศรับสมัครผู้เข้าร่วมการวิจัย 2 สัปดาห์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำลายข้อมูลการติดต่อเหล่านี้ รวมถึงข้อมูลส่วนอื่น ๆ ทั้งหมดทันทีหลังการวิจัยเสร็จสิ้น

3.2.2 การพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย

ในวันนัดหมาย ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนการวิจัยแก่ผู้เข้าร่วมการวิจัยและขอลายเซ็นในใบตอบรับการเข้าร่วมวิจัยก่อนเริ่มกระบวนการ โดยเน้นย้ำในการวิจัยครั้งนี้ว่า หากได้รับการยินยอมจากผู้เข้าร่วมการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะขอเก็บข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามไว้ โดยไม่มีการระบุชื่อ-นามสกุลจริงของผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะถูกเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลงานวิจัย จะนำเสนอเป็นภาพรวม และจะไม่มีการเผยแพร่ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวผู้ให้ข้อมูลได้ การเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วม รวมถึงสามารถถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์พึงได้รับ หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยมีข้อสงสัยสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา ในกรณีที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นระหว่างกระบวนการวิจัย เช่น ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดความเหนื่อยล้าในการตอบคำถาม ผู้วิจัยจะหยุดพักกระบวนการวิจัยในส่วนถัดไปไว้ก่อนและให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้พัก ก่อนดำเนินการวิจัยในส่วนถัดไปเพื่อลดความเสี่ยงของอาการความเหนื่อยล้าที่อาจเกิดขึ้นกับบุคคลนั้น

3.3 การเก็บข้อมูล

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลเชิงประชากร และทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องทำแบบสอบถามส่วนที่หนึ่งเสร็จทั้งหมดก่อน จึงทำส่วนที่สองและส่วนที่สามตามลำดับ แบบสอบถามทั้ง 3 ส่วน สามารถดูได้ที่ภาคผนวก ข เนื้อหาในแบบสอบถามแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาผ่านการใช้เสียงทดสอบเป็นหุ่นอำพราง

ส่วนที่ 1 ของแบบสอบถาม ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้การสลับภาษาบนมาตรวัดความแตกต่างทางความหมายแบบ 7 คะแนน (7 scale semantic differential) ผ่านเสียงพูดซึ่งบันทึกรูปประโยคที่ใช้ในการทดสอบ เสียงพูดทั้งหมดถูกออกแบบมาเพื่อวัดทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาทางอ้อม กล่าวคือ ข้อประเมินทัศนคติทั้งหมดไม่ได้อ้างถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาโดยตรง แต่อ้างถึงภาพของผู้พูดที่ใช้รูปประโยคดังกล่าวในแง่ความน่าดึงดูดทางสังคม และแง่สถานภาพทางสังคม ผู้วิจัยควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน เช่น สำเนียง ความเร็วในการพูด เนื้อเสียงของผู้พูด ให้มีลักษณะใกล้เคียงกันที่สุด เพื่อไม่ให้ตัวแปรดังกล่าวเข้ามาแทรกซ้อนการประเมินทัศนคติ แลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) กล่าวในเชิงทฤษฎีว่า การออกแบบการทดลองเช่นนี้ ให้ความเชื่อมั่นว่าการให้ทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยต่อเสียงพูดที่ควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนมาดีแล้วจะเป็นการให้ทัศนคติต่อสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจได้จริง

ประโยคทดสอบทั้งหมดอยู่ในรูปแบบของบทสนทนาระหว่างผู้ชาย (A) กับผู้หญิง (B) บันทึกเสียงโดยผู้พูดภาษาไทย 4 คน ประกอบด้วยผู้ชาย 2 คน และผู้หญิง 2 คน ผู้พูดชายคนหนึ่งอายุ 18 ปี เกิดและเติบโตที่กรุงเทพมหานคร พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ ส่วนผู้พูดชายอีกหนึ่งคนอายุ 28 ปี เกิดที่ต่างจังหวัด แต่พูดภาษาไทยกลางตั้งแต่เด็กและอาศัยอยู่กรุงเทพมหานครมานานมากกว่า 10 ปี สำหรับผู้พูดหญิงอายุ 22 ปี กับ 28 ปี เกิดและเติบโตที่กรุงเทพมหานคร พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ โดยผู้พูดทั้งสองคนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่สื่อสารได้

รูปประโยคทดสอบแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ รูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียวแบ่งย่อยออกเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยทั้งหมดและรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี การสลับภาษาเป็นกัณฑ์ คำ การสลับภาษาระหว่างประโยค และการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยังแบ่ง

รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (single word insertion) อีกครั้ง โดยใช้เกณฑ์ความถี่ในการปรากฏของคำในสังคม และคำแทนในภาษาไทย ซึ่งเกณฑ์จำแนกดังกล่าวปรับมาจากแนวคิดของไมเออร์-สกอตตัน (Myers-Scotton, 2017) ซึ่งเสนอว่า คำที่มีลักษณะจำเพาะคล้ายคำยืมจะมีความถี่ปรากฏในสังคมสูง และจากแนวคิดของแบกคัส (Backus, 2011) ที่เสนอว่า คำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงจะไม่มีคำแทนในภาษาผู้รับ โดยความถี่ในการปรากฏของคำ ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลจากคลังข้อมูล (corpus) Thai Web 2018¹

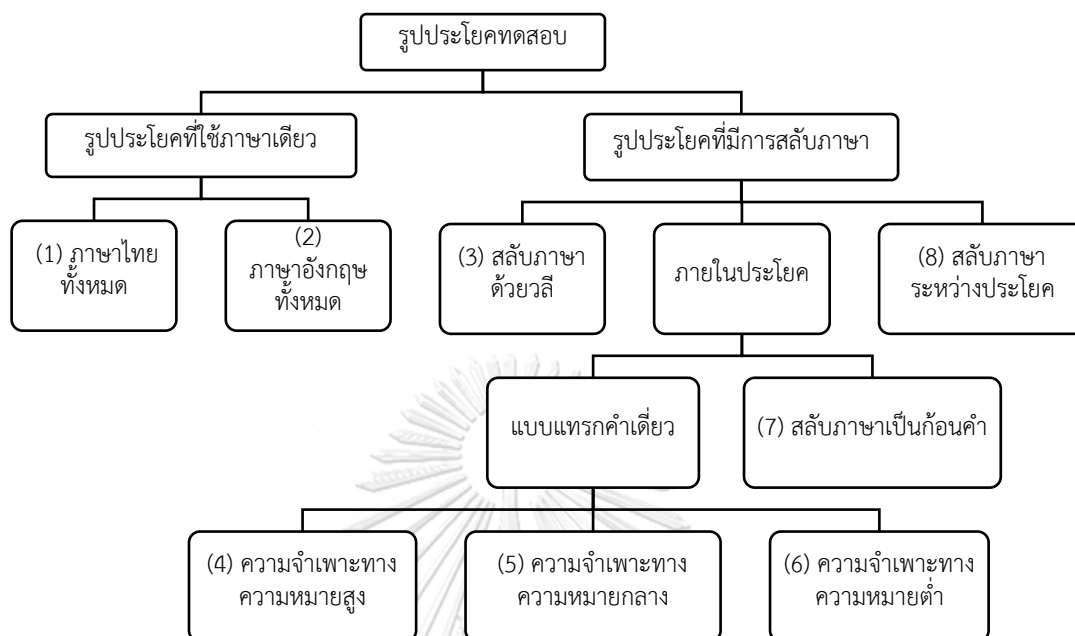
เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์ทั้งสอง คำภาษาอังกฤษที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงคือ คำภาษาอังกฤษที่ไม่มีภาษาไทยแทนและเป็นคำภาษาอังกฤษที่มีความถี่ปรากฏสูงในสังคมไทย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คำที่มีความถี่ปรากฏในคลังข้อมูลมากกว่า 85,000 โทเค็นขึ้นไป เช่น ช็อคโกแลต (chocolate) และครีม (cream) ในขณะที่คำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางคือ คำภาษาอังกฤษที่มีคำไทยแทน โดยคำภาษาอังกฤษมีความถี่ปรากฏในสังคมสูงพอ ๆ กับการใช้คำไทย โดยมีความถี่ในคลังข้อมูลมากกว่า 15,000 โทเค็นแต่ไม่เกิน 85,000 โทเค็น เช่น แบงก์ (bank) และทีวี (T.V.) ซึ่งมีคำไทยแทนคือ ธนาคาร และ โทรทัศน์ ส่วนคำภาษาอังกฤษที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำคือ คำที่มีภาษาไทยแทนและความถี่ปรากฏของคำคำนั้นเมื่อเทียบกับภาษาไทยแล้วมีความถี่ที่ต่ำมาก โดยมีความถี่ในคลังข้อมูลต่ำกว่า 1,000 โทเค็น เช่น ไทม์ (time) และ การ์ด (guard) ซึ่งมีคำไทยแทนคือ เวลา และ ยาม ตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความจำเพาะทางความหมายของคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ

เกณฑ์ที่ใช้จำแนก	สูง	กลาง	ต่ำ
1. ไม่มีคำภาษาไทยแทน	√		
2. มีความถี่ในการใช้คำในสังคมสูง	√	√	
ตัวอย่างคำ	ช็อคโกแลต ครีม	แบงก์ / ธนาคาร ทีวี / โทรทัศน์	ไทม์ / เวลา การ์ด / ยาม

¹ คลังข้อมูลที่มีข้อมูลในคลังประมาณ 64 ล้านคำ รวบรวมโดยบริษัท Lexical Computing ซึ่งเป็นบริษัทที่รวบรวมข้อมูลคำจากเว็บไซต์ต่าง ๆ รวมถึงภาษาไทย ข้อมูลเก็บรวบรวมคำจากสื่อต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคม โดยอาศัยปัญญาประดิษฐ์ในการรวบรวมและคัดกรองข้อมูลด้วยอัลกอริทึมด้านวากยสัมพันธ์เฉพาะในภาษานั้น ๆ

รูปประโยคทดสอบในการวิจัยนี้สรุปได้ตามภาพที่ 9

ภาพที่ 9 ประเภทของรูปประโยคทดสอบ

ประโยคทดสอบทั้งหมดอยู่ภายใต้หัวข้อเกี่ยวกับการซื้อของเพื่อควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนจากความไม่คงที่ของหัวข้อสนทนา ผู้วิจัยใช้หัวข้อนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการพูดด้วยการสลับภาษาในชีวิตประจำวันมากที่สุด ความสมจริงถือเป็นปัจจัยที่สำคัญในการสะท้อนทัศนคติที่มีต่อการสลับภาษาในรูปประโยคต่าง ๆ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาจะแทรกกลุ่มคำและคำเดี่ยวเข้าไปในประโยคทดสอบหนึ่งตำแหน่ง ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจะขึ้นต้นประโยคแรกด้วยภาษาไทยและต่อด้วยประโยคภาษาอังกฤษ โดยรูปประโยคตัวอย่างที่ใช้ทดสอบจะเรียงตามหมายเลขจากภาพที่ 9 คือ ตั้งแต่ 1-8 โดย 1 คือรูปประโยคที่ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับทัศนคติเชิงบวกมากที่สุดและ 8 คือรูปประโยคที่ผู้วิจัยคิดว่าจะได้รับทัศนคติเชิงลบมากที่สุด จากการคาดคะเนด้วยกรอบแนวคิดและงานต่าง ๆ ที่เคยมีผู้ศึกษาไว้ รายละเอียดคำในบทสนทนา ตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ประเภทของรูปประโยคทดสอบและตัวอย่างประโยคในแต่ละประเภท

ลำดับ	รูปประโยคทดสอบ	ตัวอย่างประโยคทดสอบ
1	ภาษาไทยอย่างเดียว	A: จะไปซื้อของที่ห้างนะ B: ฝากแวะเอาจดหมายไปส่งที่ไปรษณีย์ด้วย
2	ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	A: I am going to the mall B: Do not forget to buy some cookies.
3	สลับภาษาด้วยวลี	A: OK ออกไปซื้อของตอนนี้นดีกว่า B: ฝนจะไม่ตก right?
4	แทรกคำเดียวที่มีความจำเพาะทาง ความหมายสูง	A: จะไปซื้อ chocolate ร้านเดิมนะ B: ฝากซื้อ cream มาด้วยเลยแล้วกัน
5	แทรกคำเดียวที่มีความจำเพาะทาง ความหมายกลาง	A: จะไปกดเงินที่ bank นะ B: กดเพื่อไปซื้อ TV ที่ร้านด้วยนะ
6	แทรกคำเดียวที่มีความจำเพาะทาง ความหมายต่ำ	A: จำ time ตอนห้างเปิดไม่ได้ B: ลองถาม guard ตรงนั้นดูสิ
7	สลับภาษาเป็นก้อนคำ	A: ตอนไปซื้อของเกือบล้มลง on the floor แล้ว B: โชคดีนะไม่เป็นอะไร be careful ด้วยทีหลัง
8	สลับภาษาระหว่างประโยค	A: เขาแต่งตัวดี he looks like a model today. B: คุณมีเสน่ห์ขึ้นมาเลย I think everyone will look at him tonight.

ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยนั่งในห้องทดสอบ ผู้วิจัยชี้แจงขั้นตอนต่าง ๆ ของการวิจัย จากนั้นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยนั่งประจำโต๊ะทดสอบซึ่งมีคอมพิวเตอร์และหูฟังให้ เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยพร้อม ผู้วิจัยจะเปิดเสียงพูด โดยเสียงพูดในการวิจัยทั้ง 8 เสียงพูดถูกแทรกด้วยเสียงพูดหลอก (filler) อีก 9 เสียงพูดเพื่อป้องกันการจับทิศทางการวิจัย เนื่องจากการรู้ทิศทางการวิจัยมีแนวโน้มทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินทัศนคติโดยยึดความเห็นจากตนเองน้อยลง และอาศัยบรรทัดฐานทางสังคมในการตอบมากขึ้นอาจส่งผลให้คำตอบที่ได้จากการวิจัยสะท้อนความเป็นจริงน้อยลง เสียงพูดหลอกประกอบด้วยเสียงพูดที่ผู้พูดใช้คำสแลง (Type A filler) 5 ประโยค และเสียงพูดที่ผู้พูดใช้อุณหภูมิที่แปลกเด่น (Type B filler) 4 ประโยค ดังตารางที่ 5 ต่อไปนี้

ตารางที่ 5 เสียงพูดที่ไม่เกี่ยวกับการวิจัย

เสียงพูดที่ใช้คำสแลง (Type A filler)	เสียงพูดที่ใช้อ่อนภาคท้ายแปลกเด่น (Type B filler)
(A1) A: เขาไปซื้อของกินแตงก B: เขาก็เลยหัวร้อน	(B1) A: เขาไปเก็บของชิปะ B: ไซ้ แต่ตอนนี้หากุญแจไม่เจอจา
(A2) A: เขารักเธอนี้มากแต่ในที่สุดก็แห้ว B: เขาเลยเกรียนใส่ทุกคนที่ถามเรื่องนี้	(B2) A: เขาอยากไปมากเด้อ B: ว่าแล้วถึงขั้นยอมจ่ายเงินเยอะนาจา
(A3) A: เขาไม่รู้ว่าคนนั้นแอ็บแมนหรือเปล่า B: เลยทำตัวเอ๋อใส่เพื่อกลบเกลื่อนสินะ	(B3) A: เขาชอบคนข้าง ๆ มากเวอร์ B: เห็นอยู่ว่าไม่เป็นอันทำอะไรเลยอ่า
(A4) A: เขาไฟไหม้มาก B: ก็เลยต้องเผางาน เพื่อให้ส่งทันสินะ	(B4) A: เขาเขียนงานมาตั้งนานแล้ว B: แต่งงานก็ยังไม่หมดอะนะ
(A5) A: เขาลำไยคนข้าง ๆ มาก B: ว่าแล้วว่าทำไมมองแรงอีกฝ้าย	

เสียงพูดที่เดิมแทรกเข้าไปยังคงเป็นเสียงพูดที่บันทึกเสียงโดยผู้พูด 4 คน โดยควบคุมความเร็วในการพูด น้ำเสียงและสำเนียงให้ใกล้เคียงกับเสียงพูดทดสอบ ดังนั้น เมื่อรวมเสียงพูดทดสอบและเสียงพูดที่ไม่เกี่ยวกับการวิจัยแล้ว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะได้ฟังเสียงพูดรวมทั้งสิ้น 17 เสียงพูด

ผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกคนจะได้ฟังประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในลำดับแบบเดียวกัน ผู้วิจัยปรับลำดับในการเล่นเสียงพูดมาจากงานของเนจจารีและคณะ (Nejjari, Gerritsen, Hout, & Planken, 2018) ตามตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 ลำดับของประเภทของเสียงพูดทั้งหมด

ประเภทของเสียงพูด	ประเภทของเสียงพูด
ลำดับที่ 1: ประโยคทดสอบ 1	ลำดับที่ 10 Filler B3
ลำดับที่ 2 Filler A1	ลำดับที่ 11 ประโยคทดสอบ 2
ลำดับที่ 3 Filler B1	ลำดับที่ 12 Filler A4
ลำดับที่ 4 ประโยคทดสอบ 5	ลำดับที่ 13 ประโยคทดสอบ 6
ลำดับที่ 5 ประโยคทดสอบ 3	ลำดับที่ 14 Filler B4
ลำดับที่ 6 Filler A2	ลำดับที่ 15 Filler A5
ลำดับที่ 7 Filler B2	ลำดับที่ 16 ประโยคทดสอบ 7
ลำดับที่ 8 Filler A3	ลำดับที่ 17 ประโยคทดสอบ 4
ลำดับที่ 9 ประโยคทดสอบ 8	

เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนฟังเสียงพูดจากคอมพิวเตอร์ของตนเองจบ ผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องประเมินเสียงพูดซึ่งเป็นหุ่นอำพรางของรูปประโยคที่ใช้ในการทดสอบในแบบสอบถามให้ครบทุก

ข้อ ก่อนเปิดเสียงพูดถัดไป โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องประเมินเสียงพูดแต่ละเสียงพูดผ่านการให้ค่าทัศนคติในสองด้านคือ ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของผู้พูดในเสียงพูด ผู้วิจัยออกแบบส่วนนี้โดยดัดแปลงจากแบบสอบถามของแอนเดอร์สัน (Anderson, 2006) ความน่าดึงดูดทางสังคมเป็นคุณลักษณะนิสัย (trait) ทั้งหมด 5 คู่แรกในแบบสอบถาม ในขณะที่ 2 คู่สุดท้ายเป็นคุณทดสอบสถานภาพทางสังคม คุณลักษณะนิสัยทั้ง 2 ประเภทอำพรางให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินตัวผู้พูดรูปประโยคที่มีการสลับภาษา แต่เนื่องจากเสียงพูดทดสอบทั้งหมดได้รับการควบคุมความเร็ว และสำเนียงในการพูด การประเมินคุณลักษณะนิสัยทั้งสองประเภทของผู้เข้าร่วมการวิจัยจึงอนุมานได้ว่าเป็นการประเมินทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ ตามตารางที่ 7 ดังนี้

ตารางที่ 7 คุณลักษณะนิสัยในการประเมินเสียงทดสอบ

คุณลักษณะนิสัย	เชิงลบ	เชิงบวก
คู่ที่ 1: การสื่อความ	พูดจาไม่รู้เรื่อง	พูดจารู้เรื่อง
คู่ที่ 2: ความจริงใจ	ไม่จริงใจ	เอาจริงเอาใจ
คู่ที่ 3: ความเป็นผู้นำ	ขาดภาวะผู้นำ	มีภาวะผู้นำ
คู่ที่ 4: ความเป็นมิตร	ไม่เป็นมิตร	เป็นมิตร
คู่ที่ 5: ความง่ายในการเข้าถึง	เข้าถึงได้ยาก	เข้าถึงได้ง่าย
คู่ที่ 6: ระดับการศึกษา	มีการศึกษต่ำ	มีการศึกษาสูง
คู่ที่ 7: เศรษฐฐานะ	จน	รวย

ทัศนคติทั้งสองด้านจะได้รับการประเมินบนมาตราวัดความแตกต่างทางความหมายของสไนเดอร์และออสกู๊ด (Snider & Osgood, 1969) ซึ่งแบ่งค่าคะแนนออกเป็น 7 ระดับ ค่า 1 คือค่าเชิงลบมากที่สุด และค่า 7 คือค่าเชิงบวกมากที่สุด ผู้วิจัยเลือกช่วงค่าคะแนนเป็นเลขคี่ เพื่อคงค่ากลาง (ค่า 4) เอาไว้ในการวิจัย ค่ากลางนี้มีประโยชน์ในการวิเคราะห์ทัศนคติ กล่าวคือ ทำให้มาตราวัดมีความละเอียดขึ้นจากการมีช่วงตรงกลางเพิ่มเข้ามา การคิดค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมทำโดยการคิดค่าเฉลี่ยของทัศนคติแต่ละด้านแยกกัน กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยของความน่าดึงดูดทางสังคมจะคิดจากการนำคะแนนคุณลักษณะนิสัย 5 คู่ ตามตารางข้างต้นมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนคุณลักษณะนิสัยทั้งหมดซึ่งก็คือ 5 เช่นเดียวกับการคิดคะแนนสถานภาพทางสังคม จะนำคุณลักษณะนิสัย 2 คู่มารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยโดยนำมาหารกับจำนวนคุณลักษณะนิสัยทั้งหมดซึ่งก็คือ 2 ภาพที่ 10 แสดงตัวอย่างของแบบสอบถามส่วนที่ 1 ซึ่งนอกจากจะประกอบด้วยการประเมินเสียงพูดบนมาตราวัดความแตกต่างทางความหมายแล้ว ผู้วิจัยยังให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินความเข้าใจง่ายของแต่ละรูปประโยค โดยเรียงลำดับจากระดับต่ำที่สุดคือ ไม่เลย ไปถึงระดับสูงที่สุดคือ เข้าใจดี รวมถึงให้ผู้เข้าร่วม

การวิจัยแสดงทัศนะโดยการตอบคำถามปลายเปิดสั้น ๆ ว่า ผู้พูดในเสียงพูดทดสอบน่าจะประกอบอาชีพอะไรหรือมีสถานภาพแบบใด การประเมินสองส่วนนี้จะไม่ถูกนำไปคิดรวมกับการประเมินทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ แต่เป็นส่วนตรวจสอบสามเส้าเชิงเครื่องมือร่วมกับการประเมินทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ประเมินไว้ โดยผู้วิจัยคาดว่า หากประเมินทัศนคติด้านต่าง ๆ ไว้นสูง ความเข้าใจต่อรูปประโยคก็ควรอยู่ในเกณฑ์สูงด้วย รวมถึงทัศนคติต่อรูปประโยคที่ให้ไว้ในคำถามปลายเปิด เช่น การระบุอาชีพของผู้พูดในเสียงพูดน่าจะเป็นอาชีพที่มีเกียรติ หรือใช้ภาษามาตรฐาน เช่น ครู หรือผู้ประกาศข่าว เป็นต้น

เสียงพูดที่ 1								
พูดจาไม่รู้เรื่อง	1	2	3	4	5	6	7	พูดจารู้เรื่อง
ไม่จริงจัง	1	2	3	4	5	6	7	เอาจริงเอาจัง
ขาดภาวะผู้นำ	1	2	3	4	5	6	7	มีภาวะผู้นำ
ไม่เป็นมิตร	1	2	3	4	5	6	7	เป็นมิตร
เข้าถึงได้ยาก	1	2	3	4	5	6	7	เข้าถึงได้ง่าย
มีการศึกษาต่ำ	1	2	3	4	5	6	7	มีการศึกษาสูง
จน	1	2	3	4	5	6	7	รวย

สำหรับคุณ คุณคิดว่าผู้พูดในเสียงพูดพูดเข้าใจง่ายมากน้อยเพียงใด

ไม่เลย ไม่ค่อยเข้าใจ ค่อนข้างเข้าใจ เข้าใจดี

ในทัศนะของคุณ คุณคิดว่าลักษณะการพูดเช่นนี้ น่าจะเป็นลักษณะการพูดของใคร
(กรุณาให้คำจำกัดความเป็นชื่ออาชีพ หรือสถานภาพ อย่างใดอย่างหนึ่ง)

ภาพที่ 10 แบบสอบถามส่วนที่ 1

3.3.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ประเมินเสียงพูดทั้งหมดครบแล้ว จะทำแบบสอบถามส่วนนี้เป็นลำดับถัดมา ประกอบไปด้วยคำถามทั้งหมด 4 ส่วนย่อย ได้แก่ 1) ข้อมูลเชิงประชากรของผู้เข้าร่วมการวิจัย 2) คำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนในโรงเรียนที่มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษหรือหลักสูตรนานาชาติ 3) คำถามเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษาและการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และ 4) คำถามเกี่ยวกับศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดดังนี้

ข้อมูลเชิงประชากรของผู้เข้าร่วมการวิจัย ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับเพศซึ่งผู้วิจัยกำหนดตัวแปรเพศเป็นตัวแปรนามบัญญัติ (nominal scale) แบ่งเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง และกลุ่มอื่น ๆ ข้อมูลเกี่ยวกับอายุซึ่งผู้วิจัยกำหนดให้ตัวแปรอายุเป็นตัวแปรมาตราอัตราส่วน (ratio scale) โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยกรอกอายุปัจจุบัน ณ เวลาที่ทำวิจัยในช่องที่เว้นไว้ให้ ข้อมูลระดับการศึกษาซึ่งผู้วิจัยกำหนดให้ตัวแปรการศึกษาเป็นตัวแปรมาตราวัดอันดับ (ordinal scale) โดยเรียงตัวเลือกในการตอบจากระดับการศึกษาต่ำสุดคือ กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ไปจนถึงตัวเลือกระดับการศึกษาสูงสุดคือ จบการศึกษาระดับปริญญาเอก โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกตอบระดับการศึกษาในปัจจุบันแค่ระดับการศึกษาเดียว

คำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนในโรงเรียนที่มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ (English Program) หรือหลักสูตรนานาชาติ (International School) โดยตัวแปรในคำถามนี้เป็นตัวแปรนามบัญญัติ 2 ตัวเลือก คือ เคยเรียนและไม่เคยเรียน หากผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบว่าเคยเรียน ต้องให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าเรียนหลักสูตรเหล่านั้นในการศึกษาระดับใดบ้าง ซึ่งผู้วิจัยออกแบบตัวเลือกในส่วนนี้เป็นตัวแปรมาตราวัดอันดับทั้งหมด 4 ตัวเลือก เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อเรียงตามการศึกษาในระดับต่ำที่สุดคือ อนุบาล ประถม มัธยมต้น ไปจนถึงระดับการศึกษาสูงที่สุดคือระดับมัธยมปลาย รวมถึงผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องระบุจำนวนเวลาสุทธิที่เรียนในหลักสูตรดังกล่าวว่าเป็นจำนวนทั้งสิ้นกี่ปี ในส่วนนี้ผู้วิจัยออกแบบให้การตอบเป็นตัวแปรมาตราอัตราส่วน โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเติมจำนวนเวลาเรียนสุทธิในหลักสูตรดังกล่าวลงไปช่องว่างที่เว้นไว้ให้

คำถามเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษาและการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ คำถามเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษาถามถึงการสลับภาษาในกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การพูดคุยกับพ่อแม่ อาจารย์หรือหัวหน้างาน เพื่อนร่วมชั้นหรือเพื่อนร่วมงาน การนำเสนองานในชั้นเรียนหรือในที่ทำงาน และ การพิมพ์ข้อความในสื่อสังคม ในขณะที่คำถามเกี่ยวกับการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษถามถึงการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมการวิจัยในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การเรียน การอ่านหนังสือ การฟังเพลง และการดูโทรทัศน์ โดยคำถามทั้งหมดผู้วิจัยออกแบบให้เป็นมาตราช่วงอันดับ (interval scale) โดยเรียงจากค่ามากที่สุดคือ 4 แปลความว่า บ่อย ไปจนถึงค่าน้อยที่สุดคือ 1 แปลความว่า ไม่เลย ผู้เข้าร่วมแบบสอบถามจะทำเครื่องหมายในประเด็นต่าง ๆ เพียงค่าเดียวในแต่ละประเด็น

คำถามเกี่ยวกับศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการประเมินตนเอง (self-report) ลงในมาตราวัดความแตกต่างทางความหมายตั้งแต่ 1 – 4 โดย 1 คือ มีศักยภาพในด้านนั้นต่ำ

และ 4 คือมีศักยภาพในด้านนั้นสูง นอกจากนี้หากผู้เข้าร่วมการวิจัยคนใดมีผลคะแนนสอบจากการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ เช่น CU-TEP TOEFL IELTS หรือ TOEIC ภายในสองปีย้อนหลังนับจากช่วงที่ทำแบบสอบถาม ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยกรอกคะแนนสอบทุกประเภทที่มีในส่วนคะแนนการสอบ ซึ่งเป็นส่วนถัดจากการตอบคำถามเกี่ยวกับศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ ข้อมูลส่วนนี้จะไม่ถูกนำมาคิดร่วมกับการวัดศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ แต่เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยจะใช้ตรวจสอบกับการประเมินตนเองที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ให้ไว้ ภาพที่ 11 แสดงรายละเอียดทั้งหมดของแบบสอบถามส่วนที่ 2 ดังกล่าวมาข้างต้น

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม				
1. เพศ:	☐ ชาย	☐ หญิง	☐ อื่น ๆ	อายุ: ____ ปี
2. การศึกษา:	กรุณาเลือกตอบระดับการศึกษาในปัจจุบัน เพียงระดับการศึกษาเดียว			
	☐ กำลังศึกษาปริญญาตรี	☐ จบการศึกษาปริญญาตรี	☐ กำลังศึกษาปริญญาโท	
	☐ จบการศึกษาปริญญาโท	☐ กำลังศึกษาปริญญาเอก	☐ จบการศึกษาปริญญาเอก	
3. คุณเคยเรียนในโรงเรียนหรือหลักสูตรที่มีการสอนภาษาอังกฤษควบคู่กับภาษาไทย เช่น หลักสูตร English Program หรือ โรงเรียนนานาชาติ หรือไม่				
☐ ไม่เคย	☐ เคย	เรียนในระดับใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
	☐ อนุบาล	☐ ประถม	☐ มัธยมต้น	☐ มัธยมปลาย
	[รวมทุกระดับการศึกษาแล้วเป็นเวลา ____ ปี]			
4. กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องรายการข้างล่างต่อไปนี้เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของคุณ				
4.1 คุณใช้ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษสลับกันในแต่ละสถานการณ์การสื่อสารต่อไปนี้มาน้อยเพียงใด				
	บ่อย	ใช้บ้าง	นาน ๆ ที	ไม่ใช้เลย
4.1.1 พูดคุยกับคนในครอบครัว				
4.1.2 พูดคุยกับอาจารย์ หรือหัวหน้างาน				
4.1.3 พูดกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือ เพื่อนร่วมงาน				
4.1.4 นำเสนองานในชั้นเรียน หรือในที่ทำงาน				
4.1.5 พิมพ์ข้อความในโซเชียลมีเดีย				
4.1.6 เขียนอีเมล โน้ตย่อ จดหมายเชิงวัตถุประสงค์ต่าง ๆ				
4.2 สำหรับคุณ คุณใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่อไปนี้มาน้อยเพียงใด				
	บ่อย	ใช้บ้าง	นาน ๆ ที	ไม่ใช้เลย
4.2.1 การเรียนการทำงาน เช่น จดบันทึก ฟังบรรยาย				
4.2.2 อ่านหนังสือ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิยาย				
4.2.3 ฟังเพลง				
4.2.4 ดูละครโทรทัศน์ ซีรีส์ หรือ ภาพยนตร์				
5. กรุณาประเมินระดับทักษะภาษาอังกฤษของคุณในด้านต่าง ๆ โดย				

1 คือ **มีความสามารถในทักษะนั้นจำกัด** กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะดังกล่าวเพื่อทำความเข้าใจความหมายได้จำกัด ส่วนใหญ่ต้องอาศัยบริบทอย่างอื่น เช่น สภาพแวดล้อม หรือสีหน้าท่าทางในการปะติดปะต่อเรื่องราว แม้จะเป็นเรื่องที่ตนถนัดเป็นอย่างดีก็ตาม

2 คือ **มีความสามารถในทักษะนั้นปานกลาง** กล่าวคือ สามารถในการใช้ทักษะนั้น ๆ ได้บางส่วน เข้าใจความหมายกว้างในสถานการณ์ส่วนใหญ่ ยังมีข้อผิดพลาดบ่อย ๆ แต่ก็สามารถสื่อสารในระดับพื้นฐานในเรื่องที่ตนถนัดได้ดี

3 คือ **มีความสามารถในทักษะนั้นดี** กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ได้ดีแต่ยังมีความผิดพลาดและเข้าใจผิดในบางโอกาส แต่โดยทั่วไปสามารถใช้ภาษาในลักษณะที่ซับซ้อนได้ดีและเข้าใจในการให้เหตุผลได้ดี

4 คือ **มีความสามารถในทักษะนั้นยอดเยี่ยม** กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสม ถูกต้องแม่นยำ และมีเข้าใจในภาษาดีเยี่ยม

การฟัง						การอ่าน					
ต่ำ	1	2	3	4	สูง	ต่ำ	1	2	3	4	สูง
การพูด						การเขียน					
ต่ำ	1	2	3	4	สูง	ต่ำ	1	2	3	4	สูง

6. คุณเคยสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษเหล่านี้ภายใน 2 ปีที่ผ่านมาหรือไม่

ไม่เคย

เคย (กรุณาทำเครื่องหมายในการสอบที่เคยสอบทั้งหมด พร้อมกรอกคะแนนที่ได้ในการสอบประเภทนั้น ๆ)

CU-TEP TOEFL IELTS TOEIC

คะแนน _____ คะแนน _____ คะแนน _____ คะแนน _____

ภาพที่ 11 แบบสอบถามส่วนที่ 2

3.3.3 แบบสอบถามส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิด

ส่วนสุดท้ายเป็นคำถามปลายเปิดแบบกรอบบรรยายความ (narrative frame) แบบสอบถามปลายเปิดในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลคุณภาพ ซึ่งจะนำมาใช้วิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลเชิงปริมาณในแบบสอบถามส่วนที่ 1 นอกจากจุดประสงค์เพื่อความลึกซึ้งในการทำวิจัยแล้ว ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามปลายเปิดนี้ในการทดสอบสามเส้าเชิงเครื่องมือเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผลการศึกษาด้วย โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแสดงทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษผ่านกรอบที่ผู้วิจัยวางไว้ให้เป็นโครงร่างในการเขียนเรื่องเล่า ผู้วิจัยแบ่งหัวเรื่อง (theme) บรรยายความไว้ 2 หัวข้อได้แก่ การสัมผัสภาษาอังกฤษ และความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา แต่ละหัวข้อมีวลีที่เป็นกรอบบรรยายความดังแสดงในตารางที่ 8 และปรากฏในแบบสอบถามดังแสดงในภาพที่ 12

ตารางที่ 8 กรอบบรรยายความ

หัวเรื่องที่ 1: การสัมผัสภาษาอังกฤษ	หัวเรื่องที่ 2: ความเห็นต่อรูปประโยคสลับภาษา
ฉันรู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่	ในชีวิตประจำวันฉันมักเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษบ่อย ๆ จาก / ที่ / ในสถานการณ์
ส่วนใหญ่แล้วฉันเจอ/เห็น/ใช้กับภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอน	ซึ่งฉันรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่__เพราะ

ฉันรู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่_____

ส่วนใหญ่แล้วฉันจะเจอ/เห็น/ใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอน_____

ในชีวิตประจำวัน ฉันมักเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจาก/ที่/ในสถานการณ์_____

ซึ่งฉันรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่_____

เพราะ_____

ภาพที่ 12 แบบสอบถามส่วนที่ 3

3.4 การวิเคราะห์ผล

ผู้วิจัยคำนวณค่าที่สนใจต่อการสลับภาษาของรูปประโยคทดสอบ ของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษ จำนวน 80 คนจากสองรุ่นอายุ กล่าวคือ รุ่นอายุวัย 40 คน และรุ่นอายุแซด 40 คน โดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistic) ได้แก่ 1) ร้อยละ 2) ค่าฐานนิยม และ 3) ค่าเฉลี่ยร่วมกับสถิติเชิงอนุมาน (inferential statistic) ได้แก่ 1) ค่าสถิติทดสอบความต่างของค่าเฉลี่ย T และ 2) ค่าสหสัมพันธ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.4.1 ร้อยละ (percentage)

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคำนวณร้อยละเพื่อพรรณนาข้อมูลเชิงประชากรส่วนต่าง ๆ ของงานวิจัย การคิดร้อยละ (p) ใช้วิธีคิดโดยนำข้อมูลแต่ละชุด (x) คูณหนึ่งร้อยเพื่อเปลี่ยนฐานข้อมูลให้เป็นฐานร้อยก่อนหารด้วยจำนวนข้อมูลทั้งหมด (y) ดังสมการต่อไปนี้

$$p = \frac{x \cdot 100}{y}$$

ในการวิจัยครั้งนี้เสนอค่าร้อยละในรูปแบบเชิงพรรณนา (descriptive notation) เป็นภาษาไทย ดังนี้ “ (ประเด็นที่สนใจ) คิดเป็นร้อยละ (ค่าร้อยละ) ต่อจำนวน (เรื่องที่ศึกษา) ทั้งหมด ” เช่น “ผู้เข้าร่วม

การวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงคิดเป็นร้อยละ 50 ของจำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด” เป็นต้น

3.4.2 ฐานนิยม (mode)

ผู้วิจัยคำนวณค่าฐานนิยมเพื่อพรรณนาแนวโน้มเข้าสู่ศูนย์กลาง (central tendency) ของชุดข้อมูลความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ ศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษซึ่งเป็นตัวแปรที่เกิดจากปัจจัยดังกล่าว โดยใช้วิธีการคำนวณเร็ว (quick method) กล่าวคือ การนับความถี่ของข้อมูลที่ซ้ำกันโดยตรง ข้อมูลที่ซ้ำกันมากที่สุดเป็นฐานนิยมของเรื่องนั้น ๆ ในการวิจัยครั้งนี้เสนอฐานนิยมในรูปแบบเชิงพรรณนา (descriptive notation) เป็นภาษาไทยดังนี้ “ฐานนิยมของ (ประเด็นที่สนใจ) คือ (ค่าฐานนิยม) ซึ่งแปลผลได้ว่า (คำแปลผล)” เช่น “ฐานนิยมของผู้เข้าร่วมการวิจัยรุ่นอายุแซดที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงคือ 3.59 ซึ่งแปลผลได้ว่า ระดับพื้นเพทางภาษาของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุนี้กระจุกตัวในขอบบน (upper bound) ของขั้นฐานนิยม 3” เป็นต้น

3.4.3 ค่าเฉลี่ย (mean)

ผู้วิจัยคำนวณค่าเฉลี่ยเพื่อพรรณนาแนวโน้มเข้าสู่ศูนย์กลาง (central tendency) ของชุดข้อมูลที่สนใจต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาทั้งในภาพรวมและแยกตามด้าน การคิดค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ทำโดยการนำผลรวมของชุดข้อมูลแต่ละชุด (σx) หารด้วยชุดข้อมูลทั้งหมด (n) ดังสมการด้านล่างนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n}$$

ในการวิจัยครั้งนี้เสนอค่าเฉลี่ยในรูปแบบเชิงพรรณนา (descriptive notation) เป็นตัวเลขโดยวางไว้หลังประเด็นที่กล่าวถึงในวงเล็บ เช่น “ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในประโยคค่อนข้างสูง (4.89)” เป็นต้น

3.4.4 ค่าสถิติทดสอบความต่างของค่าเฉลี่ย T (T-Test)

ในการตอบคำถามประเด็นเรื่องความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มทดสอบ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้เข้าโปรแกรมคำนวณสถิติ (SPSS และ Microsoft excel) เพื่อคำนวณค่าสถิติทดสอบความต่างของค่าเฉลี่ย T ชนิด 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกันกรณีทดสอบค่าความแปรปรวนเท่ากันแบบหางเดียว (Two independent sample one-tailed T-test assumed equal variance) เนื่องจากเป็นการเทียบระหว่างกลุ่ม และสมมติฐานในการวิจัยกำหนดทิศทางอย่างชัดเจนว่ารูปประโยคใดจะรับค่าทัศนคติสูงหรือต่ำกว่าอีกกรุปประโยคหนึ่ง ในการวิจัยครั้งนี้เสนอค่าสถิติทดสอบความต่างของค่าเฉลี่ย ในรูปแบบเชิงพรรณนา (descriptive notation) เป็นตัวเลข ในบทวิเคราะห์จะแสดงเฉพาะค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) โดยวางไว้หลังประเด็นที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ และในตารางสถิติจะระบุตัวเลขชัดเจนอีกครั้ง เช่น “ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคสูงกว่ารุ่นอายุวาย ($p \leq 0.05$)” เป็นต้น ในขณะที่รายละเอียดของค่า T และองศาอิสระ (degree of freedom) จะรายงานอยู่ในภาคผนวกในรูปแบบตารางตัวเลข โดยเขียนอธิบายในรูปแบบ “ t (องศาอิสระ) = (ค่าสถิติทดสอบความต่างของค่าเฉลี่ย T)” เช่น ในตารางทดสอบความต่างระหว่างรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และแบบแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ เขียนอธิบายว่า “ $t(158) = 4.89$ ” เป็นต้น

3.4.5 ค่าสหสัมพันธ์ (correlation coefficient)

ในการตอบคำถามประเด็นเรื่องความเข้มข้นของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสองตัว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้เข้าโปรแกรมคำนวณสถิติ (SPSS และ Microsoft excel) เพื่อคำนวณค่าสหสัมพันธ์ ในการวิจัยครั้งนี้เสนอค่าสหสัมพันธ์ในรูปแบบเชิงพรรณนา (descriptive notation) เป็นตัวเลข โดยแสดงเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) วางไว้หลังประเด็นที่สนใจ ก่อนจะตีความผล เช่น “ความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคยังสัมพันธ์กันในระดับอ่อน ($r < 0.7$) เกินกว่าจะสรุปได้ว่า เมื่อค่าดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจะสูงขึ้นด้วย” เป็นต้น

3.4.6 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ

ในการการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้โดยใช้การวิเคราะห์หัวข้อ (thematic analysis) ด้วยโปรแกรม MAXQDA ซึ่งเป็นโปรแกรมออกแบบมาเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (qualitative data analysis) การวิเคราะห์หัวข้อเป็นการสร้างโค้ดที่มีความหมาย (meaning code) ด้วยการศึกษาคำที่มีความถี่และความคงที่ของเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยสร้างโค้ดด้วยการอ่านข้อมูลในแบบสอบถามทั้งหมดเพื่อสร้างความคุ้นชินกับข้อมูล (data familiarization) หลังจากนั้นผู้วิจัยให้โปรแกรมสกัดคำที่มีความถี่ซ้ำจากคำตอบในกรอบบรรยายความ แล้วดูคำและกลุ่มคำที่มีความถี่ซ้ำมากที่สุด 3 อันดับแรก อาศัยคำดังกล่าวในการสร้างโค้ด (code generating) โดยผู้วิจัยทำเช่นนี้กับประเด็นต่าง ๆ ในกรอบบรรยายความทุกประเด็น (ดูตารางที่ 8) เมื่อได้โค้ดของแต่ละประเด็นแล้ว ผู้วิจัยทำการโค้ดคำลงไปเป็นคำตอบจากกรอบบรรยายความ แล้วจึงวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ด้วยชุดข้อมูลที่ได้รับการกำหนดโค้ดแล้ว

3.5 การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือและผลการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของการวิจัยในสองลักษณะ ได้แก่ 1) การวัดความน่าเชื่อถือของผลการศึกษผ่านการตรวจสอบสามเส้าเชิงข้อมูล ซึ่งทำโดยการคิดสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ของชุดข้อมูลความคุ้นเคยต่อการสลับภาษาจำนวน 5 รายการ ผลปรากฏว่ามีความน่าเชื่อถือค่อนข้างสูง ($\alpha = .748$) ชุดข้อมูลการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษจำนวน 4 รายการ ผลปรากฏว่ามีความน่าเชื่อถือสูง ($\alpha = .812$) และชุดข้อมูลศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 4 รายการ ผลปรากฏว่ามีความน่าเชื่อถือสูง ($\alpha = .806$) จึงทำให้มั่นใจได้ว่าตัวแปรต้นในระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษซึ่งคำนวณโดยนำคะแนนที่ได้จากชุดข้อมูลทั้งสาม มีความน่าเชื่อถือเพียงพอในการสะท้อนพื้นเพทางภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมการวิจัย ลักษณะการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นถัดไปคือ 2) การวัดความน่าเชื่อถือของผลการศึกษผ่านการตรวจสอบสามเส้าเชิงเครื่องมือ วิธีการนี้ใช้เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นผ่านความเที่ยงของการตอบแบบสอบถามซึ่งถามซ้ำประเด็นเดียวกันในส่วนต่าง ๆ ของแบบสอบถามดังที่ได้อธิบายไว้ในหัวข้อที่ 3.3.1

ในการทดสอบความน่าเชื่อถือของการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้การตรวจสอบความคงที่ของเนื้อหา (theme consistence checking) กล่าวคือ เมื่อผู้วิจัยโค้ดข้อมูลลงในคำตอบของประเด็นต่าง ๆ ในกรอบบรรยายความครบแล้ว ผู้วิจัยอ่านข้อมูลทั้งหมดอีกรอบเพื่อตรวจสอบว่า

คำตอบต่าง ๆ ตรงกับโค้ดที่ได้กำกับไว้ อีกทั้งผู้วิจัยให้ผู้วิจัยนอกสาขาหนึ่งคนที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ตรวจสอบการกำกับโค้ดอีกครั้ง (intercoder reliability) เพื่อให้มั่นใจว่าการโค้ดข้อมูลมีความสมเหตุสมผล

ในบทถัดไปผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยโดยภาพรวม และนำเสนอในเชิงรายละเอียดตามเกณฑ์รุ่นอายุในบทที่ 5 และเกณฑ์ระดับพื้นแพทางภาษาอังกฤษรวมถึงแวดวงอาชีพในบทที่ 6

บทที่ 4

ภาพรวมทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษา

ในบทนี้ผู้วิจัยเสนอภาพรวมของผลการศึกษา เริ่มด้วยการพรรณนาข้อมูลเชิงประชากรของผู้เข้าร่วมการทดลอง ตามด้วยพรรณนาข้อมูลในแบบทดสอบส่วนที่สองในเบื้องต้น ได้แก่ ภาพรวมเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด (ดูข้อมูลส่วนนี้ รวมถึงค่าสถิติในรายละเอียดของตารางต่าง ๆ ได้ในภาคผนวก ค) จากนั้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการศึกษาจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 โดยนำคำตอบจากคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามส่วนที่ 3 มาเสริมเพื่อช่วยอธิบายข้อมูลเชิงปริมาณจากในส่วนต้น การอธิบายจะเริ่มพิจารณาทัศนคติในภาพกว้างก่อน จากนั้นจะแยกอธิบายตามด้าน ได้แก่ ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบ พร้อมทั้งแจกแจงคุณลักษณะนิสัยภายในแต่ละด้าน ในส่วนท้ายของบท ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาในเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความและสรุปภาพรวมที่ได้อีกครั้ง โดยโยงเข้ากับวัตถุประสงค์การวิจัย ประเด็นต่าง ๆ มีรายละเอียดดังนี้

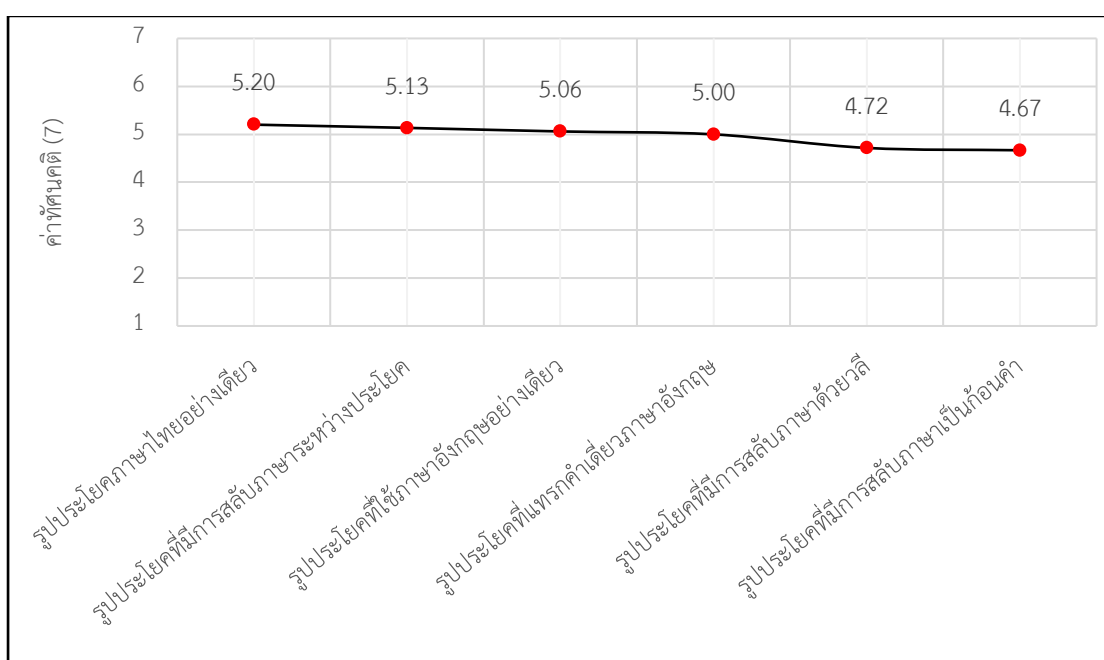
4.1 ข้อมูลประชากรและภาพรวมเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 80 คนแบ่งตามรุ่นอายุเป็นสองรุ่น ได้แก่ รุ่นอายุวัย 40 คน และรุ่นอายุแซดอีก 40 คน ในการศึกษาครั้งนี้ มีผู้เข้าร่วมเพศชายและเพศหญิง เพศละ 40 คน ฐานนิยมของแบบสอบถามที่ถามถึงความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา คือ 3 ซึ่งแปลผลได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในภาพรวมคุ้นเคยต่อการสลับภาษาไทย-อังกฤษค่อนข้างมาก ในรายละเอียดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่รายงานว่า ใช้การสลับภาษาค่อนข้างมากเมื่อพูดคุยกับอาจารย์หรือหัวหน้างาน พูดคุยกับเพื่อน และพิมพ์ข้อความในสื่อสังคม ทว่าไม่ใช้การสลับภาษาเลยกับคนในครอบครัว อีกทั้งที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในภาพรวมเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก ในรายละเอียดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่สัมผัสกับภาษาอังกฤษตอนดูละคร ซีรีส์ หรือภาพยนตร์ รวมถึงในการฟังมากที่สุด สัมผัสกับภาษาอังกฤษตอนเรียนและอ่านหนังสือรองลงมา ในด้านทักษะภาษาอังกฤษจากการตอบประเมินตนเองในภาพรวมพบว่า ฐานนิยมของแบบสอบถามที่ถามด้านทักษะการอ่านและการฟังคือ 3 แปลผลได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยรายงานว่าตนเองมีทักษะการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษค่อนข้างดี

ในขณะที่ฐานนิยมของแบบสอบถามที่ถามด้านทักษะการพูดและการเขียนคือ 2 ซึ่งแปลผลได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่มีทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

4.2 ภาพรวมค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

ผู้วิจัยคิดค่าทัศนคติส่วนนี้จากการนำทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและด้านสถานภาพทางสังคมมารวมกันแล้วคำนวณค่าเฉลี่ย การนำเสนอผลการศึกษาทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาจะเสนอโดยเรียงจากรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงที่สุดไปต่ำที่สุด รายละเอียดดังภาพที่ 13

ภาพที่ 13 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

จากภาพที่ 13 โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 80 คน มีทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ไปในทางบวกทุกรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วงตั้งแต่ 4 คะแนนขึ้นไป ซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของมาตราวัดทดสอบ กล่าวคือ มากกว่าค่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 7 รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.20) ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (5.13) รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.06) รูปแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ (5.00) ซึ่งรูปประโยคทั้งหมดข้างต้นได้รับค่าทัศนคติตั้งแต่ 5 คะแนนขึ้นไป ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.72) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (4.67) เป็น

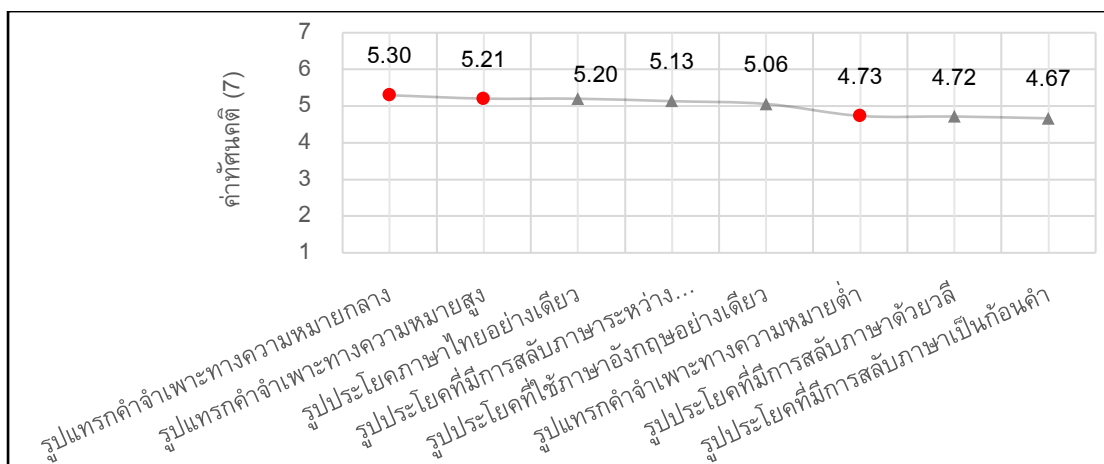
สองรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน โดยรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ เป็นรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติทัศนคติต่ำที่สุดในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติ T-test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาว่าค่าทัศนคติของรูปประโยคทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลคำนวณดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

รูปประโยค	สลับภาษา ระหว่างประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำเดียว ภาษาอังกฤษ	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษา เป็นก่อนคำ
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.29	0.15	0.06	0.00 *	0.00 *
สลับภาษาระหว่างประโยค		0.28	0.09	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว			0.30	0.01 *	0.00 *
แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ				0.01 *	0.00 *
สลับภาษาด้วยวลี					0.37

จากตารางที่ 9 เห็นได้ว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติตั้งแต่ 5 คะแนนขึ้นไป กล่าวคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษได้ค่าทัศนคติต่างจากรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในช่วงคะแนน 4 ซึ่งได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) อนุมานได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 80 คน มองว่ารูปประโยคในสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ทว่ากลับไม่พบความแตกต่างภายในกลุ่มคะแนนเดียวกัน กล่าวคือ ถึงแม้ว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวจะได้รับค่าทัศนคติสูงที่สุด แต่ค่าทัศนคติดังกล่าวเมื่อเทียบกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปแทรกคำความอังกฤษเดียว ไม่ได้แตกต่างอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีเอง ไม่ได้มีความแตกต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำอย่างชัดเจน

ภาพที่ 14 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยว ภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเป็น รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง กลาง และต่ำเพื่อพิจารณาในรายละเอียดตามภาพที่ 4.2 พบว่ารูปแทรกที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง กล่าวคือ ประโยคทดสอบที่แทรกคำว่า “แบงก์” และ “ทีวี” ในบทสนทนากลับเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติสูงที่สุด (5.30) ตามมาด้วยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง (5.21) กล่าวคือ ประโยคทดสอบที่แทรกคำว่า “ครีม” และ “ชี้อคโกแลต” โดยรูปแทรกคำทั้งสองระดับได้รับค่าทัศนคติสูงกว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวซึ่งเป็นรูปประโยคทดสอบที่ได้รับค่าทัศนคติสูงเป็นอันดับหนึ่งก่อนหน้านี้ อีกทั้งรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายทางความหมายต่ำ กล่าวคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความว่า “ไหม - เวลา” และ “การ์ด - ยาม” ได้รับค่าทัศนคติ (4.73) อยู่ในช่วงคะแนน 4 ทว่าได้รับค่าทัศนคติสูงกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำซึ่งอยู่ในช่วงคะแนนเดียวกัน และถือเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติดีที่สุดในช่วง 4 คะแนน ผู้วิจัยนำค่าทัศนคติแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติ ด้วยค่าสถิติ T-test อีกครั้ง ดังแสดงผลการคำนวณในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยว
ภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	ภาษาไทย อย่างเดียว	สลับ ภาษา ระหว่าง ประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษา เป็นก้อน คำ
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง	0.23	0.23	0.08	0.06	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง		0.49	0.26	0.25	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาไทย อย่างเดียว			0.29	0.15	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับภาษา ระหว่างประโยค				0.28	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว					0.01 *	0.01 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ						0.45	0.30
สลับภาษาด้วยวลี							0.37

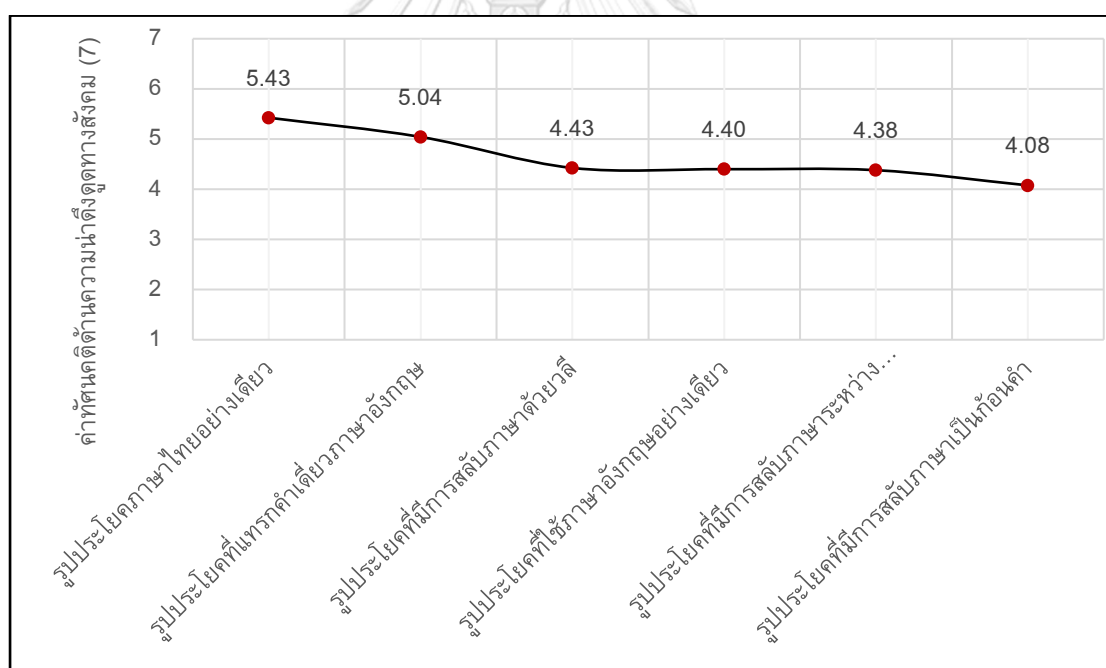
แม้ว่ารูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดหลังทำการแยกรูปแทรกคำเดี่ยวชนิดต่าง ๆ ออกมา จะกลายเป็นรูปแทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง ทว่าความแตกต่างระหว่างค่าทัศนคติของรูปประโยคดังกล่าวกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะความหมายสูง ($p = 0.23$) และรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ($p = 0.23$) ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมวิจัยไม่รู้สึกว่ารูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษทั้งระดับที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางและระดับความจำเพาะทางความหมายสูงมีความต่างกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวทั้งสองระดับยังคงแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคที่อยู่ในช่วง 4 คะแนน และต่างกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำด้วย ($p \leq 0.05$) ผลดังกล่าวจากตารางนี้มีลักษณะในทำนองเดียวกับผลในตารางที่ 9 ก่อนหน้านี้ กล่าวคือ รูปประโยคในช่วงคะแนนเดียวกันได้รับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคในกลุ่มไม่ต่างกัน ทว่ารูปประโยคต่างช่วงคะแนนกันมีค่าทัศนคติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยในภาพรวมข้างต้น มีทั้งส่วนที่สนับสนุนและขัดแย้งกับสมมติฐานข้อแรกของการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งระบุว่าผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษให้ค่าทัศนคติสูงที่สุดต่อรูปประโยคภาษาเดียว และให้ค่าทัศนคติต่ำที่สุดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค เมื่อนำผลการวิจัยในภาพรวมมาเทียบกับสมมติฐาน สามารถสรุปผลได้ 2 ประเด็น ในประเด็นแรก หากไม่แยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคภาษาเดียว กล่าวคือ รูปที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติในระดับสูงที่สุดตรงตามสมมติฐานการวิจัย ทว่าในกรณีที่แยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดกลับเป็นรูปแทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง ทำให้สมมติฐานในส่วนแรกไม่เป็นจริง นอกจากนี้ ในประเด็นถัดมา รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในระดับต่ำที่สุดกลับไม่ใช่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคตามที่คาดไว้ในสมมติฐาน แต่กลับเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำเหมือนกันทั้งกรณีแยกและไม่แยกรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย ในเชิงรายละเอียด เมื่อพิจารณาโดยคำนวณค่าสถิติ T-test พบว่ารูปแบบความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของทั้งสองกรณีมีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ รูปประโยคที่ได้คะแนนในช่วงเดียวกันไม่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในทางกลับกัน รูปประโยคค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในช่วงคะแนนต่างกันกลับมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญ

เมื่อพิจารณารายละเอียดเพิ่มเติมจากคำถามปลายเปิดที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแสดงความคิดเห็นหลังฟังรูปประโยคทดสอบในบทสนทนา พบว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในช่วง 5 คะแนน ได้รับความเห็นว่าเป็นรูปประโยคที่พบเห็นได้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน ดูเป็นปกติ เช่น “พบได้ทั่วไปนะ เพราะทุกคนเข้าใจความหมายของคำเหล่านี้ ก็ใช้กันปกติเลย” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Y19) “ปกติดีหากใช้ไม่มากไป เพราะหลายครั้งที่เราใช้ภาษาอังกฤษเพราะอาจจะเพราะเราได้ยินตัวต้นฉบับมาเช่นนั้น (ศัพท์วิชาการ) หรือแปลเป็นไทยได้ลำบากหรือรู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมายได้ดีกว่า” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Z03) โดยเฉพาะรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคและรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ได้รับความเห็นว่าเป็นรูปประโยคที่พบได้บ่อยจากคนมีการศึกษาสูง เช่น หัวหน้าในที่ทำงาน รวมถึงผู้มีทักษะภาษาอังกฤษดี “ดูหรูหราดี ทั้ง ๆ ที่บางทีก็เป็นคำธรรมดาๆ เพราะแสดงให้เห็นว่ารู้ภาษาดี เก่ง อะไรแบบนั้น” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Y14) “เจอบ่อยเลยตอนอยู่กับเพื่อนที่เป็นทั้งต่างชาติและคนไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี เพราะหากอยู่ในวงสนทนาเดียวกันจะทำให้ทุกคนเข้าใจ” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Z07) ในส่วนของสาเหตุเพิ่มเติม ผู้วิจัยจะอธิบายควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและด้านสถานภาพทางสังคมในหัวข้อถัดไป

4.3 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม

ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม กล่าวคือ ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่สร้างความรู้สึกว่าเป็นรูปที่ดี ฟังแล้วรื่นหู รวมถึงสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับผู้พูดรูปประโยค หากรูปประโยคใดได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงหมายความว่า รูปประโยคนั้นเป็นรูปประโยคที่คนในสังคมเห็นว่าดี ทว่าหากได้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่ำ หมายความว่ารูปประโยคดังกล่าวเป็นรูปประโยคที่คนทั่วไปคิดว่าไม่เหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสถานการณ์ปกติ และให้ภาพเชิงลบเมื่อใช้รูปประโยคดังกล่าวมากเกินไป ความน่าดึงดูดทางสังคมได้รับการทดสอบผ่านคุณลักษณะนิสัยในมาตราวัดความแตกต่างทางความหมาย 7 คะแนน ใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการสื่อความ ใช้คำทดสอบ ไม่รู้เรื่อง-รู้เรื่อง 2) ด้านความเอาจริงเอาจัง ใช้คำทดสอบ ไม่เอาจริงเอาจัง-เอาจริงเอาจัง 3) ด้านความเป็นผู้นำ ใช้คำทดสอบ ดูไม่มีความเป็นผู้นำ-ดูมีความเป็นผู้นำ 4) ด้านความเป็นมิตร ใช้คำทดสอบ ดูไม่เป็นมิตร-ดูเป็นมิตร และ 5) ด้านความง่ายในการเข้าถึง ใช้คำทดสอบ ดูเข้าถึงได้ยาก-ดูเข้าถึงได้ง่าย ได้ผลในภาพรวมออกดังภาพที่ 15

ภาพที่ 15 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

รูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมตั้งแต่ 4 คะแนนขึ้นไปทุกรูปประโยค รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมมากที่สุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.43) ถัดมาคือ รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (5.04) สอง

รูปประโยคดังกล่าวได้รับค่าทัศนคติในช่วง 5 คะแนน ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.43) รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (4.40) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (4.38) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (4.08) เป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมอยู่ในช่วง 4 คะแนน โดยรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำยังคงเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติน้อยที่สุด

จากข้อมูลข้างต้น รูปประโยคทดสอบที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงสุด และต่ำสุดยังคงได้ผลเช่นเดียวกับภาพรวมทัศนคติที่กล่าวไปในภาพที่ 13 กล่าวคือ รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดยังคงเป็นรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว และรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำสุดยังคงเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ

เมื่อนำค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ T-test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลการคำนวณออกมาดังตารางที่ 11

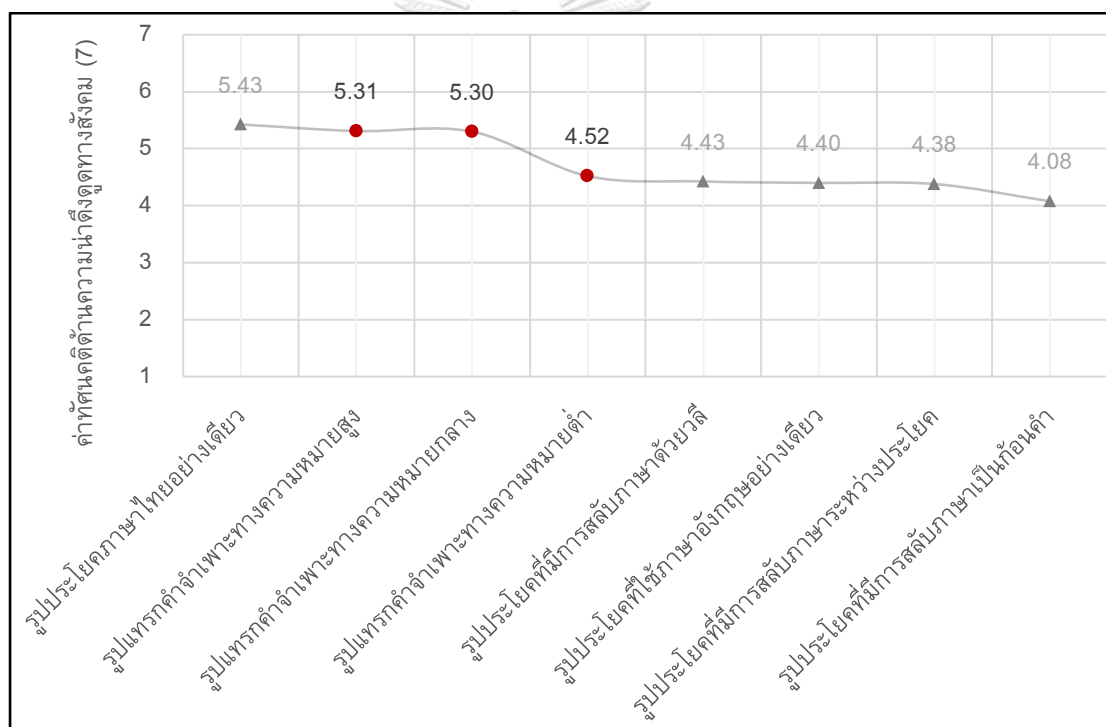
ตารางที่ 11 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

รูปประโยค	แทรกคำอังกฤษเดี่ยว	สลับภาษาด้วยวลี	ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	สลับภาษาระหว่างประโยค	สลับภาษาเป็นก้อนคำ
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ		0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับภาษาด้วยวลี			0.45	0.39	0.02 *
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว				0.45	0.05 *
สลับภาษาระหว่างประโยค					0.05 *

จากตารางที่ 11 เห็นได้ว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมตั้งแต่ 5 คะแนนขึ้นไป ได้แก่ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวและรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ได้คะแนนต่างจากรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในช่วงคะแนน 4 ซึ่งได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก้อนคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) อนุมานได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 80 คน เห็นว่ารูปประโยคในกลุ่มช่วงคะแนนดังกล่าวมีความแตกต่างกันจริง นอกจากนี้ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำมีความแตกต่าง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคอื่น ๆ ทุกรูปด้วย ($p \leq 0.05$) สะท้อนให้เห็นว่ารูปประโยคดังกล่าวได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่ำกว่ารูปอื่น ๆ อย่างชัดเจน แม้ว่าจะไม่พบความแตกต่างระหว่างรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในช่วง 4 คะแนน รูปอื่น ๆ กล่าวคือ แม้ว่า ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ได้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่างกัน แต่ความแตกต่างเหล่านั้นไม่ชัดเจนพอจะสรุปได้ว่าผู้เข้าร่วมวิจัยเห็นว่ารูปประโยคเหล่านี้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

ผู้วิจัยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย เพื่อพิจารณาในรายละเอียดตามภาพที่ 16 พบว่า

ภาพที่ 16 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวยังคงเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงที่สุด ตามด้วยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายทั้งสามระดับ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมรองจากรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว (5.31)

ตามมาด้วยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะความหมายกลาง (5.30) และรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะความหมายต่ำ (4.52) ถึงแม้ว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะความหมายต่ำจะได้อันดับถัดจากรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง แต่ได้รับค่าทัศนคติในช่วง 4 คะแนน เมื่อนำค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ T-test อีกครั้ง ผลการคำนวณดังตารางที่ 12 ดังนี้

ตารางที่ 12 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับภาษา ด้วยวลี	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับ ภาษา ระหว่าง ประโยค	สลับภาษา เป็นก้อน คำ
ภาษาไทย อย่างเดียว	0.21	0.19	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง		0.06	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง			0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ				0.27	0.25	0.17	0.00 *
สลับภาษาด้วยวลี					0.45	0.39	0.02 *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว						0.45	0.05 *
สลับภาษา ระหว่างประโยค							0.05 *

หลังแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายแล้ว รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงที่สุดยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวซึ่งสอดคล้องกับผลก่อนทำการแยกตามเกณฑ์ดังกล่าว ทว่าความแตกต่างระหว่างค่าทัศนคติของรูปประโยคดังกล่าวกับรูปประโยคที่แทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง ($p = 0.21$) และรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง ($p = 0.19$) ไม่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมวิจัยไม่รู้สึกรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวต่างกับรูปแทรกคำทั้ง

ระดับที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง และระดับที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง อย่างไรก็ตาม ตาม รูปประโยคแทรกคำทั้งสองระดับที่เพิ่มเข้ามายังคงแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคที่อยู่ในช่วง 4 คะแนนซึ่งรวมรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำด้วย ($p \leq 0.05$) ผลจากตารางนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับผลในตารางที่ 11 ก่อนหน้านี้ กล่าวคือ รูปประโยค ในช่วงคะแนนเดียวกัน ได้แก่ รูปประโยคที่ได้คะแนนในช่วงเดียวกันมีค่าทัศนคติต่อรูปประโยคไม่แตกต่างกัน ทว่ารูปประโยคต่างช่วงคะแนนกันมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำให้ในภาพรวม ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมจากทั้งกรณีที่แยกตามระดับความจำเพาะทางความหมายและไม่แยกยังคงได้รูปแบบเหมือนเดิมกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในภาพรวม

เนื่องจากการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ไม่พบความต่างตามเกณฑ์ระดับความจำเพาะทางความหมาย ผู้วิจัยจึงพิจารณาคู่คุณลักษณะแต่ละส่วนของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมโดยไม่แยกรูปแทรกคำเดี่ยวตามระดับความจำเพาะทางความหมาย เพื่อให้ให้เห็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรูปประโยคทดสอบกับองค์ประกอบย่อยชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ส่วนนี้ในสองประเด็น ประเด็นแรก ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยยึดตามชนิดรูปประโยค ดูว่ารูปประโยคต่าง ๆ ได้ค่าคุณลักษณะนิสัยใด สูงที่สุด (ผู้วิจัยระบุคุณลักษณะนิสัยสูงสุดโดยทำสีเทาไว้ในช่องคะแนน) ประเด็นที่สอง ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยดูตามคุณลักษณะนิสัย รูปประโยคที่ได้คะแนนสูงสุดในคุณลักษณะนั้น ๆ ผู้วิจัยจะทำขอบหนาเส้นทึบไว้ ในขณะที่รูปประโยคที่ได้รับคะแนนต่ำที่สุดในคุณลักษณะนิสัยนั้น ๆ ผู้วิจัยจะใช้ขอบหนาลายเป็นตัวระบุได้ผลออกมาดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม

รูปประโยค	การสื่อ ความ	ความ เอาจริงเอาจัง	ความเป็นผู้นำ	ความเป็นมิตร	ความง่าย ในการเข้าถึง
ภาษาไทยอย่างเดียว	6.44	4.24	4.40	5.54	5.78
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.55	4.81	4.69	5.05	4.88
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.93	4.30	4.31	4.51	3.95
สลับด้วยวลี	4.73	3.55	3.81	5.24	4.80
สลับเป็นก้อนคำ	4.26	3.25	3.55	5.00	4.33
สลับระหว่างประโยค	4.83	3.94	4.16	4.96	3.80

จากตารางที่ 13 เมื่อพิจารณาโดยยึดรูปประโยคชนิดต่าง ๆ เห็นได้ว่า รูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียวทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้คะแนนด้านการสื่อความมากที่สุดเมื่อเทียบกับด้านอื่น ๆ โดยรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว (6.44) ได้คะแนนในด้านนี้มากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ ถัดมาเป็นรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (5.55) และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (4.93)

สาเหตุส่วนหนึ่งที่รูปประโยคทดสอบทั้งสามได้คะแนนในด้านนี้มากที่สุดอาจมาจากความไม่ซับซ้อนในเชิงโครงสร้างประโยค กล่าวคือ รูปประโยคทั้งสามมีการสลับภาษาน้อยจนไปถึงไม่มีการสลับภาษาเลย ทำให้การทำความเข้าใจความหมายเป็นไปได้โดยง่าย ผู้เข้าร่วมวิจัยบางคนกล่าวว่า “เข้าใจปกติเลยเพราะเรามีการรับภาษามาทับศัพท์ในชีวิตประจำวัน และเรารู้สึกว่าเป็นการผสมผสานอย่างลงตัว” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Y26) “เหมาะสมอยู่เพราะศัพท์แทรกบางคำนั้นมีความหมายที่ตรงตัวกว่าภาษาไทย” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Z18) ซึ่งคำตอบจากคำถามปลายเปิดเช่นนี้สนับสนุนความคิดของผู้วิจัยในประเด็นดังกล่าว

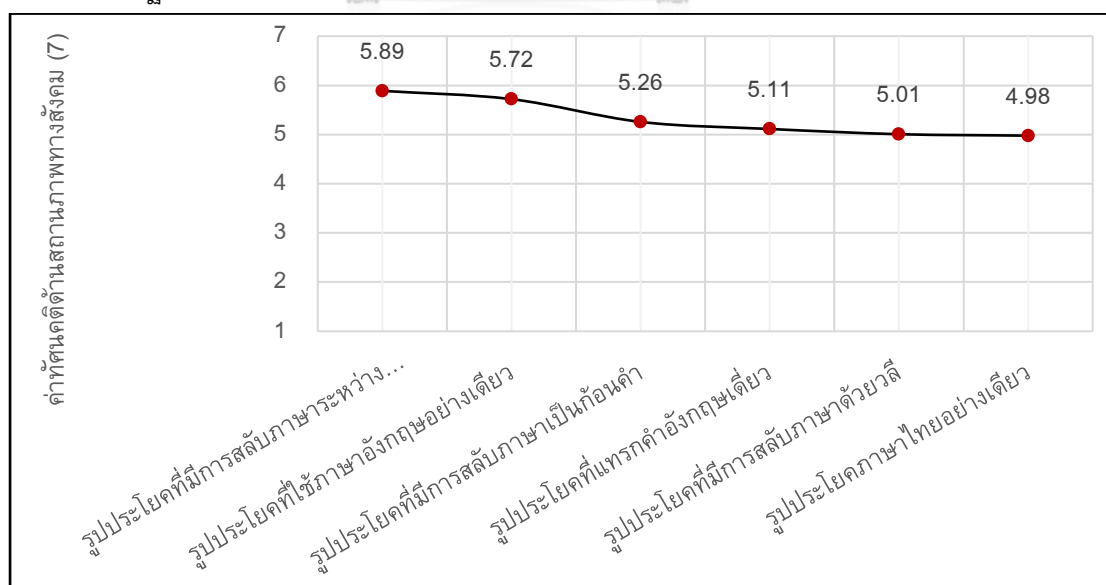
ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี สลับภาษาเป็นก้อนคำ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ได้คะแนนองค์ประกอบด้านความเป็นมิตรมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยด้านการสลับภาษาหลาย ๆ งานก่อนหน้านี้ที่ให้ความเห็นไว้ว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาจะเป็นรูปประโยคที่ดูเป็นมิตร (Baker & Wright, 2021; Dewaele & Wei, 2014; Omar & Ilyas, 2018) เนื่องจากความดูไม่เป็นทางการ โดยรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (5.24) ได้คะแนนด้านนี้มากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคอื่น ๆ ถัดมาคือ รูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก้อนคำ (5.00) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (4.96)

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาโดยยึดคุณลักษณะนิสัยเป็นหลักพบว่า รูปประโยคภาษาไทยเป็นรูปประโยคที่ได้คะแนนด้านการสื่อความ (6.44) ความเป็นมิตร (5.54) และความเข้าถึงง่าย (5.78) มากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ ในขณะที่รูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้คะแนนด้านความเอาใจริงเอาใจ (4.81) และความเป็นผู้นำ (4.69) มากที่สุด สอดคล้องกับคำตอบจากคำถามปลายเปิดก่อนหน้านี้ที่ผู้เข้าร่วมวิจัยบางส่วนแสดงความคิดเห็นว่ารูปประโยคชนิดนี้มักได้ยินจากหัวหน้างาน หรือคนที่มักใช้ภาษาอังกฤษดี ในอีกด้านหนึ่ง เมื่อพิจารณารูปประโยคที่ต้ององค์ประกอบด้านต่าง ๆ น้อยที่สุดพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้คะแนนด้านการสื่อความ (4.26)

ความเอาใจจริงเอาใจ (3.25) และความเป็นผู้นำ (3.55) น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ ผู้เข้าร่วมวิจัยบางคนกล่าวถึงรูปประโยคนี้ในคำถามปลายเปิดไว้ว่า “น่ารำคาญ น่าหงุดหงิด แต่พยายามอดทนฟังให้จบ เพราะโดยส่วนตัวแล้วไม่ชอบการใช้ภาษากลับไปกลับมาเป็นกระจุก ๆ เลยรู้สึกไม่ดีกับคนที่ใช้ภาษาแบบนี้ แต่ในหลายกรณีต้องพยายามมองข้ามความหงุดหงิดไปสนใจเนื้อหาแทนเพราะความจำเป็นทางอาชีพ” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Y04) “ไม่เป็นทางการและดูไม่มีวุฒิภาวะ ฟังแล้วรู้สึกไม่ยากต่อการสนทนาด้วย” (ผู้เข้าร่วมวิจัย Z18) ในขณะที่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้คะแนนด้านความเป็นมิตร (4.96) และความเข้าถึงง่าย (3.80) น้อยที่สุด

4.4 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม

ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม กล่าวคือ เป็นทัศนคติต่อรูปประโยคที่เชื่อมโยงกับภาพลักษณ์ของผู้พูดในช่วงชั้นสังคมหนึ่ง ๆ หากรูปประโยคทดสอบได้ค่าทัศนคติด้านนี้สูง หมายความว่า รูปประโยคดังกล่าวยึดโยงกับผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูง เป็นผู้ที่มีการศึกษา และอยู่ในช่วงชั้นสังคมที่มีเศรษฐกิจดี ในทางกลับกัน หากรูปประโยคใดได้ค่าทัศนคติด้านนี้ต่ำ หมายความว่า รูปประโยคทดสอบนั้นยึดโยงกับผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ การใช้รูปประโยคดังกล่าวมักทำให้ผู้พูดได้รับภาพลักษณ์ว่าเป็นผู้ได้รับการศึกษาไม่ดี และอยู่ในช่วงชั้นทางสังคมที่มีเศรษฐกิจไม่ดีด้วย โดยสถานภาพทางสังคมได้รับการทดสอบผ่านคู่มือทดสอบในมาตราวัดความแตกต่างทางความหมาย 7 คะแนน ใน 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการศึกษา ใช้คำทดสอบ ดูไม่มีการศึกษา-ดูมีการศึกษา และ 2) ด้านเศรษฐกิจ ใช้คำทดสอบ จน-รวย ได้ผลในภาพรวมออกมาดังภาพที่ 17

ภาพที่ 17 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

จากภาพที่ 17 จะเห็นได้ว่ารูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ได้คะแนนสถานภาพทางสังคม ตั้งแต่ 4 คะแนนขึ้นไปทุกรูปประโยค รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงที่สุด คือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (5.89) ถัดมาคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.72) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ (5.26) รูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (5.11) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (5.01) โดยรูปดังกล่าวข้างต้นได้คะแนนสถานภาพทางสังคม ในช่วง 5 คะแนน ในขณะที่มีเพียงรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว (4.98) ที่ได้รับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมอยู่ในช่วง 4 คะแนน

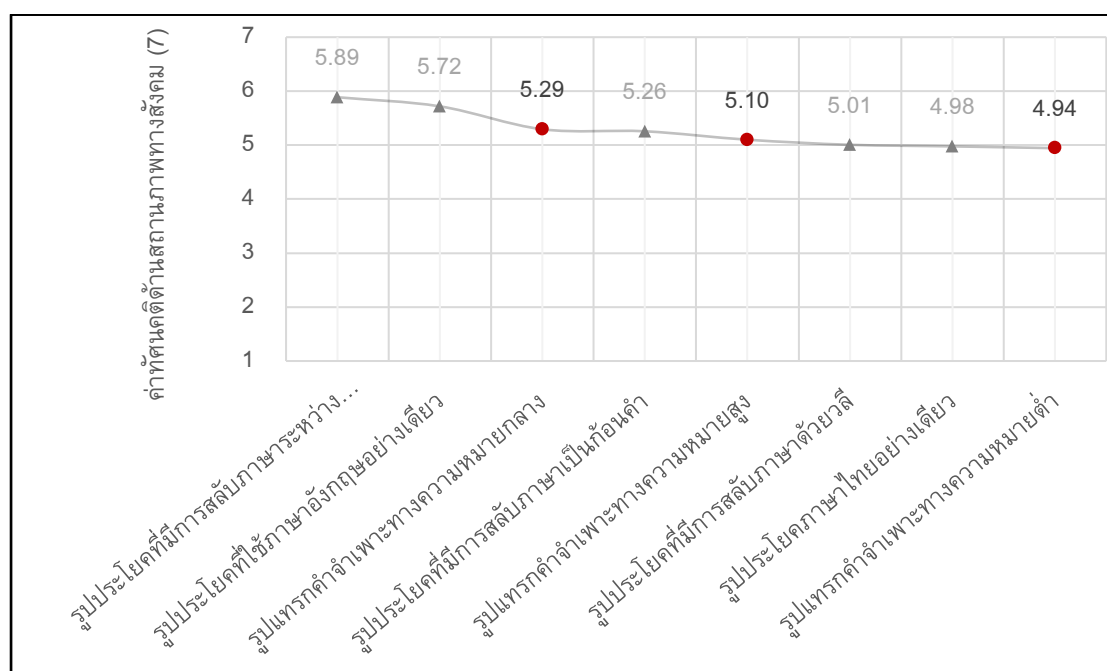
เมื่อนำค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ T-Test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาว่ามีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลการคำนวณออกมามีดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษาเป็น ก่อนคำ	แทรกคำเดี่ยว ภาษาอังกฤษ	สลับภาษา ด้วยวลี	ภาษาไทย อย่างเดียว
สลับภาษาระหว่างประโยค	0.16	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว		0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับเป็นก่อนคำ			0.16	0.08	0.04 *
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ				0.22	0.13
สลับภาษาด้วยวลี					0.42

จากตารางที่ 14 เห็นได้ว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับทุกรูปประโยค ($p \leq 0.05$) ยกเว้นกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($p = 0.16$) อนุมานได้ว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยเห็นว่าสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคสูงกว่ารูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ ทว่าไม่ต่างกับสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว กล่าวคือ สำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดมองรูปประโยคทั้งสองรูปว่ามีสถานภาพทางสังคมไม่ต่างกัน ประเด็นนี้เห็นได้เพิ่มเติมจากค่า นัยสำคัญทางสถิติของรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว ที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับรูปประโยคอื่น ๆ เช่นเดียวกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคด้วย ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคที่ได้คะแนนสถานภาพทางสังคมน้อยที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ คือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ได้คะแนนสถานภาพทางสังคมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ ($p \leq 0.05$) อย่างไรก็ตาม

ตาม จากค่านัยสำคัญทางสถิติพบว่า สถานภาพทางสังคมของรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวไม่ต่างกับรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ($p = 0.13$) และรูปที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.42$) अनुमानได้ว่า ถึงแม้คะแนนสถานภาพทางสังคมระหว่างรูปประโยคดังกล่าวจะต่างกันแต่ผลต่างเหล่านั้นไม่ชัดเจนพอจะสรุปได้ว่าผู้เข้าร่วมวิจัยเห็นว่ามี ความแตกต่างกันอย่างชัดเจน

ภาพที่ 18 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยพิจารณาในรายละเอียดโดยแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามเกณฑ์ระดับความจำเพาะทางความหมายตามภาพที่ 18 พบว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางและสูงเป็นรูปประโยคที่ได้รับคะแนนสถานภาพทางสังคมในช่วง 5 คะแนน โดยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง (5.29) ได้คะแนนรองจากรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว และมากกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ส่วนรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง (5.11) ได้คะแนนมากกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ทว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะความหมายต่ำ (4.94) ได้คะแนนต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ และกลายเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่ำที่สุดใน การวิจัยในครั้งนี้

เมื่อนำค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ T-test อีกครั้ง เพื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าทัศนคติ ผลการคำนวณดังตารางที่ 15 ดังนี้

ตารางที่ 15 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	สลับ ภาษา เป็นก้อน คำ	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	สลับ ภาษา ด้วยวลี	ภาษาไทย อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ
สลับภาษา ระหว่างประโยค	0.16	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง			0.41	0.09	0.04 *	0.02 *	0.00 *
สลับภาษาเป็น ก้อนคำ				0.17	0.08	0.04 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง					0.27	0.20	0.12
สลับภาษาด้วยวลี						0.42	0.34
ภาษาไทย อย่างเดียว							0.40

CHULALONGKORN UNIVERSITY

หลังแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายตามตารางที่ 15 พบว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมเชิงบวกมากที่สุดยังคงเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคซึ่งสอดคล้องกับผลก่อนทำการแยกด้วยเกณฑ์ดังกล่าว ความแตกต่างระหว่างคะแนนของรูปประโยคดังกล่าวกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะจำเพาะความหมายกลาง สูง และต่ำ ยังคงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) กล่าวคือ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมวิจัยเห็นว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคต่างกับรูปประโยคอื่น ๆ จริง ทว่ารูปประโยคที่ได้รับทัศนคติเชิงลบมากที่สุดกลับเป็นรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ (4.94) เมื่อพิจารณารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายเพิ่มเติมพบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะความหมายกลางมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูป

ประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความต่ำ ($p \leq 0.05$) แต่ไม่มีความแตกต่างกับรูปประโยคที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง ($p = 0.09$) เช่นเดียวกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงเองก็ไม่มี ความแตกต่างกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความต่ำ ($p = 0.12$) อีกทั้งรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความต่ำมีรูปแบบนัยสำคัญทางสถิติเหมือนกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว กล่าวคือ มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษา รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง รูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก้อนคำ แต่ไม่มีความต่างกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง ที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ผลดังกล่าวจากตารางนี้จึงมีลักษณะเช่นเดียวกับผลในตารางที่ 14 ก่อนหน้านี้ จึงทำให้ในภาพรวม ทศนคติด้านสถานภาพทางสังคมจากทั้งกรณีที่ยกตามระดับความจำเพาะทางความหมายและไม่แยกยังคงได้รูปแบบเหมือนเดิม

ผลจากการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ไม่พบความต่างจากการแยกตามเกณฑ์ระดับความจำเพาะทางความหมาย ดังนั้นในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะพิจารณารายละเอียดองค์ประกอบแต่ละส่วนของทศนคติด้านสถานภาพทางสังคมโดยไม่แยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย การทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เห็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรูปประโยคทดสอบกับองค์ประกอบชัดเจนขึ้น แต่ยังทำให้ง่ายต่อการสรุปภาพรวมในประเด็นนี้ด้วย โดยได้ผลออกมาดังนี้

ตารางที่ 16 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทศนคติด้านสถานภาพทางสังคม

รูปประโยค	การศึกษา	เศรษฐกิจ
สลับระหว่างประโยค	6.03	5.75
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.86	5.58
สลับเป็นก้อนคำ	5.39	5.13
สลับด้วยวลี	5.13	4.89
แทรกคำภาษาอังกฤษเดี่ยว	5.03	5.25
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.86	5.01

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาจากคู่ลักษณะนิสัยเป็นหลักพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นรูปประโยคที่ได้คะแนนจากองค์ประกอบทั้งสองด้าน กล่าวคือ ด้านการศึกษา (6.03) และด้านเศรษฐกิจ (5.75) มากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ ในทางกลับกันหากพิจารณารูปประโยคที่ได้คะแนนในแต่ละด้านน้อยที่สุดพบว่า รูปประโยคที่ได้

คะแนนด้านการศึกษาน้อยที่สุดคือ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว (4.86) ส่วนรูปประโยคที่ได้คะแนนเศรษฐฐานะน้อยที่สุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.89)

ในส่วนถัดไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความซึ่งเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 3 มีรายละเอียดดังนี้

4.5 ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถามปลายเปิดแบบกรอบบรรยายความ (narrative frame) (ดูหัวข้อ 3.3.3) กล่าวคือ ผู้วิจัยกำหนดหัวเรื่องแล้วเว้นเนื้อที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเขียนคำตอบอย่างอิสระ (ดูภาคผนวก ข) กรอบบรรยายความในการวิจัยครั้งนี้ สามารถแบ่งหัวเรื่องได้เป็น 2 หัวเรื่อง ได้แก่ การสัมผัสกับภาษาอังกฤษ และความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ในหัวเรื่องการสัมผัสกับภาษาอังกฤษ ผู้เข้าร่วมการวิจัยเขียนตอบใน 2 ประเด็นคือ ทักษะติดต่อวิชาภาษาอังกฤษ และสถานการณ์ที่ได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษ ในหัวเรื่องความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะเขียนตอบเพิ่มเติมอีก 2 ประเด็น คือ สถานการณ์ที่ได้สัมผัสกับการสลับภาษา และความเห็นต่อคนที่พูดด้วยการสลับภาษา (ดูตารางที่ 8 และภาพที่ 12 ในบทที่ 3)

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยรายงานผลการศึกษากรอบบรรยายความโดยเรียงตามหัวเรื่องแต่ละหัวเรื่อง ผู้วิจัยจัดคำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นกลุ่มความเห็นต่าง ๆ ในแต่ละประเด็นที่ได้กล่าวไป หลังจากนั้นเสนอข้อมูลภาพรวม ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างคำตอบในแต่ละกลุ่มความเห็น พร้อมทั้งวิเคราะห์เชื่อมโยงกับประเด็นอื่น ๆ ในคำตอบ หรือกับข้อค้นพบเชิงปริมาณที่ได้จากแบบสอบถามส่วนที่หนึ่ง ในส่วนสุดท้ายของหัวข้อนี้ ผู้เขียนจะนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องทั้งสอง และสรุปข้อค้นพบที่ได้จากกรอบบรรยายความ รายละเอียดแต่ละส่วนมีดังนี้

4.5.1 การสัมผัสกับภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาเรื่องเล่าทั้ง 80 เรื่องของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มเรื่องเล่าในประเด็นทักษะติดต่อวิชาภาษาอังกฤษไว้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีทักษะเชิงบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีทัศนคติเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่มีทัศนคติเป็นกลางต่อวิชาภาษาอังกฤษ คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่เป็นเชิงบวก (59 คน) ถัดมาเป็นเชิงลบ (15 คน) และส่วนน้อยให้ความเห็นเป็นกลาง (6 คน) จากคำตอบทั้งหมด

ในรายละเอียด ผู้วิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ เป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดจำนวน 35 คน และรุ่นอายุวายจำนวน 24 คน ซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละรุ่น สะท้อนให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ส่วนใหญ่มองวิชา ภาษาอังกฤษในทางที่ดี ผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้เขียนกล่าวถึงภาษาอังกฤษว่าเป็นวิชาที่สำคัญและ จำเป็นจำนวนมากที่สุด ถัดมากกล่าวว่าเป็นวิชาที่มีประโยชน์ สนุก และน่าสนใจ ตัวอย่างเช่น

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญกับชีวิต”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z02)

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษสนุกมากๆ ตอนเด็กๆชอบเรียนมาก”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y11)

ในขณะที่ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีทัศนคติเชิงลบเป็นรุ่นอายุแซดจำนวน 3 คน และรุ่นอายุวายจำนวน 12 คน สะท้อนให้เห็นว่าคนในรุ่นอายุวายให้ทัศนคติเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าคนในรุ่นอายุแซด คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มทัศนคตินี้ขึ้นต้นเรื่องว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากทุกคน เช่น

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษยากจังเลย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z13)

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษยากเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y14)

บางคนกล่าวเสริมถึงสาเหตุของความยากว่ามาจากการฟังไม่รู้เรื่องและไวยากรณ์ทางภาษาที่ซับซ้อน เช่น

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษลำบากและวุ่นวายมาก ต้องท่องศัพท์เยอะมาก แกรมมว่าวุ่นวาย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z27)

กลุ่มสุดท้ายคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีทัศนคติเป็นกลาง ประกอบด้วยรุ่นอายุแซดจำนวน 2 คน และรุ่น อายุวายจำนวน 4 คน เขียนกล่าวถึงภาษาอังกฤษว่าเป็นวิชาที่สนุกแต่บางครั้งก็น่าเบื่อเนื่องจากเรียนรู้ เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง และมีความเห็นทำนองว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากและไม่ง่าย ตอนเรียนไม่สนุก แต่พอ ได้ใช้หรือเห็นประโยชน์ก็รู้สึกสนุกกับภาษาอังกฤษ เช่น

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษไม่ง่ายไม่ยาก เพียงแต่ต้องการการฝึกฝนและความคุ้นเคย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z09)

“รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษไม่สนุกตอนเรียน แต่ตอนใช้งานก็สนุก”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y08)

ผลการศึกษาดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าคำตอบจากรุ่นอายุทั้งสองรุ่นมีลักษณะใกล้เคียงกัน มีเพียงจำนวนคำตอบในกลุ่มทัศนคติเชิงบวกเท่านั้นที่คนในรุ่นอายุแชนมีจำนวนคำตอบมากกว่า

ถัดมา ผู้วิจัยศึกษาคำตอบในประเด็นสถานการณ์ที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษ โดยจัดคำตอบแล้วพบว่า กลุ่มที่กล่าวว่าสัมผัสกับภาษาอังกฤษมากในชั้นเรียนมีจำนวนมากที่สุด (39 คน) ถัดมาคือกลุ่มที่กล่าวว่าสัมผัสกับภาษาอังกฤษในที่ทำงานหรือการทำงาน (28 คน) สัมผัสจากกิจกรรมทั่วไปในชีวิตประจำวัน เช่น การพูดคุยกับเพื่อน หรือติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ (24 คน) สัมผัสตามสื่อเพื่อความบันเทิงเช่น ภาพยนตร์ ซีรีส์ หรือเพลง (18 คน) สัมผัสตามสื่อสังคม เช่น เฟสบุ๊ก หรือทวิตเตอร์ (13 คน) สัมผัสเวลาไปเที่ยวต่างประเทศ (8 คน) และสัมผัสตามป้ายโฆษณาและประกาศต่าง ๆ ในที่สาธารณะ (6 คน) ตามลำดับ

เมื่อศึกษาโดยโยงประเด็นนี้เข้ากับทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นประเด็นก่อนหน้านี้ ผู้วิจัยพบว่าทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับสถานการณ์ที่มีการสัมผัสกับภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้ที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษมีสถานการณ์ที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษหลากหลายส่วนมากในคำตอบของผู้เข้าร่วมวิจัยกลุ่มนี้มักเขียนเล่าว่าตนเองได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษในหลากหลายโอกาส อาทิ

“รู้สึกว่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญกับชีวิตของตนเอง ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนคุยกับคนต่างชาติเวลาทำงานกัน ตอนดูหนัง แล้วก็ตอนเรียนในมหาลัย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z01)

“รู้สึกว่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญและมีความจำเป็น ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียนในระดับมหาวิทยาลัย เพราะมีการใช้หนังสือต่างประเทศจึงเจอศัพท์คำจำกัดความ การอ้างอิงเนื้อหาต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ และเวลาเล่นโซเชียลมีเดียก็มักเจอเนื้อหาที่เป็นภาษาอังกฤษเยอะ อีกทั้งเป็นคนชอบดูหรืออ่านอะไรเป็นภาษาอังกฤษอยู่แล้วจึงได้พบและใช้เยอะ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z02)

“รู้สึกว่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาสนุกสนานมีประโยชน์ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนฟังเพลง อ่านหนังสือ วิทยุ การทำงาน”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y21)

“รู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สำคัญ คนในสังคมควรได้เรียนทุกคนเพราะทำให้คนดีขึ้นได้ คนที่ใช้ได้คือมีความเป็นผู้นำ เป็นผู้บริหารที่อป ๆ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเข้าเรียนกับครูต่างชาติ ทำงานกับคนต่างชาติ เป็นผู้นำทัวร์ให้กับชาวต่างชาติ ดูหนัง อ่านหนังสือ คนทั่วไปที่พูดอังกฤษผสมอยู่บ้างในบสนทนา”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y33)

ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ที่มีทัศนคติเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษมีสถานการณ์เวลาที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษจำกัดกว่าผู้เข้าร่วมในกลุ่มที่มีทัศนคติเชิงบวก ผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้เล่าว่าตนเองมักสัมผัสกับวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะในชั้นเรียน หรือเฉพาะเวลาที่ต้องใช้งานจริง ๆ อาทิ

“รู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากจังเลย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียนตามวิชาเท่านั้น”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z13)

“รู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ลำบากและวุ่นวายมาก ต้องท่องศัพท์เยอะมาก แกรมมาวุ่นวาย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนทำรายงานหรือเจอฝรั่งจริง ๆ แค่นั้น ตอนเจอก็ทำให้รู้สึก่วตัวเองกากภาษาจังเลย รู้สึกเบื่อตัวเอง ไม่เก่งภาษาอังกฤษสักที”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z27)

“รู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียนอย่างเดียวเลย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y14)

“รู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชายากมาก ๆ สมัยเรียนท่องจำอย่างเดียวเลย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียน ตอนทำงานเจอบ้างแต่ไม่มาก เจอจริง ๆ เฉพาะเวลาเล่นเน็ต”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y32)

ในขณะที่คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มที่มีทัศนคติเป็นกลางต่อวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เล่าว่าตนเองสัมผัสกับภาษาอังกฤษน้อยแต่อยากสัมผัสมากขึ้นถ้ามีโอกาส อาทิ

“รู้สึก่ววิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาไม่่ง่ายไม่ยาก แต่ต้องการการฝึกฝนและคุ้นเคย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนดู Youtube หรือตอนดู Netflix ดูเพื่อฝึกใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง ควบคู่ไปกับการอ่านซับไทย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z09)

“รู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาไม่แยءแต่ตัวเองก็ไม่ได้ชอบ ต้องทำความเข้าใจ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียน เป็นไปได้ก็อยากเรียนเพิ่มจากแหล่งอื่นด้วย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y17)

โดยสรุปจากคำตอบในหัวข้อการสัมผัสกับภาษาอังกฤษ ในภาพรวมผู้วิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ อีกทั้ง ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับสถานการณ์ที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษ โดยผู้ที่มีทัศนคติเชิงบวกมีแนวโน้มสัมผัสกับภาษาอังกฤษในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ในทางกลับกันผู้ที่มีทัศนคติเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีการสัมผัสกับภาษาอังกฤษอย่างจำกัด และผู้ที่มีความเห็นเป็นกลางต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความกระตือรือร้นที่จะสัมผัสกับภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเมื่อมีโอกาส

4.5.2 ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

ในหัวเรื่องนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยเขียนตอบ 2 ประเด็น คือ สถานการณ์ที่สัมผัสกับการสลับภาษา และความเห็นต่อคนที่พูดด้วยการสลับภาษา ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มที่กล่าวว่าสัมผัสกับการสลับภาษาในการสนทนากับเพื่อน มีจำนวนมากที่สุด (32 คน) อาทิ

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่เป็นบทสนทนาแบบไม่เป็นทางการ และเมื่อผู้พูดพบว่าการใช้คำจากภาษาอื่นสามารถนำมาอธิบายในสถานการณ์นั้น ๆ ได้เหมาะสมกว่า”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z16)

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตอนเมาท์กับเพื่อน”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y27)

ถัดมาคือกลุ่มที่กล่าวว่าสัมผัสกับการสลับภาษาในชั้นเรียน (28 คน) สัมผัสในที่ทำงาน (26 คน) สัมผัสจากสื่อสังคม เช่น เฟสบุ๊ก หรือทวิตเตอร์ (14 คน) สัมผัสในชีวิตประจำวันตามป้ายประกาศ หรือโฆษณา (10 คน) และสัมผัสเมื่อสนทนากับคนที่มีการศึกษาสูง เช่น อาจารย์ หัวหน้างาน (5 คน) ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่าสถานการณ์ที่สัมผัสกับการสลับภาษาส่วนใหญ่อยู่ในการสนทนาทั้งกับเพื่อนสนิท ในชั้นเรียนกับอาจารย์ และในที่ทำงานกับชาวต่างชาติและหัวหน้า ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่มีบรรยากาศของการเรียนรู้ และแลกเปลี่ยนความคิด ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการวิจัยในเชิงปริมาณของบทนี้ที่ชี้ให้เห็นว่าการสลับภาษาบางรูป เช่น การสลับภาษาระหว่างประโยค ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมทั้งในแง่การศึกษา และเศรษฐกิจสูง รวมถึงยังสำคัญกับข้อค้นพบใน

เรื่องการสลับภาษาแบบเป็นก้อนคำและแบบด้วยวลีที่ได้คะแนนคู่ลักษณะนิสัยด้านความเป็นมิตรสูง (ดูหัวข้อที่ 4.4)

ผู้วิจัยศึกษาคำตอบในประเด็นความเห็นต่อคนที่พูดด้วยการสลับภาษาพบว่า คำตอบที่เห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนามีจำนวนมากที่สุด (48 คน) ตัวอย่างคำตอบในกลุ่มนี้ เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่สะดวก เพราะทำให้สื่อสารได้ flow ขึ้น”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z10)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ดีเพราะถ้าทำความเข้าใจก็สามารถพูดและฟังได้ดี”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y17)

ถัดมาเป็นกลุ่มที่ยังไม่เห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนา (17 คน) ตัวอย่างคำตอบในกลุ่มนี้ เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่แหย่และเข้าใจยาก เพราะไม่มีความเป็นทางการ และอาจทำให้คนหลายคนไม่เข้าใจ และไม่สามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z23)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่น่าเบื่อเพราะเข้าใจยากสำหรับคนที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y12)

กลุ่มสุดท้ายคือ กลุ่มที่เห็นที่ด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาอย่างมีเงื่อนไข (15 คน) ตัวอย่างคำตอบในกลุ่มนี้ เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่พอรับได้แหละเพราะในบางกรณีเวลาเราพูดเราก็นึกภาษาไทยไม่ค่อยออกเลยใช้ภาษาอังกฤษแทน ไม่ได้รู้สึกดีหรือไม่ดี”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z19)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ปกติ อาจยากในบางครั้ง เพราะบางคำที่พูดเป็นศัพท์ที่ไม่เข้าใจจึงต้องหาความหมายเพื่อทำความเข้าใจ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y23)

ในรายละเอียด ผู้วิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในบทสนทนาเป็นรุ่นอายุแซดจำนวน 26 คน และรุ่นอายุวายจำนวน 22 คน ซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของ

ผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละรุ่น สะท้อนให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ส่วนใหญ่มองว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาสามารถนำมาใช้ในการสนทนาทั่วไปได้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวนหนึ่งกล่าวถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาว่าเป็นเรื่องปกติ พบได้ทั่ว ๆ ไป เช่น

“ธรรมดา ไม่ผิดปกติอย่างใด เพราะบริบทของสังคมเห็นการใช้ภาษาที่คิด-สื่อความได้ง่าย-เข้าใจกันได้สะดวก”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z06)

“ปกติเพราะเรามีการรับภาษามาทับศัพท์ในชีวิตประจำวัน และเราก็รู้สึกว่าเป็นการผสมผสานอย่างลงตัว”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y36)

ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนกล่าวว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นรูปประโยคที่ฟังแล้วผ่อนคลาย ฟังแล้วทำให้การสนทนาสนุกสนาน และมีสีสัน เอื้อให้การสนทนาเป็นไปได้อย่างลื่นไหล เช่น

“สนุกและไม่ซีเรียสดีเพราะมันช่วยให้รู้สึกไม่จริงจังมากเกินไป”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y10)

และมีส่วนหนึ่งกล่าวว่า การใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนาเป็นความพยายามในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้พูด เช่น

“ไม่ได้แะ มันดีด้วยซ้ำ เพราะถือเป็นการทบทวนคลังคำศัพท์ในหัวตัวเอง ถึงจะพูดไม่ครบ แต่ก็ได้พูดออกไป ตูฉลาดดี”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z04)

ในขณะที่ผู้เข้าร่วมวิจัยที่ยังไม่เห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนาเป็นรุ่นอายุแซดจำนวน 8 คน และรุ่นอายุวายจำนวน 9 คน คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้ให้ความเห็นไปในทางเดียวกันว่าการพูดด้วยรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเข้าใจยาก เช่น

“เข้าใจยากสำหรับบางคน เพราะหลาย ๆ ครั้งจะมีศัพท์เฉพาะที่เข้าใจยาก”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z11)

“เข้าใจยากเพราะเราไม่ค่อยเก่งภาษาอังกฤษ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y09)

อีกทั้งมีคำตอบส่วนหนึ่งกล่าวว่าไม่เห็นด้วยเพราะทำให้ผู้ฟังสับสน บางคนกล่าวเสริมว่า การพูดด้วยรูปประโยคที่มีการสลับภาษาฟังดูไม่น่าอภิรมย์ สร้างภาพลักษณ์ที่ดูอวดเก่ง หรือดูไม่ฉลาดให้กับคนพูด เช่น

“บางครั้งดูเข้าใจยาก กระตะตะ... เพราะเป็นการประดิษฐ์คำมาใช้เกินความจำเป็น คำบางคำก็มีภาษาไทยแต่ใช้ภาษาอังกฤษ เว้นแต่ทับศัพท์ นอกนั้นทำให้รู้สึกหงุดหงิด”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z30)

“น่ารำคาญ เพราะมันไม่จำเป็นต้องดูพวงจากการใช้ไทยคำอังกฤษคำ จะใช้ภาษาใดก็ใช้ไปเลย ยกเว้นไม่มีคำไทยแทนคำนั้น จริง ๆ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y01)

กลุ่มสุดท้ายคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เห็นที่เกี่ยวกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาอย่างมีเงื่อนไข กล่าวคือ มองว่าการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาใช้ในการสนทนาเฉพาะเรื่อง หรือเฉพาะกลุ่มคนได้ แต่ไม่สมควรนำมาให้เกินจำเป็น เช่น

“พอรับได้แหละเพราะในบางกรณีเวลาเราพูดเราก็ใช้ภาษาไทยไม่ค่อยออกเลยใช้ภาษาอังกฤษแทน ไม่ได้รู้สึกดีหรือไม่ดี”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z19)

“สมควรใช้เฉพาะกลุ่มเพราะถ้าใช้กับคนกลุ่มอื่นจะส่งผลให้เกิดความไม่เข้าใจหากไม่มีการอธิบายเพิ่ม”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y34)

ผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้เป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดจำนวน 6 คน และรุ่นอายุวายจำนวน 9 คน โดยกล่าวถึงการใช้การสลับภาษาในการสนทนาว่าจะเข้าใจยากหรือเข้าใจง่ายขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับคนที่คุยด้วย ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้กล่าวว่า ตนเองรับฟังบทสนทนาที่ใช้การสลับภาษาได้ แต่อาจไม่พูดด้วยรูปดังกล่าวหากไม่เห็นว่าจำเป็นต้องใช้ เช่น

“เหมาะสมแตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์เพราะการใช้ภาษาเช่นนี้อาจสร้างความเข้าใจที่ดีได้ แต่เราไม่ค่อยใช้ คิดว่าพูดเต็ม ๆ ทีละภาษาเลยดีกว่า มันสร้างความรู้สึกที่ผู้พูดใช้ทั้งสองภาษาได้ดี”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z24)

“ปกติสำหรับการสอนแต่ไม่ปกติสำหรับการคุยกัน เราก็ไม่คิดว่าจำเป็นต้องใช้เพราะในระหว่างบทสนทนาการทับศัพท์ไทยคำอังกฤษคำบางทีประโยคไม่ต่อเนื่อง แต่ในส่วนของการเรียนการสอนหากมีศัพท์บรรยายเป็นภาษาไทยได้ยากก็ควรใช้คำภาษาอังกฤษ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y19)

นอกจากนี้ยังกล่าวว่ารूपประโยคที่มีการสลับภาษาได้รับทั้งทัศนคติเชิงบวกถ้าใช้ถูกกาลเทศะ แต่อาจได้รับทัศนคติเชิงลบหากใช้ไม่ถูกกาลเทศะ เช่น

“สามารถใช้ได้ตามสถานการณ์ เพราะผู้รับสารอาจไม่เข้าใจหรือไม่เหมาะสมกับคู่สนทนาบางคน ถ้าใช้ถูกดูดีนะ เสริมภาพลักษณ์ความเก่ง ใช้ผิดก็ดูน่ารำคาญ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y28)

ผู้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษากับสถานการณ์ที่ได้สัมผัสกับการสลับภาษา พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษาในบทสนทนามักเป็นผู้ที่ต้องใช้รูปประโยคดังกล่าวในการสื่อสาร และอยู่ในแวดวงที่มีการใช้การสลับภาษาในบทสนทนาทั่วไปอยู่แล้ว อาทิ

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจาก การคุยกับเพื่อนที่มหาวิทยาลัยกับอาจารย์ และเพื่อนต่างชาติที่ต้องติดต่อกันแล้วเขาก็พอเข้าใจภาษาไทย ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่สะดวก เพราะทำให้สื่อสารได้ flow ขึ้น”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z10)

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจาก ที่ทำงาน เนื่องจากในที่ทำงานจำเป็นต้องติดต่อกับชาวต่างชาติ จนทำให้เพื่อนร่วมงานคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย จนบางครั้งพูดภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษเป็นประโยคก็มี ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ทำให้การสื่อความในสิ่งที่คิดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น เพราะทำให้แต่ละคนพูดในสิ่งที่คิดด้วยภาษาที่ตัวเองถนัดออกมาได้ทันที”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y05)

ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ยังไม่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษาในบทสนทนาทั่วไปมักเล่าว่า จริง ๆ แล้วตนเองไม่มีความจำเป็นที่ต้องใช้การสลับภาษาในที่ที่ตนทำงาน เรียน หรือในสถานการณ์สนทนา อาทิ

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากคนรู้จัก ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ค่อนข้างแปลก เพราะบางทีก็มีภาษาไทยที่สามารถใช้แทนได้ แต่ไม่ชอบใช้กัน”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z31)

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากเวลา comment ใน Facebook แล้วก็เวลากลุ่มเพื่อนคุยกันแบบเฉพาะกลุ่ม นอกจากนั้นเจอในคลาสเรียนเป็นส่วนมาก ที่เห็นใช้ไทยคำอังกฤษคำมักจะเป็นพวกอาจารย์ นักวิชาการ ที่ชอบใช้คำดูแพงซึ่งก็พูดให้เข้าใจง่ายได้ไม่จำเป็นต้องใช้ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่น่ารำคาญ เพราะมันไม่จำเป็นต้องดูแพงจากการใช้ไทยคำอังกฤษคำ จะใช้ภาษาใดก็ได้ไปเลย ยกเว้นไม่มีคำไทยแทนคำนั้น จริง ๆ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y01)

ส่วนผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในบทสนทนาอย่างมีเงื่อนไขเล่าเรื่องไปในทำนองเดียวกันว่าตนเองอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คนรอบข้างใช้การสลับภาษาบ่อย และเห็นว่าบางจุดของการสลับภาษาก็มีข้อดี อาทิ

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากอาจารย์คนไทยที่สอนอังกฤษ หรือในกลุ่มเพื่อนเป็นบางครั้ง ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่พอรับได้แหละ เพราะในบางกรณีเวลาเราพูดเราก็นึกภาษาไทยไม่ค่อยออกเลยใช้ภาษาอังกฤษแทน ไม่ได้รู้สึกดีหรือไม่ดี”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z31)

“ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากประชุมในที่ทำงาน ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ปกติ ยกในบางครั้ง เพราะบางคำที่พูดเป็นศัพท์ที่คุณไม่เข้าใจจึงต้องหาความหมายเพื่อทำความเข้าใจ จึงคิดว่าใช้ได้ خوبเขตที่จำกัด”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y23)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการสถานการณ์ที่ได้สัมผัสกับการสลับภาษาและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ผู้วิจัยพบว่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาจะมีทิศทางใดนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนด้วยว่ามีความจำเป็นที่ต้องสนทนาโต้ตอบ และใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเพื่อสนทนางาน หรือพูดคุยน้อยเพียงใด ข้อค้นพบในจุดนี้สัมพันธ์กับข้อค้นพบเชิงปริมาณที่ว่าค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษมีค่าค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาชนิด

อื่น เพราะรูปประโยคชนิดนี้เป็นรูปประโยคที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเห็นว่าใช้ได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ มากที่สุด และเป็นรูปประโยคที่ผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกว่าผู้พูดพูดสลับภาษามากเกินไปได้ยาก ในส่วนถัดไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้การสลับภาษาด้วยความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาโดยละเอียด

4.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาอังกฤษกับความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

ผู้วิจัยพิจารณารายละเอียดเพิ่มเติมจากคำตอบทั้งเรื่องเพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างคำตอบในแต่ละหัวเรื่อง ในภาพรวม ผู้วิจัยพบว่า ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและสัมผัสกับภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่หลากหลาย มักกล่าวว่าเห็นด้วยต่อการสลับภาษาหากนำไปใช้ในบทสนทนาทั่วไปอยู่จำนวนหนึ่ง ในทางกลับกัน ผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและสัมผัสกับภาษาอังกฤษอย่างจำกัด ส่วนใหญ่กล่าวว่ายังไม่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษาในบทสนทนา อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่ามีคำตอบบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามแนวโน้มดังกล่าว กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและสัมผัสกับภาษาอังกฤษหลากหลายกลับไม่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษาในการสนทนา แม้จะสัมผัสกับรูปแบบนี้ในชีวิตประจำวันก็ตาม อาทิ

“รู้สึกที่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อชีวิต ไม่เฉพาะเพียงแต่ในห้องเรียน ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเล่นสื่อออนไลน์ต่าง ๆ รวมถึงเล่นเกมคอมพิวเตอร์ด้วยเช่นกัน ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากเรื่องทั่วไป ทั้งการสนทนากับเพื่อน ไปจนถึงคนสนิทในครอบครัว ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่น่าสับสน เลยฟังแล้วรู้สึกว่าไม่อยากคุยด้วย”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z17)

“รู้สึกที่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สนุกและจำเป็นในการเรียนรู้ฝึกฝนสำหรับทุกคน ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนอยู่ต่างประเทศและเมื่อทำงานบริษัทต่างชาติ ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากในที่ทำงาน ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ควรใช้ อังกฤษก็อังกฤษไม่พูดปน เพราะภาษาไทยไม่ถูกต้องเป็นการฝึกแบบผิด ๆ จะไม่แข็งแรง”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y26)

และในทางกลับกัน ก็มีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ และสัมผัสกับภาษาอังกฤษอย่างจำกัด แต่กลับมีทัศนคติที่ดีต่อการสลับภาษา อาทิ

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชายากเข้าใจยากแต่ก็ต้องใช้ในชีวิต ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนขึ้นรถไฟฟ้าและดูป้ายโฆษณาขึ้นรถไฟฟ้าและดูป้ายโฆษณา ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากที่คอมเมนต์ใน Facebook Instagram ทวิตเตอร์ ซึ่งรู้สึกว่า การใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่สนุกและไม่ซีเรียสดีเพราะมันช่วยให้รู้สึกไม่จริงจังมากเกินไป”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y10)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชา**ยากมาก** ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนไปต่างประเทศในการเจรจาซื้อของ ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากหัวหน้างานมากชอบใช้คำไทยคำอังกฤษคำ ซึ่งรู้สึกว่า การใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ฟังได้มันเป็นกันเองดี เพราะเราก็ใช้เองบ้าง”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y13)

จากผลการศึกษาในภาพรวมดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าอาจมีปัจจัยอื่น นอกเหนือจากทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และการสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการสลับภาษา ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ในบทที่ 5 และ 6 ซึ่งวิเคราะห์ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ตามรุ่นอายุ ระดับพื้นที่ทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพ

4.6 สรุป

จากข้อมูลในเชิงปริมาณจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 และเชิงคุณภาพในแบบสอบถามส่วนที่ 3 ดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด สรุปได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 80 คนให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในระดับสูง รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดคือ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และสุดท้ายคือ รูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก้อนคำเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติต่ำที่สุด สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ซึ่งหนึ่งว่า รูปประโยคภาษาไทยเดียวจะได้รับทัศนคติที่ดีที่สุด ทว่ารูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำที่สุดตามสมมติฐานคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค แต่ในการวิจัยครั้งนี้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำกลับเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำที่สุดซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่วางไว้ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณารูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามเกณฑ์ระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติโดยภาพรวมดีที่สุกกลับเป็นรูปประโยคแทรกคำที่

มีความจำเพาะทางความหมายกลาง (5.30) ถึงแม้ว่ารูปประโยคดังกล่าวจะได้คะแนนสูงกว่ารูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว แต่จากการคำนวณค่าสถิติ T-test กลับไม่พบความแตกต่างอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามทำให้ผลวิจัยในครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อแรกที่ตั้งไว้ว่ารูปประโยคภาษาไทยจะเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติดีที่สุด

ในเชิงรายละเอียด เหตุผลที่รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวได้รับทัศนคติดีมีสาเหตุมาจากทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคนี้ซึ่งได้คะแนนสูงสุด (5.43) ทัศนคติดังกล่าวต่างจากคะแนนของรูปประโยคอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยองค์ประกอบที่ทำให้คะแนนความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคนี้สูงมาจากคะแนนด้านการสื่อสาร ความเป็นมิตร และความเข้าถึงได้ง่าย ซึ่งรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวได้คะแนนสูงสุดในทั้งสามด้าน ในทางกลับกัน ถึงแม้ว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจะได้คะแนนด้านความเป็นมิตรและความเข้าถึงได้ง่ายต่ำกว่ารูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ แต่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งก่อนคำได้คะแนนด้านที่เหลือ กล่าวคือ ด้านการสื่อสาร ด้านความเอาใจจริงเอาใจ และด้านความเป็นผู้นำต่ำที่สุด ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากมิติความน่าดึงดูดทางสังคมในภาพรวม จึงสรุปได้ว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งก่อนคำเป็นรูปประโยคที่ได้คะแนนในด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่ำที่สุด (4.08) จากรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาในมิติของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมเพิ่มเติมพบว่า รูปประโยคที่ได้รับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมมากที่สุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษา (5.89) โดยรูปประโยคดังกล่าวได้คะแนนองค์ประกอบด้านต่าง ๆ กล่าวคือ ด้านการศึกษาและด้านเศรษฐกิจสูงที่สุดด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถึงแม้รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวได้รับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมน้อยที่สุด (4.98) แต่เมื่อนำค่าทัศนคติทั้งสองด้านมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย ผลปรากฏว่าค่าทัศนคติในภาพรวมยังคงทำให้รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับคะแนนโดยรวมสูงที่สุด และผลจากค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมทำให้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้คะแนนดีเป็นอันดับสองถัดจากรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาจากคะแนนทั้งสองด้าน กล่าวคือ ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม แม้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งก่อนคำจะไม่ใช้รูปประโยคที่ได้คะแนนต่ำที่สุด แต่โดยภาพรวมแล้วเป็นรูปประโยคที่คะแนนแต่ละด้านต่ำเป็นอันดับท้าย ๆ เกือบทุกด้าน ส่งผลให้กลายเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติต่ำที่สุดในการวิจัยครั้งนี้

ผลการศึกษาจากกรอบบรรยายความชี้ให้เห็นว่า ทักษะคิดต่อวิชาภาษาอังกฤษและสถานการณ์ที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับทักษะคิดต่อการสลับภาษา ผู้ที่มีทักษะคิดเชิงบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ และสัมผัสกับภาษาอังกฤษในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลาย มีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนา และมองว่ารูปประโยคดังกล่าวทำให้การสนทนาไหลลื่น ในทางกลับกันผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีทักษะคิดเชิงลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ และมีสถานการณ์สัมผัสกับภาษาอังกฤษอย่างจำกัด มักไม่เห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนา โดยมองว่าการสลับภาษาสร้างความยุ่งยากในการสื่อสาร ซึ่งส่งผลให้การพูดด้วยรูปประโยคเช่นนี้สร้างความน่ารำคาญให้กับผู้ฟัง ผลการศึกษาในเชิงคุณภาพสำหรับข้อค้นพบในเชิงปริมาณของบทนี้ ที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาส่วนใหญ่ แม้ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมดี แต่ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมที่ประกอบไปด้วยคุณลักษณะด้านการสื่อความ และความเป็นผู้นำได้คะแนนต่ำ นอกจากนี้ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาจะมีทิศทางใดนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนด้วยว่ามีความจำเป็นที่ต้องสนทนาได้ตอบ และใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเพื่อสนทนางาน หรือเล่าเรื่องเล็กน้อยเพียงใด ข้อค้นพบในจุดนี้สำหรับข้อค้นพบเชิงปริมาณที่ว่าค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษมีค่าค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาชนิดอื่น เพราะรูปประโยคชนิดนี้เป็นรูปประโยคที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้นี้เห็นว่าใช้ได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ มากที่สุด และเป็นรูปประโยคที่ผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกว่าผู้พูดพูดสลับภาษามากเกินไปได้ยาก รวมถึงสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาได้รับค่าสถานภาพทางสังคมสูงที่สุดอีกด้วย เนื่องจากคำตอบบางส่วนของผู้เข้าร่วมการวิจัยชี้ให้เห็นว่ารูปประโยคเหล่านี้ถูกใช้ในการสนทนางาน และพูดคุยกับชาวต่างชาติ ผู้วิจัยพบอีกว่า มีคำตอบจำนวนหนึ่งที่หัวเรื่องแต่ละส่วนไม่สอดคล้องกัน คำตอบเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า รุ่นอายุ ระดับพื้นฐานพหุทางภาษา และแวดดวงอาชีพมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อการสลับภาษา

ในบทต่อไป ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรายละเอียดเพิ่มเติมในเชิงปริมาณ โดยแยกตามตัวแปรด้านรุ่นอายุ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสองรุ่นอายุ ในบทที่ 5 ตัวแปรพื้นฐานพหุ และแวดดวงอาชีพในบทที่ 6 โดยนำข้อค้นพบที่ได้จากกรอบบรรยายความมาร่วมอภิปรายผลการศึกษาด้วย

บทที่ 5

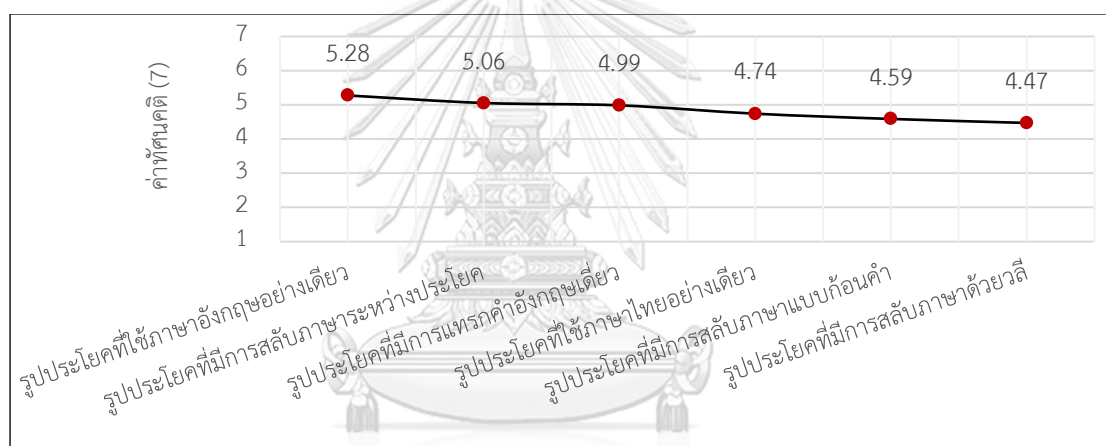
ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษากับอายุ

ผู้วิจัยนำผลการวิจัยที่ได้ มาแบ่งตามเกณฑ์รุ่นอายุอีกครั้ง เมื่อแบ่งด้วยเกณฑ์ดังกล่าว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะประกอบด้วยสองกลุ่ม คือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด และผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์ภาพรวมทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา หลังจากนั้นจะแยกวิเคราะห์ทัศนคติแต่ละด้าน กล่าวคือ ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในแต่ละรุ่นอายุ (ดูสถิติในรายละเอียดของตารางต่าง ๆ ได้ที่ภาคผนวก ง) ก่อนจะสรุปผลการวิเคราะห์ ผลการวิเคราะห์ในบทนี้มุ่งตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2 ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางภาษาสังคม กล่าวคือ อายุว่ามีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสลับภาษาอย่างไร

ผู้วิจัยแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 80 คน ออกตามเกณฑ์รุ่นอายุโดยอาศัยการแยกรุ่นอายุจากทฤษฎีรุ่นอายุเสนอโดยสเตราส์และฮาว (Strauss & Howe, 1991) ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2539 – 2544 มีอายุระหว่าง 18-23 ปีในปีที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล (พ.ศ. 2563) ถือเป็นกลุ่มรุ่นอายุแซด (Generation Z) ในกลุ่มนี้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างเฉพาะนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจากคณะต่าง ๆ จำนวน 40 คน โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติเท่านั้น เพื่อควบคุมตัวแปรสังคมอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อทัศนคติ เช่น เศรษฐฐานะ และระดับการศึกษา ซึ่งอยู่นอกเหนือขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้ ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2527-2535 มีอายุระหว่าง 27-35 ปีในปีที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล (พ.ศ. 2563) ถือเป็นกลุ่มรุ่นอายุวาย (Generation Y) ปัจจุบัน คนในรุ่นอายุนี้เป็นคนวัยทำงานที่มีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 4-12 ปี การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างเฉพาะผู้ทำงานในบริษัทต่าง ๆ ที่ใช้เกณฑ์รับเข้าด้วยวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 40 คน เพื่อควบคุมตัวแปรสังคมอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อทัศนคติด้วยเช่นกัน รายละเอียดผลการวิจัยในแต่ละรุ่นดังนี้

5.1 ทักษะการติดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด

การศึกษาในรุ่นอายุแซดประกอบด้วยผู้เข้าร่วมการวิจัยในช่วงอายุ 18-23 ปี (ค่าอายุเฉลี่ย 22.7 ปี) จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในรุ่นอายุแซดให้ทักษะการติดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ในระดับสูง ทุกรูปประโยคได้รับค่าทักษะการติดต่อในช่วง 4 ถึง 5 คะแนนซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของมาตราวัดทดสอบ กล่าวคือ มากกว่าค่า 3.5 ในมาตราวัด 7 คะแนน โดยรูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะการติดต่อสูงสุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.28) ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (5.06) รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (4.99) รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (4.74) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบเป็นก้อนคำ (4.59) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.47) เป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะการติดต่อต่ำที่สุดได้ผลลัพธ์ดังแสดงตามภาพที่ 19 ดังนี้

ภาพที่ 18 ค่าทักษะการติดต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด

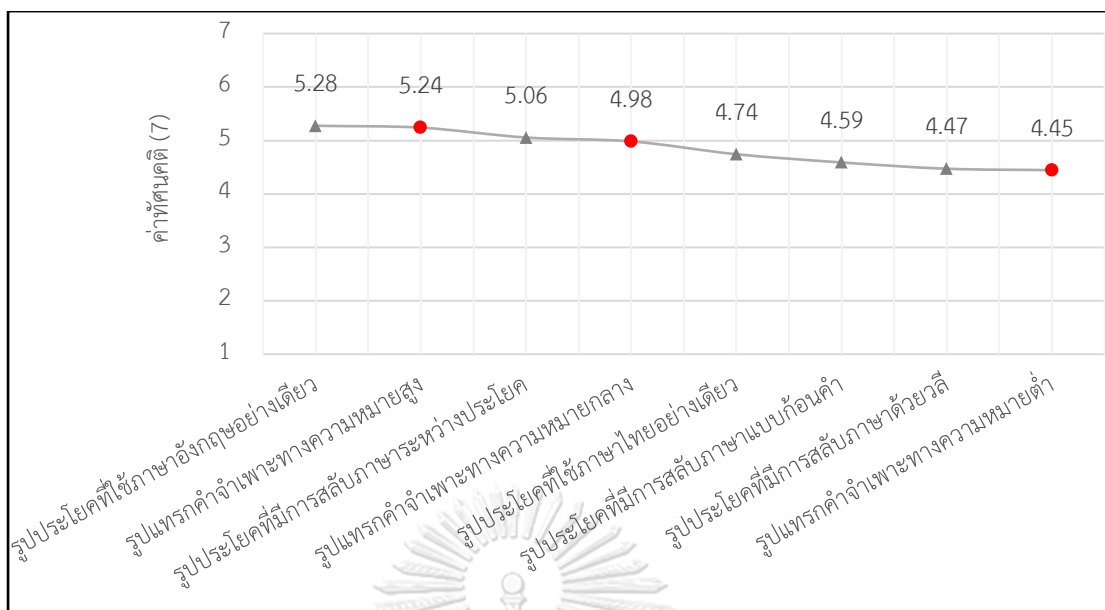
เมื่อนำค่าทักษะการติดต่อแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความแตกต่างด้วยค่าสถิติ T-test ที่ละคู่ ผลที่ได้ออกมาดังนี้

ตารางที่ 17 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด

รูปประโยค	สลับภาษา ระหว่างประโยค	แทรกคำ อังกฤษเดียว	ภาษาไทย อย่างเดียว	สลับเป็น ก่อนคำ	สลับด้วยวลี
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	0.07	0.01 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับระหว่างประโยค		0.29	0.02 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำอังกฤษเดียว			0.03 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาไทยอย่างเดียว				0.16	0.04 *
สลับเป็นก่อนคำ					0.22

จากตารางที่ 17 เห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติในระดับสูงกับรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวมากกว่ารูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ยกเว้นกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคซึ่งเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติในระดับสูงรองลงมาจากรูปประโยคดังกล่าว ($p = 0.07$) ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีได้รับค่าทัศนคติในระดับต่ำกว่ารูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ยกเว้นกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำซึ่งได้ทัศนคติในระดับต่ำใกล้เคียงกับรูปประโยคดังกล่าว ($p = 0.22$) อนุมานจากผลได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดจำนวน 40 คน เห็นว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับสูงต่างจากรูปประโยคแบบอื่น ๆ เกือบทุกรูปอย่างชัดเจน ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีเองก็เป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำอย่างเห็นได้ชัดจาก เมื่อเทียบรูปประโยคชนิดอื่น ๆ เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยจำแนกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตาม ระดับความจำเพาะทางความหมายเพิ่มเติมพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ทัศนคติในระดับสูงกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง (5.24) ถัดมาคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง (4.98) และสุดท้ายคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ (4.45) เมื่อนำมาเทียบกับรูปประโยคอื่น ๆ ปรากฏว่า ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงกลายเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับสูงเป็นอันดับสองแทนที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ในขณะที่รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางได้รับค่าทัศนคติใกล้เคียงกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว และรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำกลายเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำที่สุดแทนรูปประโยคที่มีสลับภาษาด้วยวลีตามภาพที่ 20 ดังนี้

ภาพที่ 19 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำ
เดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

ผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test อีกครั้ง หลังจากแยก
รูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกจากรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

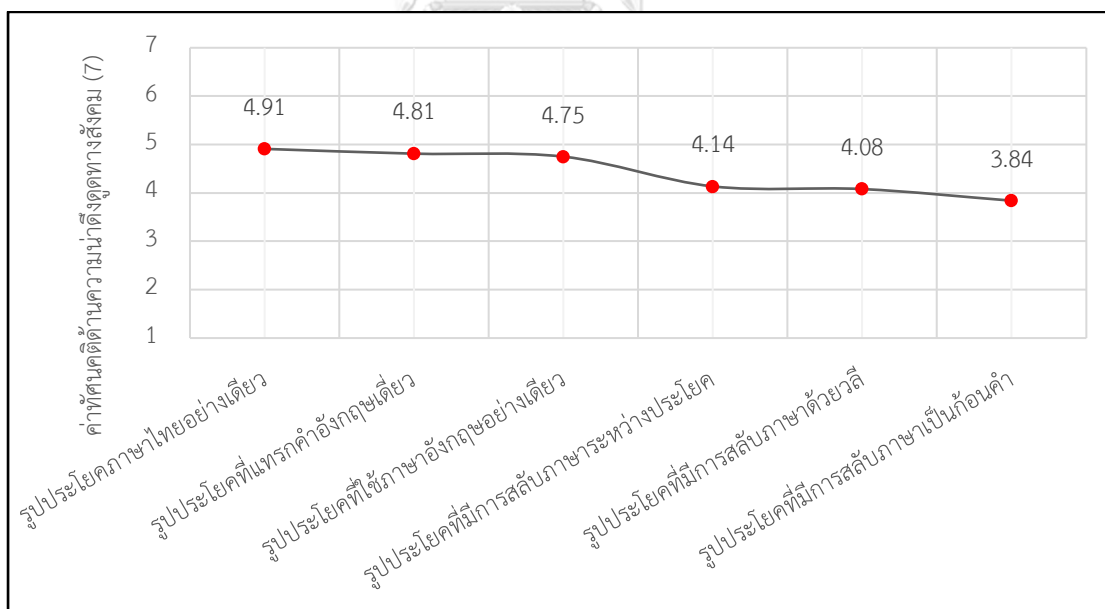
รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	สลับ ระหว่าง ประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	ภาษาไทย อย่างเดียว	สลับเป็น ก้อนคำ	สลับภาษา ด้วยวลี	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	0.40	0.07	0.03 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง		0.10	0.04 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับระหว่าง ประโยค			0.32	0.02 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง				0.06	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาไทย อย่างเดียว					0.16	0.04 *	0.00 *
สลับเป็นก้อนคำ						0.22	0.16
สลับภาษาด้วยวลี							0.43

จากตารางที่ 18 เมื่อแยกจากรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงเป็นอีกหนึ่งรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับสูงสำหรับกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด โดยค่าทัศนคติที่ได้รับไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($p = 0.40$) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ($p = 0.40$) แต่แตกต่างกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ($p \leq 0.05$) ส่วนรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางได้รับทัศนคติไม่ต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ($p = 0.32$) และรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ($p = 0.06$) อย่างไรก็ตามรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับรูปประโยคที่เหลือรูปอื่น ๆ ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ ($p \leq 0.05$) ส่วนรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำได้รับทัศนคติไม่แตกต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ

($p = 0.16$) และรูปประโยคที่สลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.43$) แต่แตกต่างจากรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ($p \leq 0.05$) จากแนวโน้มที่แสดงตามตารางที่ 5.2 ดังกล่าวเห็นได้ว่า ถึงแม้รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำกลายเป็นรูปประโยคที่ได้รับความนิยมต่ำที่สุด ทว่าความต่างระหว่างค่าทัศนคติต่อรูปประโยคดังกล่าวกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีไม่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญ รวมถึงรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติในระดับสูงสุดยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดี่ยว ตารางนี้จึงยังคงมีรูปแบบค่าทัศนคติในการทำงานองเดียวกันกับผลในตารางที่ 17 ก่อนหน้านี้

เพื่อพิจารณาค่าทัศนคติในเชิงรายละเอียดเพิ่มเติม ผู้วิจัยแบ่งค่าทัศนคติออกเป็นสองด้าน ได้แก่ ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1.1 ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด
ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด ได้ผลออกมาตามภาพที่ 5.3 ดังนี้

ภาพที่ 20 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด

ถึงแม้ว่าโดยภาพรวม ทักษะคิดต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซดจะได้รับทักษะคิดในระดับสูง ทว่าเมื่อพิจารณาค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคม เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุนี้กลับให้ค่าทักษะคิดต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าภาพรวม กล่าวคือ ทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดอยู่ระหว่างช่วง 3 ถึง 4 คะแนน โดยรูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมสูงสุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (4.91) ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (4.81) และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (4.75) โดยรูปประโยคทั้งสามได้ค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมสูงกว่าค่า 4.7 ซึ่งห่างจากรูปประโยคทดสอบที่เหลือรูปอื่น ๆ กล่าวคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (4.14) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.08) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (3.84) ซึ่งเป็นรูปประโยคเดียวที่ได้คะแนนอยู่ในช่วงสามคะแนน ถือเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะคิดด้านนี้ต่ำที่สุด

จากข้อมูลข้างต้น รูปประโยคทดสอบที่ได้รับค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมสูงสุดและต่ำสุดเป็นคนละรูปประโยคกับภาพรวมทักษะคิดก่อนหน้านี้ (ดูภาพที่ 5.1) กล่าวคือ รูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะคิดสูงสุดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมกลับเป็นรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว ไม่ใช่รูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวเหมือนกับทักษะคิดโดยรวม และรูปประโยคที่ได้ทักษะคิดด้านนี้ต่ำสุดกลับเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ไม่ใช่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี

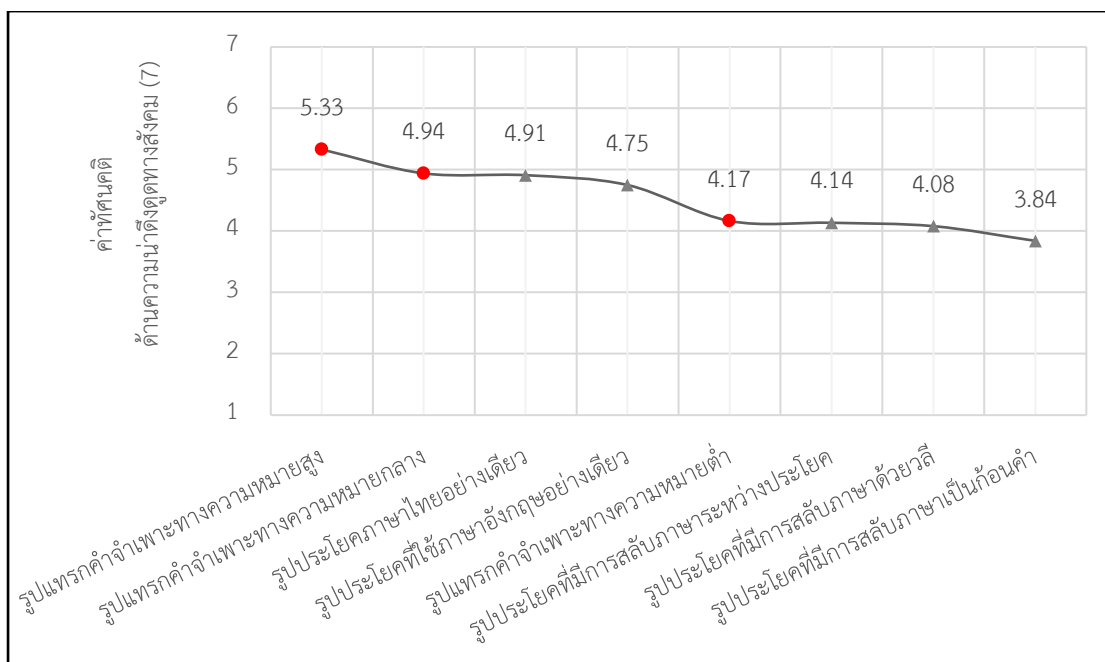
ผู้วิจัยศึกษาในรายละเอียดเพิ่มเติมโดยนำค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างด้วยค่าสถิติ T-test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาว่าค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของแต่ละรูปประโยคทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลการคำนวณออกมาดังนี้

ตารางที่ 19 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ใน
 รุ่นอายุแซด

รูปประโยค	แทรกคำ อังกฤษเดียว	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา ระหว่างประโยค	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษาเป็น ก้อนคำ
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.27	0.22	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำอังกฤษเดียว		0.37	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว			0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับภาษาระหว่างประโยค				0.39	0.08
สลับภาษาด้วยวลี					0.12

จากตารางที่ 19 เห็นได้ว่า รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคที่แทรกคำเดียว ภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทว่ารูปประโยคทั้งสามได้รับค่าทัศนคติแตกต่างจากรูปประโยคที่เหลือ กล่าวคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ($p \leq 0.05$) จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมกับรูปประโยคที่ใช้การสลับภาษาในระดับที่สูงอย่างชัดเจน แม้วารูปแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษจะจัดเป็นรูปที่มีการสลับภาษา แต่โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุนี้ส่วนใหญ่แสดงทัศนคติว่า การแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษไม่ค่อยแตกต่างจากการใช้ภาษาไทยอย่างเดียว หากการแทรกคำดังกล่าวเป็นคำวิสามัญ หรือเป็นศัพท์ที่ไม่มีคำไทยแทน ความคิดเห็นนี้สะท้อนผ่านคำตอบในคำถามปลายเปิดจากแบบสอบถามที่ถามถึงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ เช่น “แทรกคำแล้วเข้าใจง่ายขึ้นและรวดเร็วมากกว่าการใช้ภาษาไทยอย่างเดียว จริง ๆ ก็ไม่ต่างกับภาษาไทยมากเพราะรู้สึกภาษาไทยบางคำเมื่อพูดเป็นภาษาอังกฤษแล้วคนเข้าใจมากกว่าด้วยซ้ำและเห็นภาพมากกว่า เช่น ไปนั่ง cafe จะเห็นภาพการไปนั่งกินน้ำกินขนมในหัวที่ชัดเจนกว่าพูดว่าไปนั่งร้านกาแฟ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z25)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาเพิ่มเติมว่า เมื่อแยกรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายแล้วจะได้ผลแตกต่างออกไปหรือ อย่างไร ผลที่ได้ดังภาพที่ 22

ภาพที่ 21 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จากภาพที่ 22 เมื่อแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงกลายเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติสูงที่สุด (5.33) เป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมอยู่ในช่วง 5 คะแนนเพียงรูปเดียว ตามด้วยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง (4.94) โดยทั้งสองรูปได้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงกว่ารูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว ในขณะที่รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ (4.17) ได้ค่าทัศนคติใกล้เคียงกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค

ผู้วิจัยนำค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างด้วยค่าสถิติ T-test อีกครั้ง เพื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าทัศนคติ ผลการคำนวณดังตารางที่ 20 ดังนี้

ตารางที่ 20 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	ไทยอย่าง เดียว	อังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับ ระหว่าง ประโยค	สลับ ภาษา ด้วยวลี	สลับเป็น ก่อนคำ
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง	0.02 *	0.01 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง		0.44	0.19	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ไทยอย่างเดียว			0.22	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
อังกฤษอย่างเดียว				0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ					0.44	0.33	0.06
สลับระหว่างประโยค						0.39	0.08
สลับภาษาด้วยวลี							0.12

หลังคำนวณค่าสถิติ T-test ตามระดับความจำเพาะทางความหมายดังตารางที่ 20 พบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมสูงกว่ารูปประโยคอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แตกต่างจากรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว รวมถึงรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวด้วย โดยรูปประโยคที่กล่าวมาทั้งสี่รูปประโยคแตกต่างจากรูปประโยคที่เหลือกล่าวคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

ข้อน่าสังเกตประการหนึ่งคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำถูกจัดอยู่คนละกลุ่มแนวโน้มกับรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษแบบอื่น ๆ แม้ว่าโครงสร้างการสลับภาษาจะเหมือนกัน ข้อค้นพบดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ทัศนคติต่อการสลับภาษาได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านความถี่ในการปรากฏของคำในสังคม รวมถึงคำใกล้เคียงในภาษาของผู้พูดอยู่บ้าง สอดคล้องกับทฤษฎีความจำเพาะทางความหมายของแบ็กคัส (Backus, 2011) ซึ่งกล่าวว่า คำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำจะแปลกเด่น (marked) เนื่องจากผู้ใช้ภาษารู้คำในภาษาของตนและใช้คำนั้นแทนคำ

ยืมจากภาษาอื่นที่แทรกเข้ามามากกว่า ข้อค้นพบนี้ยังสอดคล้องกับงานของแอนเดอร์สันและทริบิโอ (Anderson & Toribio, 2007a) ที่ศึกษาประเด็นใกล้เคียงกันนี้ในการสลับภาษาระหว่างภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ งานวิจัยดังกล่าวพบว่า รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์พื้นฐาน (basic word) เช่น บ้าน ต้นไม้ พระอาทิตย์ ได้รับทัศนคติต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์เฉพาะทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยในงานดังกล่าวให้ความเห็นว่า รูปประโยคนี้ฟังไม่รื่นหูและดูผิดที่ผิดทาง สอดคล้องกับทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยรุ่นอายุแซดในงานวิจัยครั้งนี้ที่ให้ความเห็น เช่น “ค่อนข้างแปลก เพราะบางทีก็มีภาษาไทยที่สามารถใช้แทนได้ แต่ไม่ชอบใช้กัน” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z11) อย่างไรก็ตาม ในภาพรวม ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของคนในรุ่นอายุแซดยังคงไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ รูปประโยคภาษาเดียว รวมถึงรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่างจากรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอื่น ๆ อย่างชัดเจน

เนื่องจากการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ไม่พบความแตกต่างระหว่างรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษจำแนกตามระดับความจำเพาะทางความหมายอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงพิจารณาคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมโดยไม่แยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปประโยคทดสอบกับคู่ลักษณะนิสัยชัดเจนขึ้น โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์ส่วนนี้สองมิติ มิติแรก ผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยยึดตามชนิดรูปประโยค ดูว่ารูปประโยคต่าง ๆ ได้ค่าคู่ลักษณะนิสัยใดสูงที่สุด (ผู้วิจัยจะทำช่องสี่เหลี่ยมที่คู่ลักษณะนิสัยนั้น ๆ) แล้วจึงวิเคราะห์โดยดูตามคู่ลักษณะนิสัย รูปประโยคที่ได้คะแนนสูงสุดในคู่ลักษณะนั้น ๆ ผู้วิจัยจะทำขอบหนาเส้นทึบไว้ ในขณะที่รูปประโยคที่ได้รับคะแนนต่ำที่สุดในคู่ลักษณะนิสัยนั้น ๆ ผู้วิจัยจะใช้ขอบหนาลายเป็นตัวระบุ ได้ผลตามตารางที่ 21 ดังนี้

ตารางที่ 21 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในรุ่นอายุแซด

รูปประโยค	การสื่อความ	ความจริงใจ	ความเป็นผู้นำ	ความเป็นมิตร	ความง่ายในการเข้าถึง
ภาษาไทยอย่างเดียว	6.10	3.88	4.23	5.00	5.35
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว	5.50	4.62	4.43	4.74	4.78
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.60	4.85	4.78	4.63	3.90
สลับระหว่างประโยค	4.93	3.70	3.95	4.70	3.40
สลับด้วยวลี	4.10	3.03	3.48	5.15	4.65
สลับเป็นก้อนคำ	3.95	2.60	3.40	4.95	4.30

เมื่อพิจารณาโดยยึดรูปประโยคชนิดต่าง ๆ เป็นหลักพบว่า รูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียวทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้คะแนนในคุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความสูงที่สุดเมื่อเทียบกับคุณลักษณะนิสัยด้านอื่น ๆ แนวโน้มดังกล่าวมีลักษณะคล้ายคลึงกับแนวโน้มข้อมูลภาพรวมที่ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4 (ดูตารางที่ 13) แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ามีจุดต่างกันอยู่คือ คุณลักษณะนิสัยที่ได้คะแนนสูงสุดของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคในรุ่นอายุแซดกลับเป็นการสื่อความ (4.93) ต่างจากผลในภาพรวมของบทที่ 4 ที่คุณลักษณะนิสัยที่ได้คะแนนสูงสุดคือ ความเป็นมิตร อย่างไรก็ตามคะแนนของคุณลักษณะนิสัยทั้งสองไม่แตกต่างกันมาก อีกทั้งคุณลักษณะนิสัยด้านความเป็นมิตรเองก็เป็นคุณลักษณะนิสัยที่ได้คะแนนเยอะเป็นอันดับสองในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคของคนในรุ่นอายุนี้ด้วย ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปแบบอื่น ๆ ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (5.15) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (4.95) ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านความเป็นมิตรมากที่สุด สอดคล้องกับแนวโน้มภาพรวมที่ได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.5 เช่นกัน

เมื่อพิจารณาโดยยึดคุณลักษณะนิสัยเป็นหลักพบว่า รูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ และคุณลักษณะนิสัยด้านความเข้าถึงง่ายสูงที่สุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว สอดคล้องกับผลในภาพรวมที่ได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 13 ทว่าในรุ่นอายุแซด รูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านความเอาใจจริงเอาใจและคุณลักษณะนิสัยด้านความเป็นผู้นำมากที่สุดกลับเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ในขณะที่ในภาพรวมจากตารางที่ 13 รูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยสูงสุดในสองด้านนี้คือ รูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ ในอีกด้านหนึ่งเมื่อพิจารณารูปประโยคที่ได้คุณลักษณะนิสัยด้านต่าง ๆ น้อยที่สุดพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ (3.95) ด้านความเอาใจจริงเอาใจ (2.60) และด้านความเป็นผู้นำ (3.40) น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบแบบอื่น ๆ สอดคล้องกับผลวิจัยภาพรวมในบทที่ 4 ทว่ารูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านความเป็นมิตรและด้านความเข้าถึงง่ายน้อยที่สุดกลับเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (3.80) ซึ่งต่างกับภาพรวมในบทที่ 4 ที่เป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค

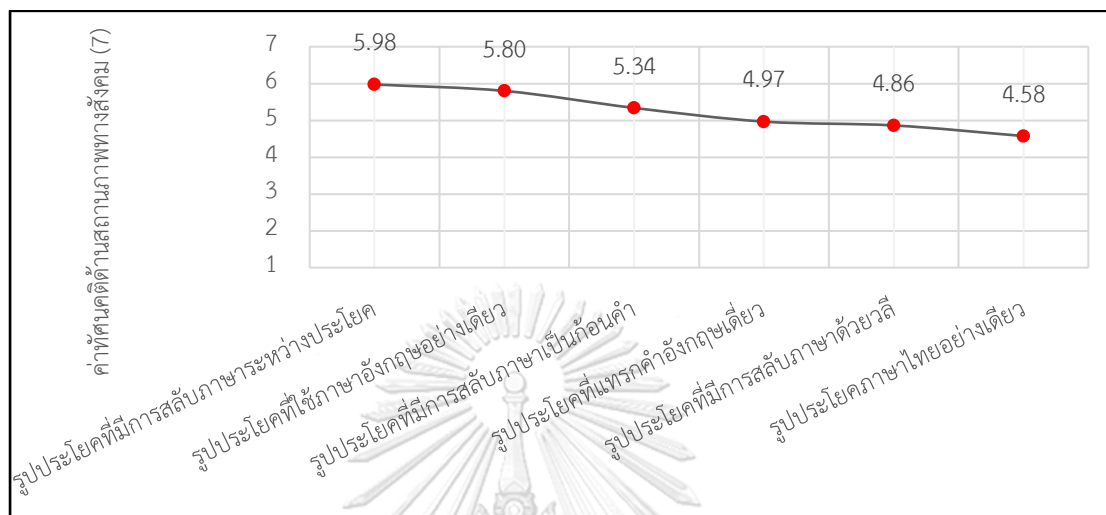
ข้อน่าสังเกตประการหนึ่งจากการวิเคราะห์ที่คุณลักษณะนิสัยในแต่ละด้านคือ ในรุ่นอายุแซดผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 40 คนมองรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่สื่อถึงความเอาใจจริงเอาใจ และความเป็นผู้นำ ในทางกลับกันก็เป็นรูปประโยคที่ได้คะแนนความเป็นมิตรและความเข้าถึงง่ายต่ำที่สุดด้วย ประเด็นดังกล่าวสะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากคำถามปลายเปิดที่ถามเกี่ยวกับ

ทัศนคติที่มีต่อรูปประโยคนี้ โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนแสดงความเห็น เช่น “เป็นรูปประโยคที่ดี และเป็นทางการ ในการประชุม มีแต่ผู้บริหารที่การงานดีหน่อยใช้ มีความจริงจัง ไม่เล่น ๆ ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z32) และ “เป็นทางการ ดูไม่เป็นมิตร ถึงฟังแล้วรู้สึกว่าจะไม่ยากแต่ก็ดูไม่ใช่คนที่คุยต่อได้เรื่อย ๆ ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z29) อีกประการหนึ่งคือรูปประโยคมีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งคำ ถึงแม้รูปประโยคทั้งสองจะได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่ำเป็นสองอันดับท้ายสุด แต่เมื่อวิเคราะห์คุณลักษณะพบว่า รูปประโยคทั้งสองได้คะแนนคุณลักษณะความเป็นมิตรสูง โดยเฉพาะรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีซึ่งได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยนี้สูงที่สุด (5.15) เมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ เมื่อพิจารณาจากคำตอบในคำถามปลายเปิดเพิ่มเติมพบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนให้ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีว่าผู้พูดรูปประโยคนี้ดูเข้าถึงได้ง่าย ถ้าไม่ใช่มากเกินไป เช่น “ดี ถ้าไม่มากเกินไป เพราะถ้าเราเข้าใจกันก็ถือว่าการสื่อสารสมบูรณ์แล้ว และบางครั้งยังทำให้คนฟังรู้สึกร่วมได้ด้วย พูดแล้วดูเข้าถึงง่าย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z21) ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งคำได้รับความเห็นจากผู้เข้าร่วมการวิจัยคนหนึ่งว่าเป็นรูปประโยคที่ “ดีและไม่ดี บางครั้งที่เราใช้แบบนี้เพราะนึกคำไม่ออก มันจะดูตลก ๆ ถึงจะเฟรนด์ลีนะ แต่ดูเหมือนกับกระบวนการใช้คำศัพท์ในสมองไม่แข็งแรงด้วย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z34) สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งคำเองก็ได้รับภาพที่ดูเข้าถึงง่าย ดูเป็นมิตร แต่อาจถูกมองว่าเป็นคนภาษาอังกฤษไม่แข็งแรงด้วยเช่นกัน

ส่วนต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงทัศนคติด้านสถานภาพสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด มีรายละเอียดดังนี้

5.1.2 ทักษะคิดด้านสถานภาพสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด

ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดได้ ผลลัพธ์ดังแสดงตามภาพที่ 23

ภาพที่ 22 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด

จากภาพที่ 23 เห็นได้ว่า รูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมตั้งแต่ 4 คะแนนขึ้นไปทุกรูปประโยค รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงที่สุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (5.98) ถัดมาคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.80) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (5.34) โดยสามรูปประโยคดังกล่าวได้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมอยู่ในช่วง 5 คะแนน ในขณะที่รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (4.97) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.86) และรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว (4.58) ที่ได้รับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมอยู่ในช่วง 4 คะแนน ผู้วิจัยทำการศึกษาเพิ่มเติมจากคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงเนื่องจากรูปประโยคดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้ใช้คู่มือการศึกษาที่ดี สามารถสื่อสารด้วยภาษาสองภาษาได้อย่างคล่องแล้ว มีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนกล่าวว่า “เป็นแบบที่มีประโยชน์ถ้าจำเป็น เพราะการแปลเป็นไทยลำบากกว่าเดิม ใช้สลับกันแล้วก็ดูเก๋นะ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z13) หรือ “เหมาะสมแตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์ เพราะการใช้ภาษาเช่นนี้อาจสร้างความเข้าใจที่ดีได้ อีกทั้งยังสร้างความรู้สึกว่าคุณพูด ใช้ทั้งสองภาษาได้ดี” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z13)

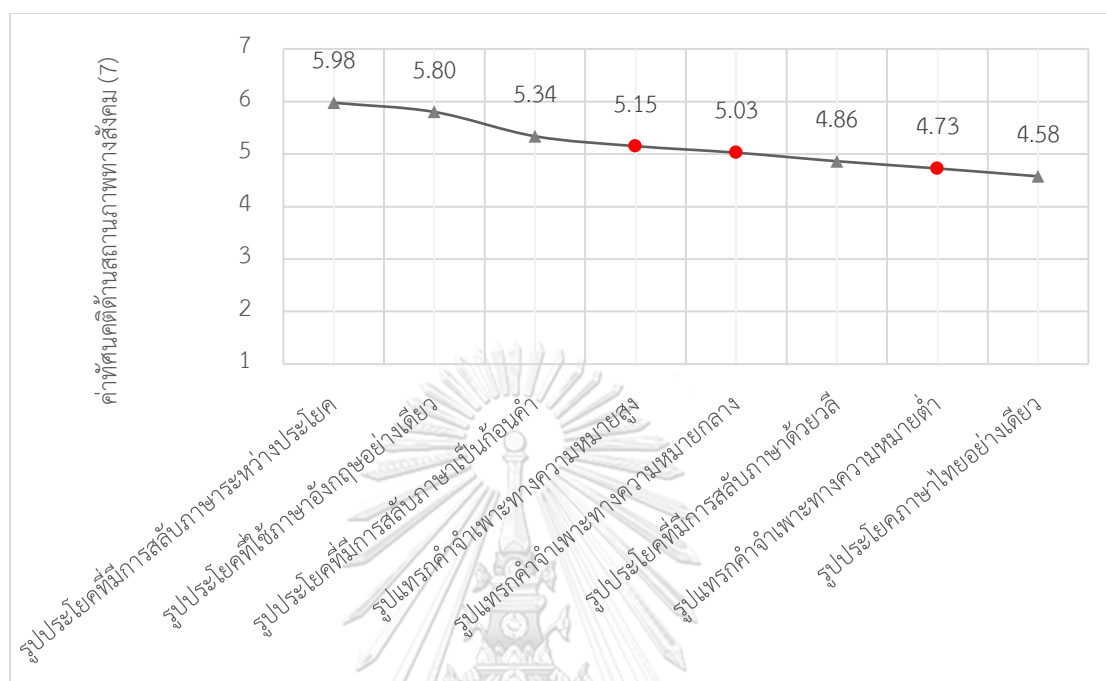
เมื่อนำค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างด้วยค่าสถิติ T-Test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาว่าค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลการคำนวณออกมาดังนี้

ตารางที่ 22 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา เป็นก่อนคำ	แทรกคำ อังกฤษเดี่ยว	สลับภาษา ด้วยวลี	ภาษาไทย อย่างเดียว
สลับภาษาระหว่างประโยค	0.18	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว		0.01 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับเป็นก่อนคำ			0.01 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว				0.27	0.01 *
สลับภาษาด้วยวลี					0.07

จากตารางที่ 22 เห็นได้ว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ($p \leq 0.05$) ยกเว้นกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($p = 0.18$) สอดคล้องกับผลการวิจัยภาพรวมในบทที่ 4 (ดูตารางที่ 4.6) อย่างไรก็ตาม นอกจากสองรูปประโยคดังกล่าว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำเอง มีแนวโน้มเช่นนี้ด้วยเหมือนกัน กล่าวคือ ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในระดับสูงเมื่อเทียบกับรูปประโยคที่คะแนนต่ำกว่าซึ่งต่างจากผลการวิจัยในตารางที่ 4.6 ที่รูปประโยคนี้ไม่ได้ต่างกับรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ผู้วิจัยจึงดูคำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิดเพิ่มเติมพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดบางคนแสดงทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคนี้ในทางที่ดี เช่น “ไม่ได้แย่ มันดีด้วยซ้ำ เพราะถือเป็นการทบทวนคลังคำศัพท์ในหัวตัวเอง ถึงจะพูดไม่ครบ แต่ก็ได้พูดออกไป ดูฉลาดดี” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z4) และ “ยอมรับได้นะในบริบทไม่ทางการ อยู่ field เดียวกัน เพราะเป้าหมายหลักของภาษาคือการสื่อสาร หากผู้พูดผู้ฟังเข้าใจกันก็ถือว่าประสบผลสำเร็จ พูดแล้วก็ดูมีการศึกษา” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z39) ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่ำที่สุดในการวิจัยครั้งนี้คือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคอื่น ๆ ($p \leq 0.05$) ยกเว้นกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (0.07)

ผู้วิจัยพิจารณาในรายละเอียดอีกครั้ง โดยการแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายตามภาพที่ 5.6 ดังนี้

ภาพที่ 23 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จากภาพที่ 24 พบว่า เมื่อแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางและสูงเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในช่วง 5 คะแนนด้วย โดยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง (5.03) ได้คะแนนรองจากรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง (5.15) แต่ได้คะแนนมากกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.86) ส่วนรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงได้คะแนนรองจากรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ ทว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำได้คะแนนต่ำที่สุดเป็นอันดับสอง (4.73) ผลลัพธ์ดังกล่าวส่งผลให้ผลการวิจัยในรุ่นอายุแซดต่างกับแนวโน้มภาพรวมในบทที่ 4 (ดูภาพที่ 4.6) ที่รูปประโยคนี้ได้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่ำที่สุด ทว่าในรุ่นอายุแซด รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่ำสุดยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวเช่นเดิม

เมื่อนำค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างด้วยค่าสถิติ T-test อีกครั้ง หลังจากที่ผู้วิจัยทำการแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าทัศนคติ ผลการคำนวณดังตารางที่ 23 ดังนี้

ตารางที่ 23 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา เป็นก่อนคำ	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	สลับ ภาษา ด้วยวลี	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	ภาษาไทย อย่างเดียว
สลับภาษา ระหว่างประโยค	0.18	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		0.01 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับภาษาเป็น ก่อนคำ			0.16	0.06	0.01 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง				0.25	0.07	0.01 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง					0.21	0.06	0.01 *
สลับภาษาด้วยวลี						0.24	0.07
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ							0.20

หลังแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายแล้ว รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมเชิงบวกมากที่สุดยังคงเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 5.6 ความแตกต่างระหว่างคะแนนของรูปประโยคดังกล่าวกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง สูง และต่ำ ยังคงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) กล่าวคือ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดเห็นว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติในระดับสูงต่างกับรูปประโยคอื่น ๆ อย่างชัดเจน อีกทั้งรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำที่สุดยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ผลจากตารางนี้จึงมีลักษณะเช่นเดียวกับผลในตารางที่ 5.6 ก่อนหน้า

นี้ ในภาพรวม ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมจากทั้งกรณีที่แยกตามระดับความจำเพาะทางความหมายและไม่แยกยังคงมีรูปแบบเหมือนเดิม

จากผลการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ไม่พบความต่างของรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยจึงพิจารณารายละเอียดคุณลักษณะนิสัยแต่คู่ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมโดยไม่แยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย ได้ผลออกตามตารางที่ 24 ดังนี้

ตารางที่ 24 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของในรุ่นอายุแซด

รูปประโยค	การศึกษา	เศรษฐกิจ
สลับระหว่างประโยค	6.13	5.83
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.95	5.65
สลับเป็นก่อนคำ	5.35	5.33
สลับด้วยวลี	4.88	4.85
แทรกคำภาษาอังกฤษเดี่ยว	4.86	5.19
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.55	4.60

จากตารางที่ 24 เมื่อพิจารณาจากคุณลักษณะนิสัยเป็นหลักเห็นได้ว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นรูปประโยคที่ได้คะแนนจากคุณลักษณะนิสัยทั้งสองด้าน กล่าวคือ ด้านการศึกษา (6.03) และด้านเศรษฐกิจ (5.75) สูงที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ในทางกลับกันพบว่า รูปประโยคที่ได้ทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมน้อยที่สุดคือ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว โดยได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยการศึกษา 4.55 และคะแนนเศรษฐกิจ 4.60 ตามลำดับ

5.1.3 สรุป

ผลการวิจัยในรุ่นอายุแซดชี้ให้เห็นว่า ทัศนคติโดยภาพรวมของคนรุ่นอายุแซดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ อยู่ในระดับสูง ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทั้งหมดอยู่ในช่วงเป็นกลาง (4 คะแนน) ถึงค่อนข้างดี (5 คะแนน) โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวสูงสุด ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติโดยรวมต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาแยกเป็นด้าน ๆ พบว่า ในด้านความน่าดึงดูดทางสังคม รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว

ได้รับค่าทัศนคติสูงสุด ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนค่าได้รับค่าทัศนคติด้านนี้ต่ำที่สุด ส่วนในด้านสถานภาพทางสังคม รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติสูงสุด ในขณะที่รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติด้านนี้ต่ำที่สุด

ถึงแม้รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวซึ่งเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดในภาพรวมไม่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดและสถานภาพทางสังคมสูงสุด แต่เป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติทั้งสองด้านค่อนข้างสูงพอกัน กล่าวคือ ด้านความน่าดึงดูดทางสังคมที่ 4.75 และ ค่าทัศนคติสถานภาพทางสังคมที่ 5.80 สะท้อนให้เห็นว่า คนในรุ่นอายุแซดมองการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวในการสนทนาเป็นเรื่องปกติ และเป็นรูปแบบการสนทนาที่มีศักดิ์ศรี ประเด็นถัดไปที่น่าสนใจคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติสองด้านแตกต่างกัน กล่าวคือ ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูง แต่กลับได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่ำ ความแตกต่างนี้ สะท้อนให้เห็นว่าแม้รูปประโยคภาษาไทยยังคงได้รับความชื่นชอบจากผู้พูดในรุ่นอายุแซด แต่การใช้ภาษาไทยอย่างเดียวไม่ได้ทำให้ผู้พูดได้รับสถานภาพตามไปด้วย ประการแรกในเชิงแนวคิด ประเด็นนี้ สะท้อนให้เห็นว่า ทัศนคติทั้งสองด้านไม่จำเป็นต้องไปในทางเดียวกัน ประเด็นที่สองในเชิงข้อค้นพบ สะท้อนให้เห็นว่า ผู้พูดสองภาษาในรุ่นอายุแซดให้คุณค่ากับภาษาไทยและภาษาอังกฤษค่อนข้างแตกต่างกันอย่างชัดเจน นอกจากนี้ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับทัศนคติเชิงบวกมากเป็นอันดับสอง ได้ค่าสถานภาพทางสังคมสูงสุด (5.98) สะท้อนให้เห็นว่า เมื่อพูดด้วยรูปประโยคดังกล่าว ผู้พูดจะได้รับภาพลักษณ์ที่มีการศึกษาสูง และมีสถานะทางเศรษฐกิจที่ดี ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนแสดงความเห็นเกี่ยวกับการใช้รูปประโยคลักษณะนี้ผ่านคำตอบจากคำถามปลายเปิดว่า “โอเคนะ เพราะเขาอาจอยากฝึกภาษา และการใช้ word อาจแปลได้ดีกว่าภาษาไทย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z26)

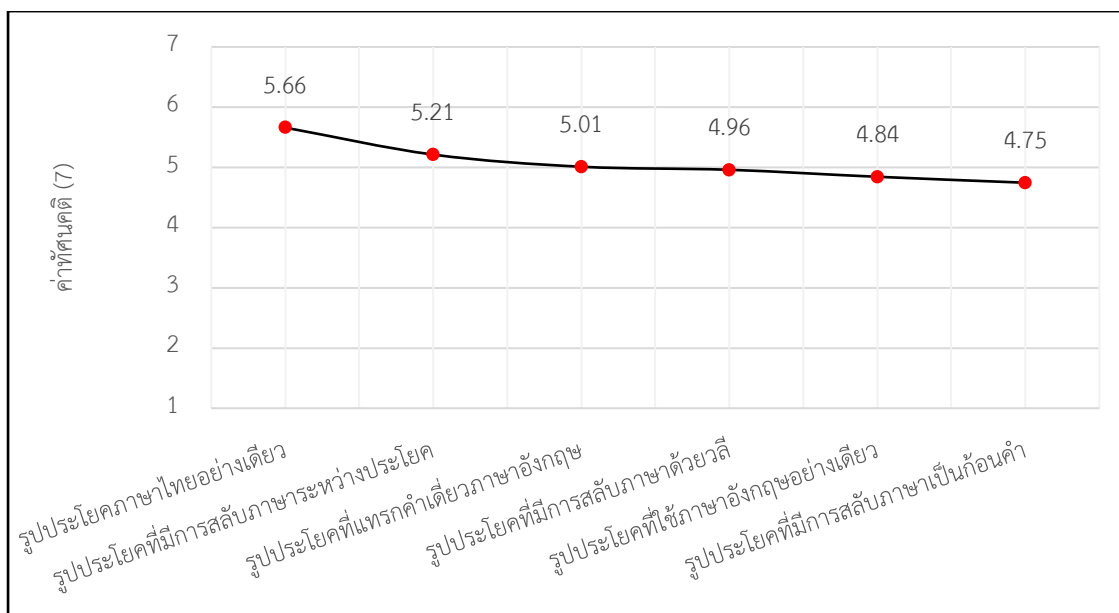
อย่างไรก็ตาม แม้ในภาพรวมรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ จะมีทัศนคติไปในทางที่ดี แต่รูปประโยคที่สลับภาษาบางรูป เช่น รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีและรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนค่ายังเป็นรูปประโยคที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดส่วนใหญ่รู้สึกไม่แปร่งฟังแล้วไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนให้ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีไว้ว่า “ค่อนข้างน่าสับสน เพราะในบางบริบทสามารถอธิบายด้วยภาษาไทย ซึ่งจะทำให้ผู้รับสารเข้าใจได้มากกว่า จึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องใช้การสลับแบบนี้” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z01) ในเชิงคุณลักษณะความน่าดึงดูดทางสังคมเอง รูปประโยคทั้งสองรูปดังกล่าวได้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคอื่น ๆ (4.08 และ 3.84 ตามลำดับ) สาเหตุส่วนหนึ่ง

อาจมาจากในภาษาไทย ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนแสดงทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบเป็นก้นกำไว้ว่า “ไม่เป็นทางการและไม่เป็นมิตร เพราะผู้ฟังจะรู้สึกว่ายากต่อการจะคุย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z17)

ในหัวข้อถัดไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัย โดยยังไม่เปรียบเทียบกับรุ่นอายุแซดเพื่อให้เห็นภาพรวมในรุ่นอายุวัยก่อนหลังจากเสนอภาพรวมในมิติต่าง ๆ ของรุ่นอายุวัยแล้ว ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบทัศนคติด้านต่าง ๆ ระหว่างสองรุ่นอายุเป็นหัวข้อถัดไป

5.2 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัย

การศึกษาในรุ่นอายุวัยประกอบด้วยผู้เข้าร่วมการวิจัยในช่วงอายุ 27-41 ปี (ค่าอายุเฉลี่ย 34.7 ปี) จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวม ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในรุ่นอายุวัยมีทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปแบบต่าง ๆ ไปในทางบวก ทุกรูปประโยคมีค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 ถึง 5 ซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของมาตราวัดทดสอบ กล่าวคือ มากกว่าค่า 3.5 ของคะแนนเต็มในมาตราวัด 7 คะแนน รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในระดับสูงที่สุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.66) ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (5.21) รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (5.01) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.96) รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (4.84) และสุดท้ายคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้นกำ (4.47) ซึ่งเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในระดับที่ต่ำที่สุดตามภาพที่ 25 ดังนี้

ภาพที่ 24 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย

เมื่อนำค่าทัศนคติของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณด้วยค่าสถิติ T-Test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาความแตกต่างทางทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ได้ผลตามตารางที่ 25 ดังนี้

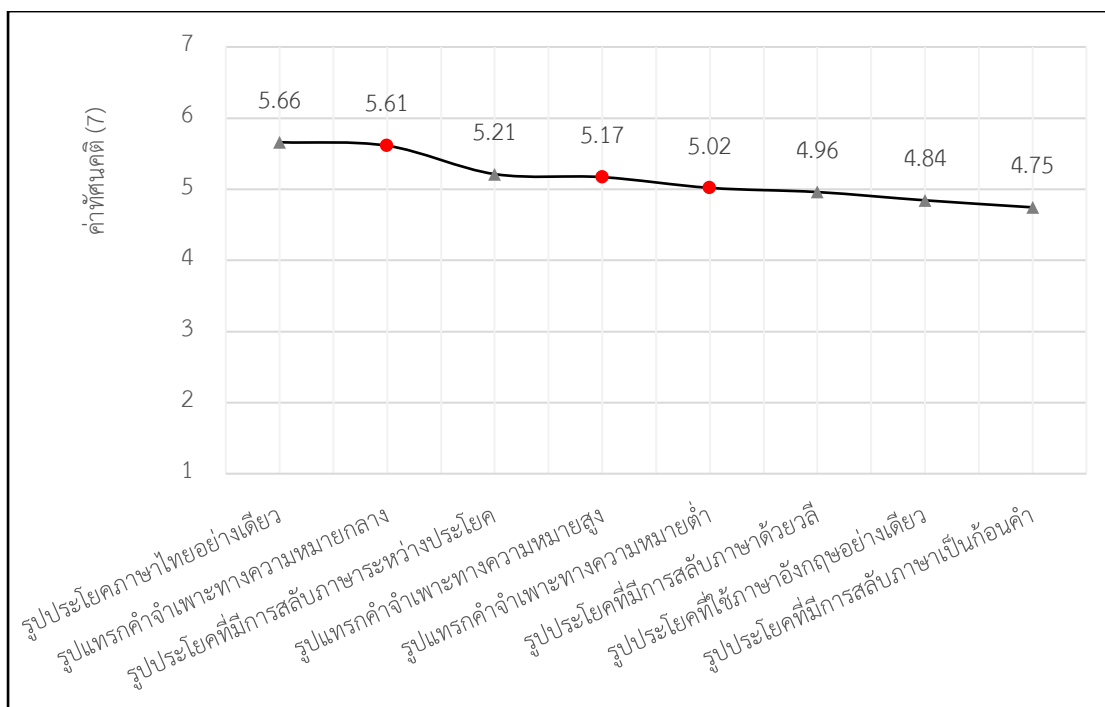
ตารางที่ 25 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย

รูปประโยค	สลับภาษา ระหว่างประโยค	แทรกคำ อังกฤษเดี่ยว	สลับด้วยวลี	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับเป็น ก้อนคำ
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับระหว่างประโยค		0.10	0.08	0.03 *	0.01 *
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว			0.40	0.19	0.10
สลับด้วยวลี				0.32	0.20
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว					0.34

จากตารางที่ 25 เห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยให้ค่าทัศนคติในระดับสูงกับรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวมากกว่ารูปประโยคอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงรองลงมา ได้รับค่าทัศนคติแตกต่างกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ($p \leq 0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ($p = 0.10$) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.08$) อนุมานได้จากผลการวิเคราะห์ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัย

มองรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ เป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ กล่าวคือ มีรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว เป็นรูปที่ได้รับความคะแนนสูงสุดแยกออกมาเป็นกลุ่มแรก รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีจัดอยู่ในกลุ่มแนวโน้มเดียวกันเป็นกลุ่มที่สอง และรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว รวมถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำเป็นกลุ่มสุดท้าย ชื่อนำสังเกตประการหนึ่งคือ หากพิจารณาในเชิงโครงสร้างการสลับภาษาพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาทั้งสามแบบในกลุ่มที่สองเป็นรูปประโยคที่ฝ่าฝืนกฎไวยากรณ์การสลับภาษาในระดับต่ำ กล่าวคือ รูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีเป็นการแทรกคำเดียวเพียงคำเดียวเข้าไปในประโยค จึงไม่สร้างความแปลกเด่นมากนักกับการนำมาใช้ในภาษาไทย อีกทั้งรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นการสลับในระดับประโยค จึงไม่ฝ่าฝืนกฎไวยากรณ์ในแต่ละประโยคที่ใช้ภาษาต่างกัน ประเด็นนี้จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้ประโยคที่มีการสลับภาษาทั้งสามแบบจัดอยู่ในแนวโน้มเดียวกันสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยจำแนกรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ ออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพิ่มเติมพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้ทัศนคติในระดับสูงกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง (5.61) ถัดมาคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง (5.17) และสุดท้ายคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ (5.02) เมื่อนำมาเทียบกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ปรากฏว่า ค่าทัศนคติของรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางกลายเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับสูงเป็นอันดับสองแทนที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ในขณะที่รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง (5.17) ได้รับค่าทัศนคติใกล้เคียงกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ (5.02) โดยที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ยังคงเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำที่สุดตามภาพที่ 26 ดังนี้

ภาพที่ 25 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำ
เดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

ผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างด้วยค่าสถิติ T-test อีกครั้ง
หลังจากทำการแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพื่อ
พิจารณาความแตกต่างของค่าทัศนคติ ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	สลับ ระหว่าง ประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับ ภาษา ด้วยวลี	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับเป็น ก่อนคำ
ภาษาไทย อย่างเดียว	0.37	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง		0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับระหว่าง ประโยค			0.40	0.09	0.08	0.03 *	0.01 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง				0.17	0.16	0.06	0.03 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ					0.38	0.17	0.09
สลับภาษาด้วยวลี						0.32	0.20
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว							0.34

จากตารางที่ 26 เมื่อแยกรูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางเป็นอีกรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับสูงสำหรับกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัย ค่าทัศนคติที่ได้ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ($p = 0.37$) สาเหตุส่วนหนึ่งอาจมาจากคำที่ใช้เป็นคำทดสอบในรูปประโยคแทรกคำดังกล่าวเป็นคำที่มีความถี่ปรากฏสูงและใช้กันทั่วไปจนอาจดูเป็นคำไทยอยู่แล้ว กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยอาจมองคำว่า “แบงก์” และ “ทีวี” ในประโยคทดสอบเป็นเหมือนคำไทยคำหนึ่ง สิ่งนี้สะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากคำถามปลายเปิดที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยให้ความเห็นไว้ เช่น “พบได้ทั่วไปเพราะทุกคนเข้าใจความหมายของคำเหล่านี้ ก็เหมือนภาษาไทย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y39) อย่างไรก็ตาม แม้รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางจะไม่แตกต่างกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว แต่ยังคงมีความแตกต่างกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ($p \leq 0.05$) รวมถึงรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงและต่ำด้วย ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงได้รับค่าทัศนคติ

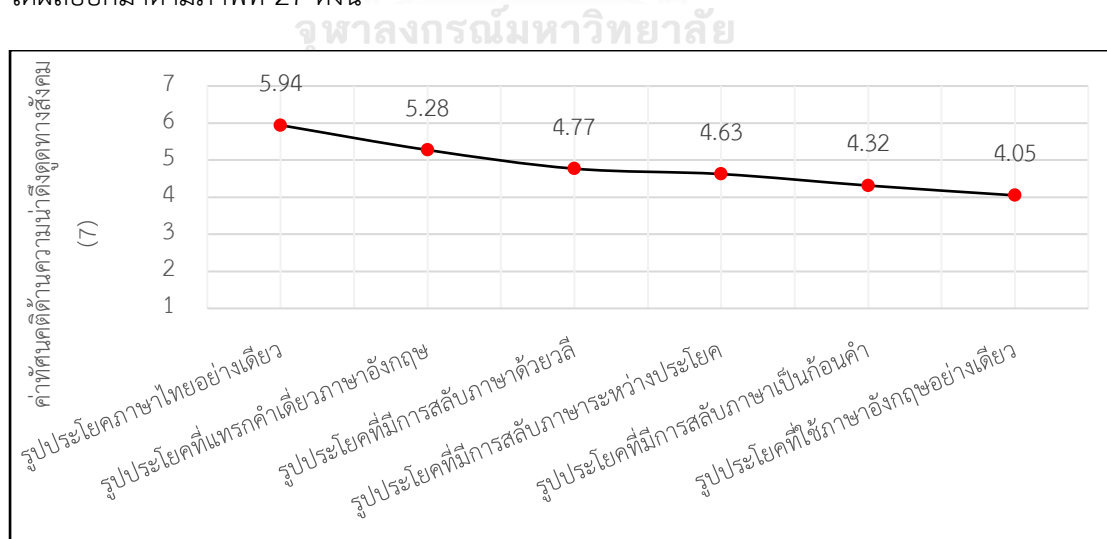
ต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำเพียงรูปเดียว ในขณะที่รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำได้รับทัศนคติไม่แตกต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ($p = 0.09$) รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($p = 0.17$) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.38$)

จากแนวโน้มที่แสดงตามตารางที่ 26 ดังกล่าวเห็นได้ว่า ถึงแม้รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงและต่ำจะต่างกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง ทว่าความต่างระหว่างค่าทัศนคติต่อรูปประโยคดังกล่าวไม่ได้ทำให้ผลโดยภาพรวมเปลี่ยนไป กล่าวคือ รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว และรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุดยังคงเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ตารางนี้จึงมีลักษณะในทำนองเดียวกันกับผลในตารางที่ 17 ก่อนหน้านี้

เพื่อพิจารณาในเชิงรายละเอียด ผู้วิจัยทำการแยกทัศนคติออกเป็นสองด้าน ได้แก่ ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม

5.2.1 ทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัย

ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัย ได้ผลออกมาตามภาพที่ 27 ดังนี้

ภาพที่ 26 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย

โดยภาพรวม ค่าทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคทดสอบในผู้เข้าร่วมการวิจัยรุ่นอายุวัย ได้ค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 ถึง 5 คะแนน รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมสูงสุดยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.94) ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (5.28) โดยรูปประโยคทั้งสองได้ค่าทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมมากกว่าค่า 4 ซึ่งห่างจากรูปประโยคที่เหลือรูปอื่น ๆ ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.77) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (4.63) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (4.32) และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (4.05) ถือเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุด

จากข้อมูลข้างต้น รูปประโยคทดสอบที่ได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่ำสุดเป็นคนละรูปประโยคกับภาพรวมทัศนคติก่อนหน้านี้ (ดูภาพที่ 25) กล่าวคือ รูปประโยคที่ได้ทัศนคติด้านนี้ต่ำสุดกลับเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ไม่ใช่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ สะท้อนให้เห็นว่า ในคนรุ่นอายุวัย การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารล้วนยังถือเป็นรูปแบบการสื่อสารที่ไม่น่าเชื่อถือ ต่างกับแนวโน้มในรุ่นอายุแซดที่การใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวน่าเชื่อถือมากขึ้น (ดูภาพที่ 21)

เมื่อนำค่าทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความต่างด้วยค่าสถิติ T-test ทีละคู่ ผลการคำนวณออกมาดังนี้

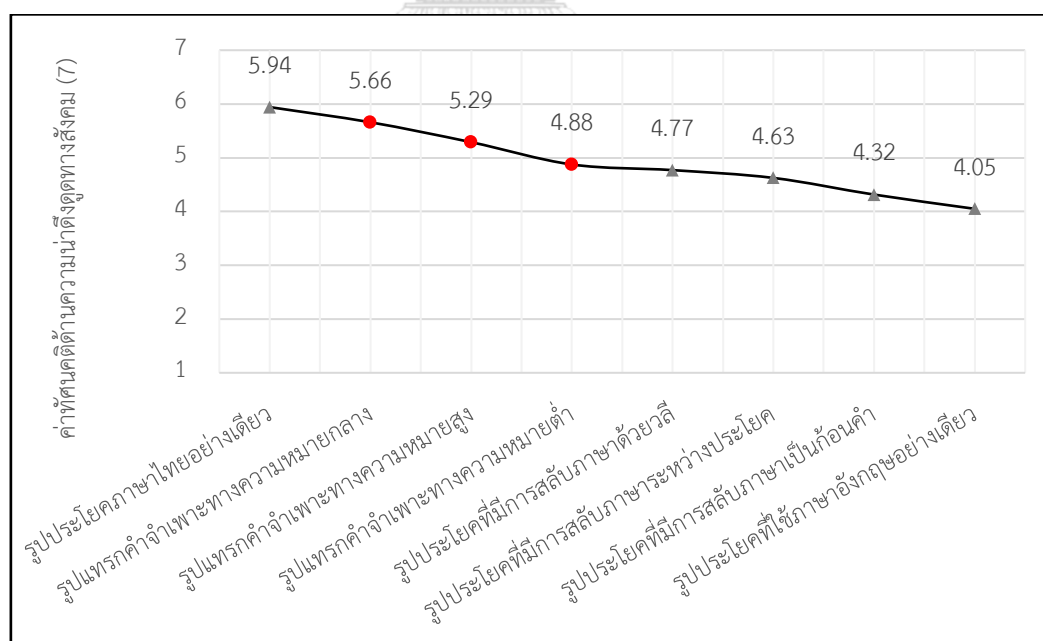
ตารางที่ 27 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย

รูปประโยค	แทรกคำ อังกฤษเดี่ยว	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษา ระหว่างประโยค	สลับภาษา เป็นก้อนคำ	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว		0.01 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
สลับภาษาด้วยวลี			0.29	0.05 *	0.01 *
สลับภาษาระหว่างประโยค				0.11	0.03 *
สลับภาษาเป็นก้อนคำ					0.21

จากตารางที่ 27 เห็นได้ว่า รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวแตกต่างกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ทั้งหมด ($p \leq 0.05$) อนุมานได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยเห็นว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาไทย

อย่างเดียวมีความน่าดึงดูดทางสังคมมากกว่ารูปประโยคอื่น ๆ อย่างชัดเจน แม้แต่กับรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษด้วย โดยแนวโน้มนี้ไม่ปรากฏให้เห็นในรุ่นอายุเซต (ดูตารางที่ 18) จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยสูงอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษซึ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยเห็นว่าแตกต่างกับรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว ยังคงได้รับค่าทัศนคติด้านนี้แตกต่างจากรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ทั้งหมด ($p \leq 0.05$) เช่นกัน จึงอนุมานได้ว่า ถึงผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยไม่ได้จัดให้รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวและรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษเป็นรูปประโยคในกลุ่มเดียวกัน ทว่ารูปประโยคทั้งสองมีรูปแบบนัยสำคัญทางสถิติเหมือนกัน กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุนี้ให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวและรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษสูงกว่ารูปประโยคอื่น ๆ อย่างชัดเจน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพื่อพิจารณาในรายละเอียดเพิ่มเติม ผลที่ได้ดังภาพที่ 28

ภาพที่ 27 ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จากภาพที่ 28 เมื่อแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง สูง และต่ำเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติสูงรองลงมาจากรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.66 5.29 และ 4.88 ตามลำดับ) โดยรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง และสูงได้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในช่วง 5 คะแนน แต่รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำได้ค่าคะแนนอยู่ในช่วง 4 คะแนน แต่ยังคงมากกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี

เมื่อนำค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมมาหาค่าสถิติ T-test อีกครั้ง หลังจากแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าทัศนคติ ผลการคำนวณดังตารางที่ 28 ดังนี้

ตารางที่ 28 ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับ ภาษา ด้วยวลี	สลับ ระหว่าง ประโยค	สลับเป็น ก้อนคำ	ภาษา อังกฤษ อย่างเดียว
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.04 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง		0.04 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง			0.02 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ				0.32	0.11	0.00 *	0.00 *
สลับภาษาด้วยวลี					0.29	0.05 *	0.01 *
สลับระหว่างประโยค						0.11	0.03 *
สลับเป็นก้อนคำ							0.21

หลังคำนวณค่าสถิติ T-test ตามระดับความจำเพาะทางความหมายดังตารางที่ 28 พบว่า รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางและสูงได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงกว่ารูปประโยคอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ทว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวเท่านั้น แต่ไม่แตกต่างกับรูป

ประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.32$) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ($p = 0.11$)

การที่รูปแบบของรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำมีลักษณะแยกออกมาจากรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามความจำเพาะทางความหมายระดับอื่นเช่นนี้เหมือนกับผลการศึกษาในรุ่นอายุแซด (ดูตารางที่ 5.4) จึงอนุมานได้ว่า ทักษะคิดต่อการสลับภาษาได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านความถี่ในการปรากฏของคำในสังคมจริง โดยรุ่นอายุไม่ได้ส่งผลต่อประเด็นนี้มากนัก เนื่องจากลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ส่วนหนึ่งที่ผลออกมาเช่นนี้อาจเกิดขึ้นจากคำทดสอบที่ผู้วิจัยใช้ในรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำเป็นคำที่แปลกเด่นอย่างชัดเจน คนทั้งสองรุ่นอายุจึงให้ทัศนคติไปในทางเดียวกัน คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายจากคำถามปลายเปิดของงานวิจัยครั้งนี้ก็ให้ความเห็นคล้าย ๆ กับผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด เช่น “น่ารำคาญ เพราะมันไม่จำเป็นต้องดูแพงจากการใช้ไทยคำอังกฤษคำ จะใช้ภาษาใดก็ใช้ไปเลย ยกเว้นไม่มีคำไทยแทนคำนั้น จริง ๆ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y1) อย่างไรก็ตาม ในภาพรวม คำทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของคนในรุ่นอายุวายยังคงมีรูปแบบเช่นเดียวกับตารางที่ 27 กล่าวคือ รูปประโยคภาษาเดียว รวมถึงรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวได้รับทัศนคติต่างจากรูปที่มีการสลับภาษาอื่น ๆ อย่างชัดเจน

เนื่องจากการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ไม่พบความต่างในระดับความจำเพาะทางความหมาย ผู้วิจัยจึงพิจารณาลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมโดยไม่แยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย เพื่อทำให้เห็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรูปประโยคทดสอบกับลักษณะนิสัยชัดเจนขึ้น ได้ผลตามตารางที่ 27 ดังนี้ ตารางที่ 29 คะแนนลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในรุ่นอายุวาย

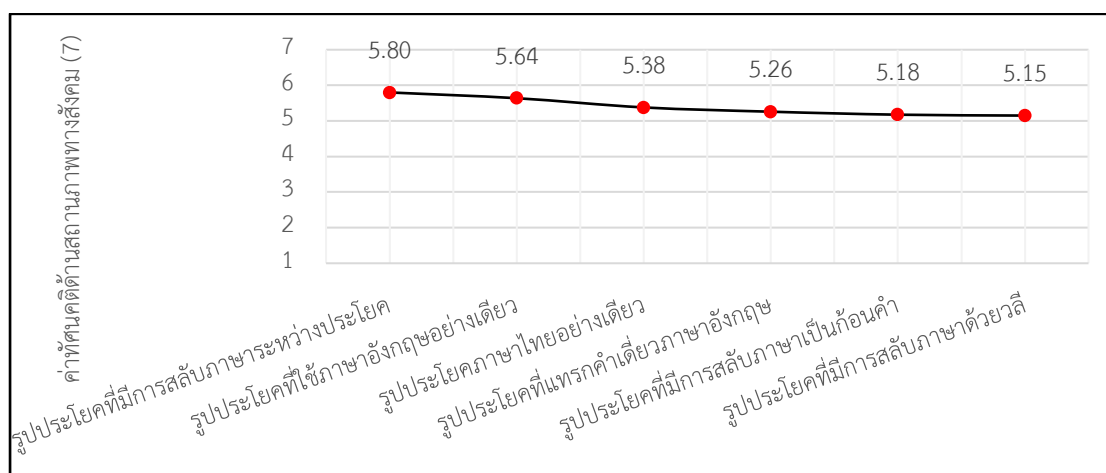
รูปประโยค	การสื่อความ	ความ เอาจริงเอาจัง	ความเป็นผู้นำ	ความเป็นมิตร	ความง่าย ในการเข้าถึง
ภาษาไทยอย่างเดียว	6.78	4.60	4.58	6.08	6.20
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว	5.59	5.01	4.96	5.36	4.98
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.25	3.75	3.85	4.40	4.00
สลับระหว่างประโยค	4.73	4.18	4.38	5.23	4.20
สลับด้วยวลี	5.35	4.08	4.15	5.33	4.95
สลับเป็นก้อนคำ	4.58	3.90	3.70	5.05	4.35

จากตารางที่ 29 เมื่อพิจารณาโดยยึดรูปประโยคทดสอบเป็นหลักพบว่า รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีได้คะแนนคุณลักษณะด้านการสื่อความสูงที่สุด นำสังเกตว่าคุณลักษณะนิสัยคุณนี้มีแนวโน้มสัมพันธ์กับโครงสร้างในการสลับภาษา กล่าวคือ หากการสลับภาษาที่เกิดขึ้นผืนกฎไวยากรณ์น้อย สลับแล้วดูไม่แปลกเด่น คะแนนคุณลักษณะด้านการสื่อความจะค่อนข้างสูง แนวโน้มนี้จึงอาจช่วยในการอธิบายว่าทำไมรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้รับคะแนนคุณลักษณะนิสัยนี้ต่ำที่สุดในบรรดารูปประโยคที่มีการสลับภาษาทั้งหมด ในอีกด้านหนึ่งรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้รับคะแนนคุณลักษณะด้านความเป็นมิตรมากที่สุดเมื่อเทียบกับคุณลักษณะนิสัยอื่น ๆ สะท้อนให้เห็นว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาของคนรุ่นอายุช่วยให้ภาพดูเป็นกันเองและไม่ทางการ แนวโน้มดังกล่าวมีลักษณะคล้ายคลึงกับแนวโน้มข้อมูลภาพรวมที่ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4 (ดูตารางที่ 13)

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาโดยยึดคุณลักษณะนิสัยเป็นหลักพบว่า รูปประโยคที่ได้คะแนนด้านการสื่อความ (6.78) ความเป็นมิตร (6.08) และความเข้าใจง่าย (6.20) สูงที่สุดคือรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ในขณะที่รูปประโยคที่ได้คะแนนด้านความเอาจริงเอาจังและความเป็นผู้นำมากที่สุดคือ รูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลในภาพรวมของบทที่ 4 (ดูตารางที่ 13) เมื่อพิจารณารูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านต่าง ๆ น้อยที่สุดพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้ความเป็นผู้นำ (3.70) น้อยที่สุด ส่วนรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ (4.25) ด้านความเอาจริงเอาจัง (3.75) ด้านความเป็นมิตร (4.40) และด้านความง่ายในการเข้าถึง (4.00) ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับรูปประโยคอื่น ๆ ซึ่งยังคงสอดคล้องกับผลวิจัยภาพรวมในบทที่ 4 เช่นเดียวกัน จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าการใช้ประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวในการสนทนายังคงเป็นรูปประโยคที่ไม่น่าดึงดูดเมื่อเทียบกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ สำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัย ประเด็นดังกล่าวสะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากคำถามปลายเปิดซึ่งถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อรูปประโยคนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนแสดงความเห็นเช่น “เข้าใจยากไม่รู้เรื่อง เพราะเหมาะกับคนที่มีความรู้ระดับเดียวกัน” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y40) และ “น่าเบื่อเพราะเข้าใจยากสำหรับคนที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y13)

5.2.2 ทักษะการคิดด้านสถานภาพสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัย

ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยได้ผลออกมาตามภาพที่ 29 ดังนี้

ภาพที่ 28 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย

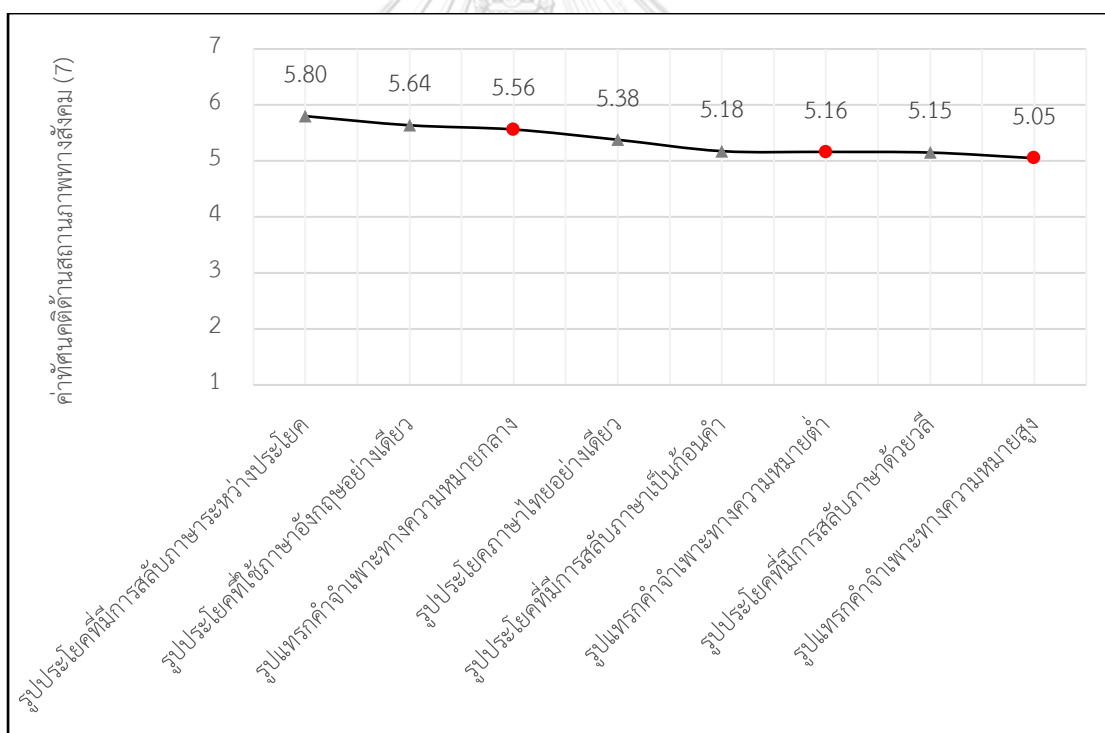
จากภาพที่ 29 เห็นได้ว่า รูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมอยู่ในช่วง 5 คะแนนทุกรูปประโยค รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงสุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค (5.80) ถัดมาคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.64) รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.38) รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ (5.26) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อน (5.18) และรูปที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (5.15)

เมื่อนำค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมมาคำนวณหาค่าสถิติ T-Test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาว่าค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลการคำนวณออกมาดังนี้ ตารางที่ 30 ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	ภาษาไทย อย่างเดียว	แทรกคำ อังกฤษเดี่ยว	สลับภาษาเป็น ก้อนคำ	สลับภาษา ด้วยวลี
สลับภาษาระหว่างประโยค	0.28	0.03 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว		0.16	0.06	0.06	0.02 *
ภาษาไทยอย่างเดียว			0.24	0.21	0.11
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว				0.36	0.31
สลับภาษาเป็นก้อนคำ					0.46

จากตารางที่ 30 เห็นได้ว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ($p \leq 0.05$) ยกเว้นกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($p = 0.28$) สอดคล้องกับผลการวิจัยภาพรวมที่ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4 (ดูภาพที่ 4.6) และกับในรุ่นอายุแซด (ดูภาพที่ 5.6) อย่างไรก็ตามรูปประโยคทดสอบที่เหลืออื่น ๆ กล่าวคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาทั้งแบบเป็นก้อนคำและแบบด้วยวลี ไม่มีความแตกต่างในค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด อนุมานได้ว่า สำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัย มีเพียงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเท่านั้นที่ได้รับค่าทัศนคติในด้านนี้ต่างจากรูปประโยคทดสอบอื่น ๆ ค่อนข้างชัดเจน

ผู้วิจัยพิจารณาในรายละเอียดอีกครั้ง โดยการแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายตามภาพที่ 30 ดังนี้

ภาพที่ 29 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

หลังแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายแล้ว รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงที่สุดยังคงเป็นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคซึ่งสอดคล้องกับผลก่อนทำการแยกด้วยเกณฑ์ดังกล่าว ความแตกต่างระหว่างคะแนนของรูปประโยคดังกล่าวกับรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำและสูง ยังคงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) กล่าวคือ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยเห็นว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านนี้ในระดับสูงต่างกับรูปประโยคอื่น ๆ จริง ถึงแม้ว่ารูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำสุดยังคงเป็นรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง แต่รูปประโยคดังกล่าวไม่มีความแตกต่างในค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (0.34) และไม่ได้แตกต่างกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (0.06) ผลจากตารางนี้จึงมีลักษณะเช่นเดียวกับผลในตารางที่ 30 ก่อนหน้านี้ ทำให้ในภาพรวม ทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมจากทั้งกรณีที่แยกตามระดับความจำเพาะทางความหมายและไม่แยกยังคงมีรูปแบบเหมือนเดิม

จากผลการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ซึ่งไม่พบความต่างจากการแยกตามระดับความจำเพาะทางความหมายทำให้ผู้วิจัยพิจารณารายละเอียดคู่ลักษณะนิสัยแต่ละส่วนของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมโดยไม่แยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย ได้ผลออกตามตารางที่ 32 ดังนี้

ตารางที่ 32 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุวัย

รูปประโยค	การศึกษา	เศรษฐกิจ
สลับระหว่างประโยค	5.93	5.68
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.78	5.50
สลับเป็นก่อนคำ	5.43	4.93
สลับด้วยวลี	5.38	4.93
แทรกคำภาษาอังกฤษเดี่ยว	5.19	5.43
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.18	5.43

จากตารางที่ 32 เห็นได้ว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี เป็นรูปประโยคที่ได้คะแนนจากคู่ลักษณะนิสัยด้านการศึกษาสูง ในขณะที่รูปแทรกคำเดี่ยว

ภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับคะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านเศรษฐฐานะสูง ในทางกลับกันหากพิจารณาจากรูปประโยคที่ได้คะแนนในแต่ละด้านต่ำที่สุดพบว่า รูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการศึกษาค่ำที่สุดคือ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว (5.18) ส่วนรูปประโยคที่ได้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านเศรษฐฐานะต่ำที่สุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี (4.93)

5.2.3 สรุป

ผลการวิจัยในครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุด แต่ค่าทัศนคติโดยภาพรวมของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปแบบต่าง ๆ อยู่ในช่วงคะแนนที่ดี โดยคนในรุ่นอายุวัยมีทัศนคติต่อรูปประโยคที่สลับภาษารูปแบบต่าง ๆ อยู่ในช่วงเป็นกลาง (4 คะแนน) ไปจนถึงค่อนข้างดี (5 คะแนน) โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวสูงที่สุด ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ เป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติโดยรวมต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาแยกเป็นด้าน ๆ พบว่า ในด้านความน่าดึงดูดทางสังคม รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวยังคงเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดในขณะที่รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติในด้านนี้ต่ำที่สุด ในด้านสถานภาพทางสังคม รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติสูงสุด ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีได้รับค่าทัศนคติด้านนี้ต่ำที่สุด

ในเชิงคุณลักษณะนิสัย ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยมองว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก่อนคำ และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่มีความน่าดึงดูดและสถานภาพทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง (4 คะแนน) ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนให้ความเห็นต่อความน่าดึงดูดทางสังคมในการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีจากคำถามปลายเปิดว่า “เหมาะสมอยู่บ้างแตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์ เพราะการใช้ภาษาเช่นนี้อาจสร้างความเข้าใจได้ดี อย่างการใช้คำอังกฤษเน้นตอนถามก็ดูเรียกความสนใจได้ แต่ถ้าใช้ไม่เหมาะสมในอีกแง่หนึ่งก็สร้างความไม่เข้าใจได้เช่นกัน” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y33) และความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับเป็นก่อนคำว่า “ก็ฟังได้เพราะเราเองก็ใช้บ้าง” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y6) รูปประโยคที่เหลืออีกสามรูป ได้แก่ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูป

ประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ได้รับการประเมินคุณลักษณะนิสัยด้านความน่าดึงดูดและสถานภาพทางสังคมในระดับที่ค่อนข้างดี (5 คะแนน) คำตอบจากคำถามปลายเปิดของผู้เข้าร่วมการวิจัยในส่วนนี้ได้สะท้อนประเด็นสถานภาพทางสังคมไว้ว่า “ใช้แล้วดูแพง ดูฉลาดเพราะคนที่ไม่ได้เรียนมาก็จะไม่รู้” (ผู้เข้าร่วมการทดลอง Y1) “เสริมให้คนใช้ดูฉลาดดูเก่ง เพราะดูมีความรู้เรื่องคำศัพท์เยอะ” (ผู้เข้าร่วมการทดลอง Y8) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าในภาพรวมรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ จะได้รับทัศนคติไปในทางที่ดีขึ้น แต่รูปประโยคที่สลับภาษาบางรูป อาทิ รูปประโยคที่สลับภาษาแบบเป็นก้อนคำยังคงเป็นรูปประโยคที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยส่วนใหญ่ไม่คุ้นชินเมื่อได้ยิน สะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากคำทำทัศนคติโดยภาพรวมของรูปประโยคนี้ว่ายังคงมีค่าต่ำที่สุด รวมถึงในเชิงคุณลักษณะนิสัยด้านสถานภาพทางสังคมเอง รูปประโยคนี้ก็ได้ค่าน้อยที่สุด (5.15) เมื่อเทียบกับรูปประโยคแบบอื่น ๆ สาเหตุส่วนหนึ่งอาจมาจากความไม่สอดคล้องกับโครงสร้างการใช้ในภาษาไทย ประเด็นเดียวกันนี้ได้สะท้อนอยู่ในงานของแอนเดอร์สันและโทริบิโอ (Anderson & Toribio, 2007a) ที่ศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาสเปนกับภาษาอังกฤษ พบว่า รูปประโยคที่ใช้คำที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยนึกคำในภาษาตนเองออกง่ายจะได้ค่าทัศนคติในเชิงบวกต่ำกว่ารูปประโยคชนิดเดียวกันที่ไม่ได้แทรกด้วยคำเหล่านี้ อีกทั้งรูปประโยคที่มีการสลับภาษาโดยแทรกเป็นก้อนคำก็ได้คะแนนต่ำกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นคำเดี่ยวด้วย เนื่องจากการแทรกในลักษณะนี้ทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยนึกคำที่ใช้แทนได้ง่ายเลยทำให้เกิดความรู้สึกแปร่ง (marked) และสะอึด (infelicitous) การสลับแบบเป็นก้อนคำในงานวิจัยครั้งนี้ ได้ผลในลักษณะที่คล้ายกับงานดังกล่าว ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนแสดงความเห็นต่อเรื่องนี้ผ่านคำถามปลายเปิดว่า “บางครั้งดูเข้าใจยาก กระแฉะ เพราะเป็นการประดิษฐ์คำมาใช้เกินความจำเป็น คำบางคำก็มีภาษาไทยแต่ใช้ภาษาอังกฤษ เว้นแต่คำทับศัพท์ นอกนั้นทำให้รู้สึกหงุดหงิด” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y28)

นอกจากรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบเป็นก้อนคำแล้ว ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยหลายคนยังมีทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ ไม่ได้มองว่าการพูดภาษาอังกฤษอย่างเดียวเป็นเรื่องที่ดี คำทำทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของการพูดด้วยภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวในบทสนทนามีระดับต่ำที่สุด (4.05) ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนกล่าวว่า “เข้าใจยาก บางคำก็ไม่รู้เรื่อง เพราะเหมาะกับคนที่มีความรู้ระดับเดียวกัน” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y30) อย่างไรก็ตามรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้ค่าคะแนนสถานภาพทางสังคมในระดับค่อนข้างดี (5.64) ซึ่งดีเป็นอันดับสองรองลงมาจากรูปประโยคที่สลับภาษาระหว่างประโยค ผู้เข้าร่วม

การวิจัยบางคนสะท้อนประเด็นนี้ว่า “ดูเก่งดีนะ อีกอย่างใช้แบบนี้แล้วมันจะช่วยทำให้เราได้ฝึกพูด และใช้จริงไม่มากนัก” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y16) สาเหตุส่วนหนึ่งที่คุณลักษณะความน่าดึงดูดทางสังคมกับสถานภาพทางสังคมไปไม่เท่ากันอาจมาจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงที่คนรุ่นอายุวัยเข้ารับการศึกษานั้น เป็นช่วงที่เพิ่งเกิดการวางรากฐานการเรียนการสอนให้เป็นระบบในสังคมไทย คุณภาพการศึกษาภาษาอังกฤษจึงมีความหลากหลาย รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวจึงสะท้อนภาพลักษณ์ของผู้มีสถานภาพสูงแต่ไม่ได้สร้างลักษณะที่น่าดึงดูด

ในอีกด้านหนึ่ง ผู้วิจัยพบว่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้รับทัศนคติเชิงบวกมากที่สุด ในเชิงคุณลักษณะความน่าดึงดูดและสถานภาพทางสังคม รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้รับการประเมินว่าค่อนข้างดีในทั้งสองคุณลักษณะ (6.6 และ 6.7 ตามลำดับ) ซึ่งถือเป็นรูปประโยคสลับภาษาที่ได้รับทัศนคติโดยรวมในคนรุ่นอายุวัยที่ดีที่สุด ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนกล่าวถึงรูปประโยคนี้ว่า “โอเคนะ เพราะเขาอาจอยากฝึกภาษาและการใช้ word แทรก ๆ ไปก็อาจแปลได้ดีกว่าภาษาไทย ภาษาไทยไม่มีคำเฉพาะ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y21) และ “คุ้นชินเพราะใช้กันเยอะ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y25) ความเห็นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการได้รับทัศนคติที่ดีอาจเป็นผลมาจากความถี่ในการสัมผัสกับรูปประโยคด้วย

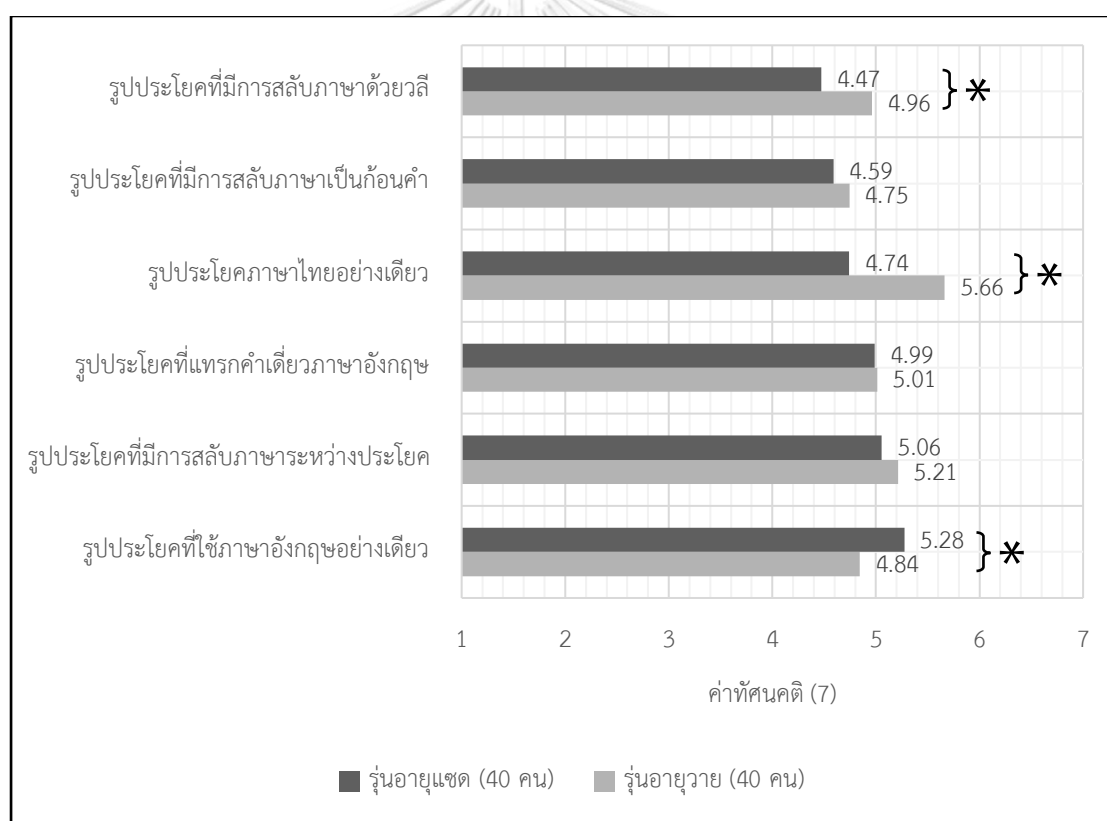
นอกจากการสลับภาษาแบบแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษแล้ว รูปประโยคที่สลับภาษาระหว่างประโยคเองก็ได้รับทัศนคติค่อนข้างดีเช่นกัน ในเชิงทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม ถึงแม้จะอยู่ในระดับปานกลาง (4.63) ซึ่งน้อยกว่ารูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ทว่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมกลับได้รับทัศนคติค่อนข้างดี (5.8) ซึ่งถือรูปประโยคสลับภาษาที่ได้รับคะแนนคุณลักษณะนี้สูงที่สุด ประเด็นนี้สะท้อนอยู่ในคำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในคำถามปลายเปิดอยู่บ้างว่า “ก็ไม่ได้น่าเกลียดอะไรถ้าใช้ถูกกาลเทศะ เพราะมันก็ช่วยให้ดูความรู้สูงหรือเก่งได้” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y32) และ “หัวหน้าใช้ในห้องประชุมบ่อยเลย ฟังจนชิน ดูเก๋ดีจนตัวเองก็เริ่มติดพูดแบบนี้บ้างแล้ว” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y36) สะท้อนให้เห็นว่าคนในรุ่นอายุวัยมองว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นรูปประโยคที่ยืดหยุ่นกับคนมีสถานภาพสูง ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในแวดวงที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมากสะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากคำถามปลายเปิดว่าได้สัมผัสกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจากเจ้านาย หรือหัวหน้างานที่มาจากต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ หัวหน้าหรือเจ้านายของผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้ พูดรูปประโยคเช่นนี้ตอนสั่งงาน ประชุมงาน รวมไปถึงในการสนทนาทั่วไปในบริษัท ทำให้ภาพลักษณ์ของรูปประโยคนี้ดีขึ้นตามไปด้วย ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนระบุว่า “ก็ปกติดีเพราะสามารถสื่อสารได้เหมือนกันกับภาษาไทย ถ้าใช้ภาษาไทยทั้งหมดมันก็

จะยากไป บางทีเพื่อนต่างชาติ หรือหัวหน้าเราก็ไม่เข้าใจ ก็ต้องทวนซ้ำเป็นภาษาอังกฤษอีกรอบ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y13) ประเด็นนี้เองสนับสนุนให้เห็นว่าความถี่ในการสัมผัสกับรูปแบบประโยคต่าง ๆ น่าจะส่งผลกับทัศนคติต่อรูปแบบประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยเช่นกัน

ในส่วนตัวไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ทัศนคติต่อรูปแบบประโยคที่มีการสลับภาษารูปต่าง ๆ ระหว่างคนในสองรุ่นอายุ เพื่อแสดงให้เห็นว่ารุ่นอายุมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อรูปแบบประโยคที่มีการสลับภาษาอย่างไรซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติต่อรูปแบบประโยคที่มีการสลับภาษา

ผู้วิจัยผนวกการคำนวณที่ได้จากการศึกษาทัศนคติต่อรูปแบบประโยคในภาพรวมของแต่ละรุ่นอายุเข้าด้วยกันเพื่อดูความแตกต่าง ได้ผลตามภาพที่ 31 ดังนี้

ภาพที่ 30 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าทัศนคติต่อรูปแบบประโยคแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแฮตและรุ่นอายุวาย

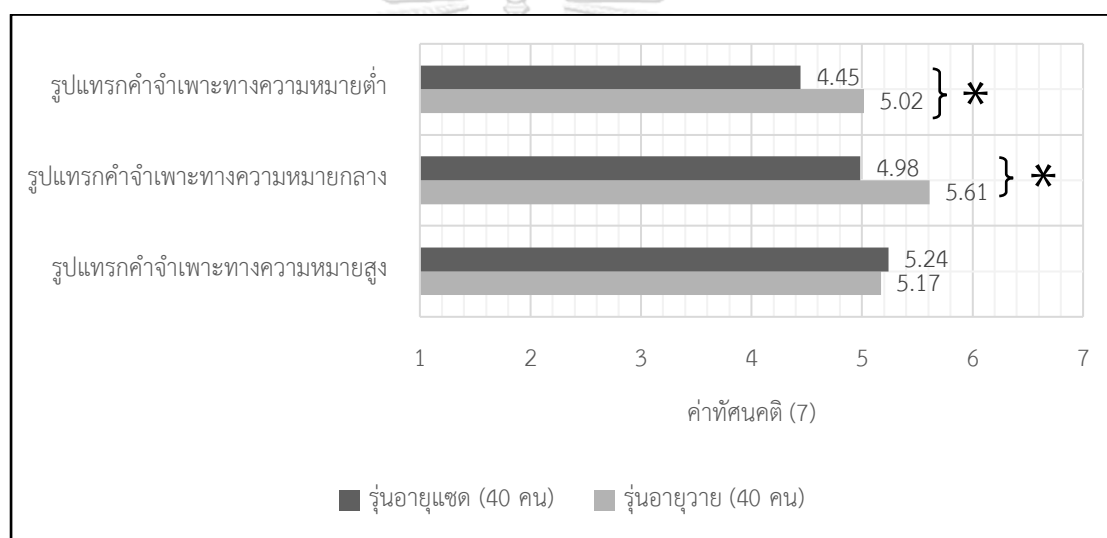
จากภาพที่ 31 จะเห็นได้ว่าในภาพรวมผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้ค่าทัศนคติต่อรูปแบบประโยคต่าง ๆ ดีกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแฮต นอกจากนี้รูปแบบประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในระดับ

ที่สูงที่สุดของทั้งสองรุ่นอายุแตกต่างกันด้วย กล่าวคือ ในรุ่นอายุแซด รูปประโยคที่ได้รับทัศนคติที่ดีที่สุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.28) ในขณะที่ฝั่งของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้ทัศนคติสูงสุดกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.66) ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่า สำหรับคนในรุ่นอายุแซด ความชื่นชอบในการใช้ภาษาไทยอย่างเดียวมีแนวโน้มลดลง และการใช้ภาษาอังกฤษได้รับความชื่นชอบมากขึ้น อีกทั้งรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำสุดระหว่างสองรุ่นอายุเองก็ต่างกัน โดยในรุ่นอายุแซด รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุด (4.47) ส่วนในรุ่นอายุวาย รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกัณฑ์ คำ ความแตกต่างของรูปประโยคดังกล่าวอาจมาจากโอกาสในการสัมผัสกับรูปประโยคที่ต่างกันของคนในสองรุ่นอายุ เพราะเมื่อพิจารณาจากคำตอบในคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับรูปประโยคเหล่านี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองรุ่นให้ความเห็นในทำนองที่คล้ายกัน เช่น ในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดบางคนกล่าวว่า “ค่อนข้างน่าสับสน ไม่ค่อยมีใครพูดแบบนี้กัน มันเลยทำให้ผู้รับสารเข้าใจได้ยากกว่า จึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องใช้การสลับแบบนี้เลย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z35) หรือในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกัณฑ์ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายบางคนให้ความเห็นว่า “น่ารำคาญมาก เพราะฟังแล้วมันรู้สึกว่าเขา wanna be ทำตัวเป็นเก่งอังกฤษจนต้องกระเตาะพูดออกมาอวดคนอื่น ใครเขาให้ภาษาแบบนี้กันบ้าง” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y16) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม รูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับสูงจนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างสองรุ่นอายุมีเพียงสามรูปประโยคเท่านั้น ได้แก่ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี สาเหตุส่วนหนึ่งน่าจะมาจากแนวโน้มที่ภาษาอังกฤษได้รับความชื่นชอบมากขึ้นในรุ่นอายุแซดดังที่กล่าวไป และอาจมาจากในระยะหลัง ๆ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคมีให้เห็นมากขึ้นในสังคมผ่านสื่อกระแสต่าง ๆ เช่น สื่อสังคมออนไลน์ ประเด็นนี้ได้รับการกล่าวถึงอยู่ในการวิจัยของปรารถนา กาลเนาวกุลและกันเธอร์ (Kannaovakun & Gunther, 2003) ซึ่งศึกษาลักษณะของการสลับภาษา รวมถึงทัศนคติต่อการสลับภาษาของคนไทยในช่วง 18 ถึง 30 ปี (หากอิงจากปีทำวิจัย ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นกลุ่มคนในรุ่นอายุวายในปัจจุบัน) ในรายการโทรทัศน์พบว่า สื่อ โดยเฉพาะสื่อกระจายสัญญาณอย่าง โทรทัศน์และวิทยุ มีเนื้อหาและเพลงที่เปิดตามรายการที่ใช้การสลับภาษามากขึ้น ความถี่จากการพบเจอรูปประโยคเหล่านี้ตามสื่อส่งผลให้วัยรุ่นสมัยนั้นที่รับสื่อเหล่านี้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ รวมถึงกระตุ้นความกล้าในการใช้รูปประโยคดังกล่าว ทำให้ทัศนคติของเด็กในรุ่นนั้นต่อการสลับภาษามีทิศทางที่ดีขึ้น งานต่อมาของจิราภรณ์ กาแก้ว (Kakaew, 2011)

ศึกษาทำนองเดียวกันใน 10 ปีให้หลัง สรุปเพิ่มเติมว่า รายการโทรทัศน์และวิทยุมีรูปแบบการสลับภาษาอังกฤษจากเป็นคำ ๆ เริ่มเป็นกลุ่มคำ และเริ่มสลับระหว่างประโยคมากขึ้น แต่การสลับระหว่างประโยคที่ว่่านี้ไม่ได้มีรูปแบบซับซ้อนและมีข้อบังคับไวยากรณ์มาก ส่วนใหญ่เป็นการแปลประโยคจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้ แต่ไม่ใช้การต่อบทสนทนาด้วยประโยคภาษาอังกฤษ ในเชิงความถี่ ทำให้ผู้เข้าร่วมวิจัยตอนนั้นซึ่งอายุ 13-18 ปี (เกิดราว ๆ ปี 1993 – 1998 เป็นช่วงต้นรุ่นอายุแซด) ได้รับลักษณะการสลับประเภทดังกล่าวมาตั้งแต่ช่วงต้น ๆ ของชีวิต

ผู้วิจัยศึกษาเพิ่มเติมในรายละเอียดโดยการแยกดูรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพื่อดูว่าคนในทั้งสองรุ่นอายุให้ทัศนคติเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ได้ผลดังภาพที่ 32

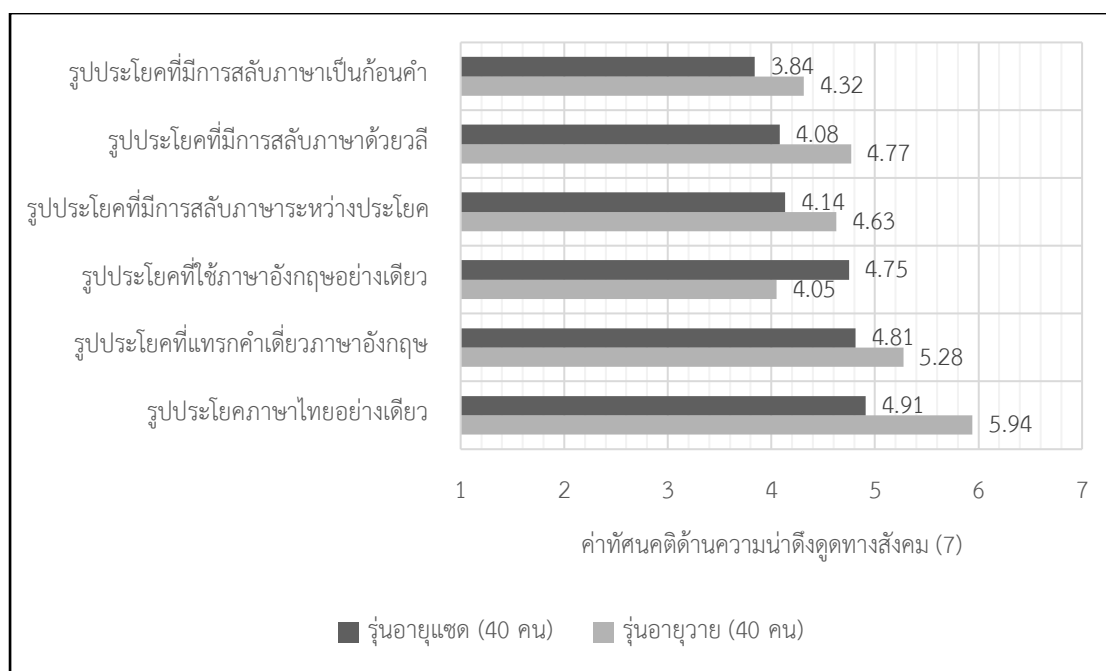
ภาพที่ 31 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าทัศนคติต่อรูปประโยคแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย โดยแยกดูรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จากภาพที่ 32 จะเห็นได้ว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงได้รับค่าทัศนคติที่ใกล้เคียงกันมากจากคนทั้งสองรุ่นอายุ กล่าวคือ รุ่นอายุแซดให้ค่า 5.24 และรุ่นอายุวายให้ค่า 5.17 ซึ่งไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอนุมานได้ว่า ในรูปประโยคที่แทรกด้วยคำที่ไม่มีในภาษาไทย คนทั้งสองรุ่นอายุให้ค่าทัศนคติไม่ต่างกัน ทว่าในรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง และต่ำ พบว่ามีความแตกต่างระหว่างรุ่นอายุ โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทั้งสองในระดับที่สูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สาเหตุส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะว่า คนในรุ่นอายุวัยไม่ได้แยกรูปแทรกคำเดียวที่มีระดับความจำเพาะความหมายทั้งสามประเภทออกจากกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ คนรุ่นอายุนี้มองโดยรวมว่าเป็นการแทรกคำเดียวเหมือนกันทั้งหมด สะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากผลการวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ T-test ในรุ่นอายุวัย เมื่อแยกรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมาย พบว่ารูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงกับต่ำไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดูตารางที่ 31) ในขณะที่ในรุ่นอายุแซด รูปประโยคแทรกคำเดียวทั้ง 3 ประเภทมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดูตารางที่ 18) จึงทำให้คะแนนของรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษทั้ง 3 ระดับในรุ่นอายุวัยเกาะกลุ่มกันมากกว่าในรุ่นอายุแซด อีกส่วนหนึ่งที่ผลการวิจัยออกมาในลักษณะนี้อาจเกิดมาจากความหลากหลายของผู้เข้าร่วมการวิจัยระหว่างสองรุ่นอายุมีความต่างกัน กล่าวคือ ในรุ่นอายุวัย ถึงแม้ผู้วิจัยจะคุมตัวแปรด้านการศึกษา โดยเก็บเฉพาะผู้ทำงานที่ใช้วุฒิปริญญาตรีในการรับเข้าแล้วเท่านั้น แต่ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดก็มาจากสถาบันการศึกษาที่หลากหลายกว่าในรุ่นอายุแซดที่ผู้วิจัยคุมตัวแปรการศึกษาโดยเก็บแบบสอบถามเฉพาะนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ประเด็นนี้จึงอาจส่งผลให้พบความแตกต่างเรื่องนี้ได้

5.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไทย-อังกฤษ

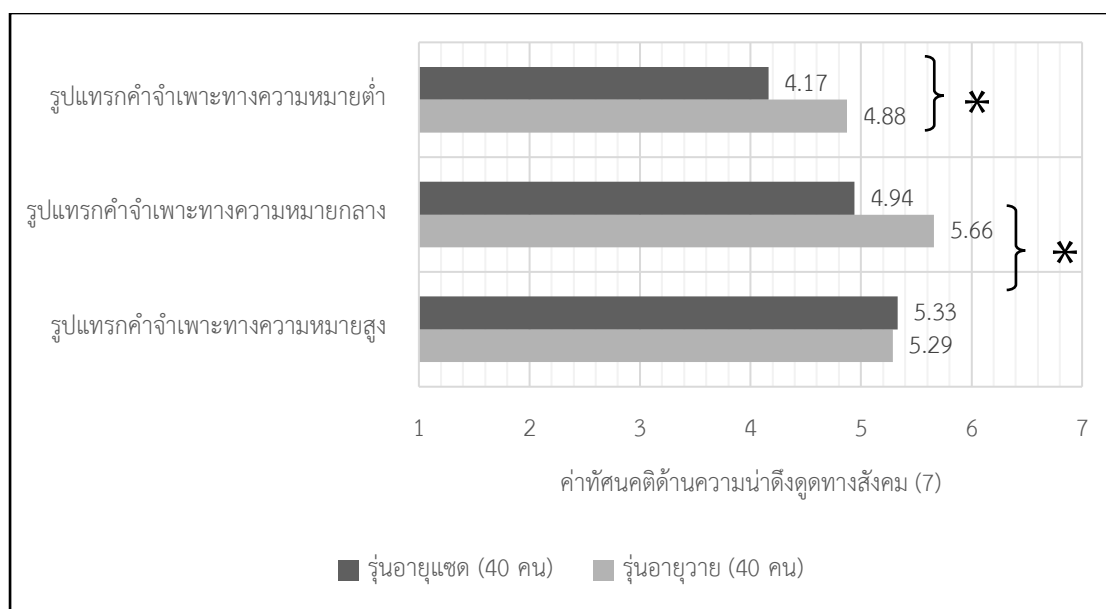
ผู้วิจัยศึกษาแบ่งค่าทัศนคติโดยภาพรวมออกเป็นสองด้าน ได้แก่ ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมเพื่อพิจารณาเพิ่มเติมว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในสองรุ่นอายุให้ทัศนคติในด้านเหล่านี้ เหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยผู้วิจัยรวมเอาค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมระหว่างรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวัยเข้าด้วยกัน ได้ผลตามภาพที่ 33 ดังนี้

ภาพที่ 32 แผนภูมิเปรียบเทียบทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย

จากภาพที่ 33 ในภาพรวมจะเห็นได้ว่า คนในรุ่นอายุวายให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงกว่าคนในรุ่นอายุแซดทุกรูปประโยค โดยทุกรูปประโยคมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) อนุมานได้ว่าคนในรุ่นอายุวายมองรูปประโยคทดสอบต่าง ๆ น่าดึงดูดกว่าคนในรุ่นอายุแซด สาเหตุส่วนหนึ่งน่าจะมาจากทัศนคติที่คนในรุ่นอายุวายมีต่อภาษาอังกฤษ ในคำตอบจากคำถามปลายเปิดส่วนที่ถามถึงความเห็นเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายแสดงความเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก ใครใช้ได้จะเป็นคนดูมีระดับ และอยู่สูงกว่าคนทั่วไป จึงน่าคบค้าสมาคมด้วย เช่น “เป็นวิชาไม่ง่าย แต่ใครพูดได้ก็สื่อสารเรื่องต่าง ๆ ได้ดีขึ้น พูดอะไรให้คนเข้าใจได้มากกว่า” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y25) และ “คิดว่าเป็นวิชาที่สำคัญ คนในสังคมควรได้เรียนทุกคนเพราะทำให้คนดีขึ้นได้ คนที่ใช้ได้ดูมีความเป็นผู้นำ เป็นผู้บริหารที่อป ๆ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y33) ในขณะที่คนในรุ่นอายุแซด ถึงแม้จะแสดงทัศนคติว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นเช่นเดียวกับคนในรุ่นอายุวาย แต่คนในรุ่นหลังนี้ไม่รู้สึกรู้สึกว่าการรู้ภาษาอังกฤษสร้างความน่าดึงดูดเท่ากับคนในรุ่นอายุวาย เช่น “มีความสำคัญ เดียวนี้ใคร ๆ ก็ต้องพูดได้ เป็นวิชาพื้นฐานเลย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z14) หรือ “ควรเรียน ใคร ๆ ก็ควรได้ เพราะงานเดี๋ยวนี้ใช้หมด” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z25)

ผู้วิจัยทำการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นนี้โดยการแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามความจำเพาะทางความหมาย ดังภาพที่ 34

ภาพที่ 33 แผนภูมิเปรียบเทียบทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย โดยแยกรูปแบบแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จากภาพที่ 34 รูปแบบแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงได้รับค่าที่ศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมใกล้เคียงกันระหว่างคนทั้งสองรุ่นอายุ และไม่มีมีความต่างด้านนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม ในรูปแบบแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางและต่ำ พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้ค่าที่ศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รูปแบบเช่นนี้สอดคล้องกับผลภาพรวมทัศนคติที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น (ดูภาพที่ 32)

ผู้วิจัยแยกคุณลักษณะนิสัยส่วนต่าง ๆ ของค่าที่ศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมออกมาเพื่อพิจารณาในรายละเอียดว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุทั้งสองให้คะแนนส่วนเหล่านี้เหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยผู้วิจัยทำตัวเลขเป็นตัวหนาเพื่อแสดงให้เห็นว่าในคุณลักษณะนิสัยด้านนั้น รุ่นอายุใดให้คะแนนมากกว่ากัน ดังนี้

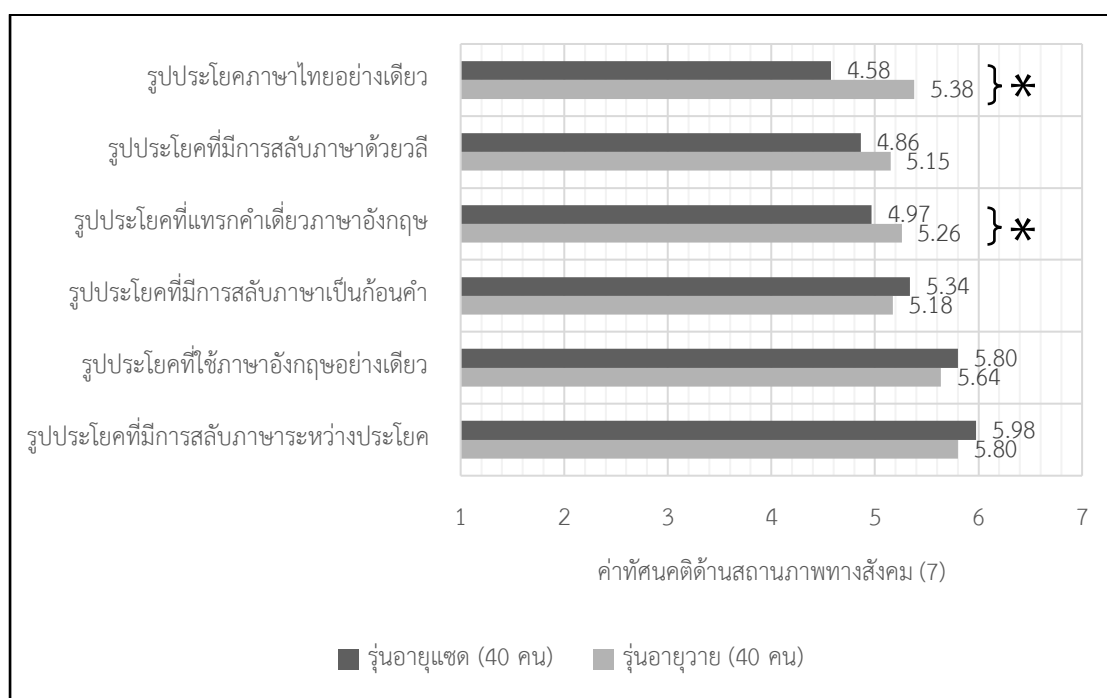
ตารางที่ 33 ตารางเปรียบเทียบคะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย

รูปประโยค	การสื่อความ		ความ เอาจริงเอาจัง		ความเป็นผู้นำ		ความเป็นมิตร		ความง่าย ในการเข้าถึง	
	แซด	วาย	แซด	วาย	แซด	วาย	แซด	วาย	แซด	วาย
ภาษาไทยอย่างเดียว	6.10	6.78	3.88	4.60	4.23	4.58	4.23	6.08	5.35	6.20
แทรกคำอังกฤษเดี่ยว	5.50	5.59	4.62	5.01	4.43	4.96	4.43	5.36	4.78	4.98
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.60	4.25	4.85	3.75	4.78	3.85	4.78	4.40	3.90	4.00
สลับระหว่างประโยค	4.93	4.73	3.70	4.18	3.95	4.38	3.95	5.23	3.40	4.20
สลับด้วยวลี	4.10	5.35	3.03	4.08	3.48	4.15	3.48	5.33	4.65	4.95
สลับเป็นก้อนคำ	3.95	4.58	2.60	3.90	3.40	3.70	3.40	5.05	4.30	4.35

จากตารางที่ 33 ผลปรากฏว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยทุกด้านในเกือบทุกรูปประโยคสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด ยกเว้นรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ซึ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความมากกว่ารุ่นอายุวาย นอกจากนี้ในรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดยังให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านความเอาจริงเอาจัง ความเป็นผู้นำ และความเป็นมิตรมากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย รูปแบบดังกล่าวสนับสนุนคำตอบที่ได้จากคำถามปลายเปิดที่สะท้อนให้เห็นว่าคนในรุ่นอายุวายมองว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีระดับและส่งเสริมภาพพจน์ของผู้ใช้ภาษาได้ดี สาเหตุที่กล่าวมานี้อาจเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปต่าง ๆ ของคนในรุ่นอายุวายในงานวิจัยครั้งนี้มีระดับที่สูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดด้วยเช่นกัน

5.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปแบบการสลับภาษาไทย-อังกฤษ

ผู้วิจัยศึกษาทัศนคติด้านถัดมา กล่าวคือ ด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปแบบการสลับภาษาต่าง ๆ ได้ผลตามภาพที่ 35 ดังนี้

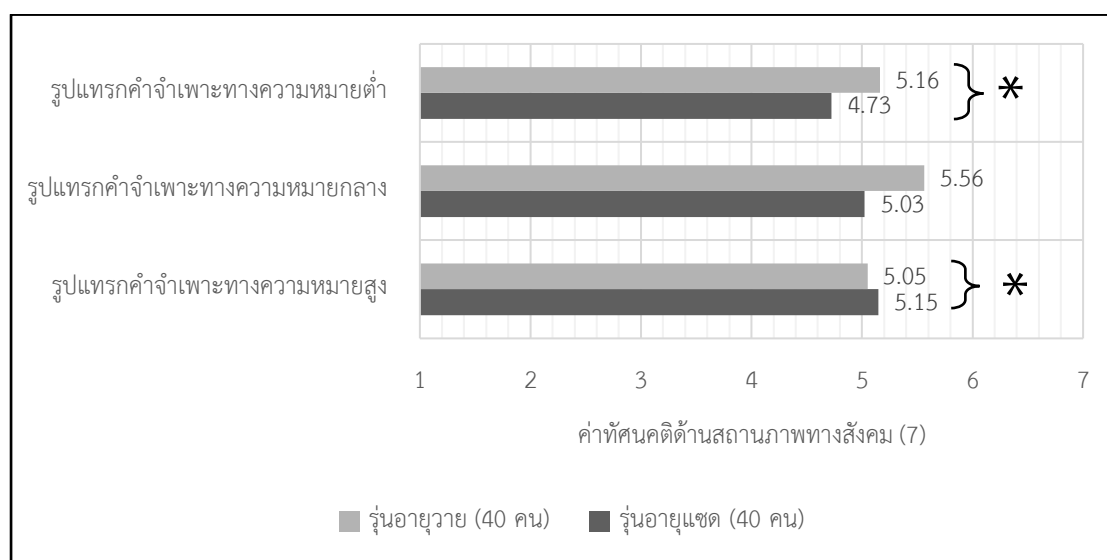
ภาพที่ 34 แผนภูมิเปรียบเทียบทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปแบบการสลับภาษาต่าง ๆ

จากภาพที่ 35 ในภาพรวมจะเห็นได้ว่า คนในรุ่นอายุวายให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงกว่าคนในรุ่นอายุแซดในรูปแบบภาษาไทยอย่างเดียว รูปแบบที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปแบบที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรูปแบบที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ รูปแบบที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปแบบที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย

รูปแบบที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ รูปแบบภาษาไทยอย่างเดียว และรูปแบบที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ โดยในสองรูปแบบดังกล่าว ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด ในขณะที่รูปแบบอื่น ๆ ที่เหลือไม่มีความแตกต่างอย่างชัดเจน ถึงแม้จะไม่ได้แตกต่างอย่างเห็นได้ชัด แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า รูปแบบที่มีการสลับภาษาที่แปลกเด่นอย่างรูปแบบที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น กล่าวคือ คนในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติต่อรูปแบบนี้สูงกว่าคนในรุ่น

อายุววย สะท้อนว่า คนในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคนี้นี้ดีขึ้น และมีแนวโน้มที่ใช้ภาษาอังกฤษจะได้รับทัศนคติไปในทางที่ดีขึ้นด้วยจากการที่รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รวมถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเองก็มีแนวโน้มได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงขึ้น

ผู้วิจัยทำการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นนี้โดยการแยกรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามความจำเพาะทางความหมาย ผลปรากฏดังภาพที่ 36

ภาพที่ 35 แผนภูมิเปรียบเทียบทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุววย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

จากภาพที่ 36 รูปแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูงได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมใกล้เคียงกันระหว่างคนทั้งสองรุ่นอายุ และไม่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม ในรูปแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลางและต่ำ พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุววยให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รูปแบบเช่นนี้สอดคล้องกับผลภาพรวมทัศนคติ (ดูภาพ 32) รวมถึงเหมือนกับผลในทัศนคติ ด้านความน่าดึงดูดทางสังคม (ดูภาพ 34) ที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

ผู้วิจัยแยกคุณลักษณะนิสัยส่วนต่าง ๆ ของค่าทัศนคติด้านสถานภาพสังคมออกมาเพื่อพิจารณาในรายละเอียดว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุทั้งสองให้คะแนนส่วนเหล่านี้เหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยได้ผลตามตารางที่ 34 ดังนี้

ตารางที่ 34 ตารางเปรียบเทียบคะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย

รูปประโยค	การศึกษา		เศรษฐกิจ	
	รุ่นอายุแซด	รุ่นอายุวาย	รุ่นอายุแซด	รุ่นอายุวาย
สลับระหว่างประโยค	6.13	5.93	5.83	5.68
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.95	5.78	5.65	5.50
สลับเป็นก้อนคำ	5.35	5.43	5.33	4.93
สลับด้วยวลี	4.88	5.38	4.85	4.93
แทรกคำภาษาอังกฤษเดี่ยว	4.86	5.19	5.19	5.43
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.55	5.18	4.60	5.43

จากตารางที่ 34 ผลปรากฏว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการศึกษาและเศรษฐกิจของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคและของรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวสูงกว่าคนในรุ่นอายุวาย ทว่าในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบเป็นก้อนคำคนในรุ่นอายุวายให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการศึกษามากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด ในทางกลับกันผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดกลับให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านเศรษฐกิจมากกว่าในรุ่นอายุวาย ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษมองรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบเป็นก้อนคำในเชิงเศรษฐกิจในทิศทางที่ดีขึ้นจากในอดีต สิ่งนี้สะท้อนผ่านคำตอบที่ได้จากคำถามปลายเปิดของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด มีบางคนให้ความเห็นต่อรูปประโยคนี้ว่า “ไม่แย่นะ ทำให้การสื่อสารในสิ่งที่คิดเร็วขึ้น เพราะมันทำให้แต่ละคนพูดใน way ที่ตัวเองถนัด เพื่อน ๆ เก่ง ๆ รวย ๆ เขาก็พูดกันบ่อย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z29) ในอีกแง่หนึ่ง รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับคะแนนในคุณลักษณะนิสัยด้านการศึกษา และเศรษฐกิจสูงกว่าจากผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย แสดงให้เห็นว่าคนในรุ่นก่อนหน้านี้ยังคงมองว่ารูปประโยคที่ใช้การสลับภาษาน้อย และไม่แปลกเด่นยังคงเป็นรูปประโยคที่ดีกว่ารูปแบบอื่น ๆ

5.3.3 ข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความแบ่งตามรุ่นอายุ

จากข้อค้นพบในบทที่ 4 (ดูหัวข้อที่ 4.5) ผู้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอีกครั้งโดยแยกคำตอบตามรุ่นอายุของผู้เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยพบว่าคำตอบของทั้งสองหัวเรื่องในคนทั้งสองรุ่นมีทั้งที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือทิศทางบวกหรือลบทั้งสองหัวเรื่อง และที่ไม่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตัวอย่างของคำตอบที่แสดงความคิดเห็นในเชิงบวกต่อทั้งการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษา เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญกับชีวิตของตนเอง ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนคุยกับคนต่างชาติเวลาทำงานกัน ตอนดูหนัง แล้วก็ตอนเรียนในมหาวิทยาลัย ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากตอนที่ต้องคุยเรื่องเนื้อหาที่เรียน เพราะมันเป็นศัพท์เฉพาะที่แปลแล้วไม่เข้าใจ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้มากกว่า เพราะการแปลคำเหล่านี้เป็นไทยมักทำให้งงกว่าพูดสลับภาษาอังกฤษ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z01)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สำคัญ คนในสังคมควรได้เรียนทุกคนเพราะทำให้คนดีขึ้นได้ คนที่ใช้ได้มีความเป็นผู้นำ เป็นผู้บริหารที่อป ๆ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเข้าเรียนกับครูต่างชาติ ทำงานกับคนต่างชาติ เป็นผู้นำทัวร์ให้กับชาวต่างชาติ ดูหนัง อ่านหนังสือ คนทั่วไปที่พูดอังกฤษผสมอยู่บ้างในบทสนทนา ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากเพื่อนที่พูดคุยในชีวิตประจำวัน วิทยากรที่บรรยายตามงานต่าง ๆ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่สื่อสารเข้าใจใช้ได้ บางที่ใช้คำอังกฤษทำให้สื่อสารได้เข้าใจตรงประเด็นมากกว่า”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y33)

จากคำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองรุ่นที่ตอบสองหัวเรื่องไปในทางบวกชี้ให้เห็นว่า การให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษอาจส่งผลกับความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ส่วนหนึ่งเพราะการให้ความสำคัญดังกล่าวส่งเสริมให้คนที่เห็นเช่นนี้หาโอกาสสัมผัสกับภาษาอังกฤษหลากหลายขึ้น เจอรูปประโยคที่มีการสลับภาษามากขึ้นด้วย ความถี่ในการพบเจอนี้จึงอาจทำให้ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นไปในทางบวกด้วย

ตัวอย่างของคำตอบที่แสดงความคิดเห็นในเชิงลบต่อทั้งการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ซึ่งส่วนใหญ่พบในรุ่นอายุวัย เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ลำบากและวุ่นวายมาก ต้องท่องศัพท์เยอะมาก แกรมมาวุ่นวาย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนทำรายงานหรือเจอฝรั่งจริง ๆ แค่นั้น ตอนเจอก็ทำให้รู้สึกว่าตัวเองท้อภาษาอังกฤษเลย รู้สึกเบื่อตัวเอง ไม่เก่งภาษาอังกฤษสักที ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากมหาลัย หรือในที่ ๆ มีมนุษย์เงินเดือนที่ไปต่อนอก (เรียนต่อนอก) รวมทั้งที่ ๆ มีโรงเรียน Inter รวมทั้งเด็กมหาลัยที่เรียนหลักสูตร Inter ซึ่งรู้สึกว่า การใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่น่ารำคาญมาก เพราะฟังแล้วรู้ว่าเขา wanna be ทำตัวเป็นเก่งอังกฤษจนต้องกระแตะพูดออกมาวดคนอื่น”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z27)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเล่นเน็ต ดูหนังโรง ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษที่ทำงาน หัวหน้าชอบพูดไทยคำอังกฤษคำ ประชุมผู้กรก็ชอบใช้คำภาษาอังกฤษ เล่นเน็ตบางคนก็ใช้แสดงความเท่ ซึ่งรู้สึกว่า การใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่บางทีก็น่ารำคาญ เพราะต้องมาทำความเข้าใจเพิ่มเติมหาความหมายอีก”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y14)

อย่างไรก็ตาม มีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนในทั้งสองรุ่นอายุที่แสดงความคิดเห็นต่อการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไปในต่างทิศทาง เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากจังเลย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียนตามวิชาเท่านั้น ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากไปเที่ยวหรือใช้ชีวิตทั่วไป ซึ่งรู้สึกว่า การใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ดี เพราะชัดเจนดี อธิบายอะไรเข้าใจเลย เพราะบางคำในภาษาไทยก็งงนะ”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z13)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากมาก ๆ สมัยเรียนท่องจำอย่างเดียวเลย ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียน ตอนทำงานเจอบ้างแต่ไม่มาก เจอจริง ๆ เฉพาะเวลาเล่นเน็ต ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษที่เอาจริง ๆ เจอดูสถานการณ์ทั้งเวลาทำงาน คุยกับเพื่อน เล่น Facebook ซึ่งรู้สึกว่า การใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ ปกติดีเลย เพราะได้ยินบ่อยจนเคยชิน”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y32)

ส่วนแรกของคำตอบเหล่านี้มักกล่าวถึงความยากของวิชาภาษาอังกฤษ แต่ผู้เข้าร่วมการวิจัยรู้สึกเคยชินกับการสลับภาษา เนื่องจากได้สัมผัสกับการสลับภาษาอยู่บ่อยครั้งในสถานการณ์ต่าง ๆ

5.3.4 สรุป

จากผลการวิจัยทั้งหมดชี้ให้เห็นว่า ทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมได้รับอิทธิพลจากรุ่นอายุ โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยเหี่ยวหาว่า รูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ มีความน่าเชื่อถือมากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดในทุกรูปประโยค ความแตกต่างดังกล่าวเห็นได้ชัดเจนขึ้นเมื่อพิจารณารายละเอียดเชิงลึกด้วยการวิเคราะห์คุณลักษณะนิสัยส่วนต่าง ๆ ซึ่งพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยประเมินคุณลักษณะนิสัยด้านต่าง ๆ ไปในทางบวกมากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดเกือบทุกรูปประโยค ยกเว้นรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดประเมินไปในทางที่ต่ำกว่ารุ่นอายุวัยเกือบทุกด้าน

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมพบว่า รูปประโยคหลาย ๆ รูปประโยคไม่มีความแตกต่างเมื่อพิจารณาด้วยเกณฑ์รุ่นอายุ และในภาพรวมมีเพียงสามรูปประโยคเท่านั้นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อแบ่งด้วยรุ่นอายุ ได้แก่ รูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียวทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ในขณะที่รูปประโยคที่เหลือได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ และรูปประโยคแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ ไม่มีความแตกต่างเมื่อแบ่งตามรุ่นอายุ ข้อค้นพบในเชิงปริมาณนี้ สัมพันธ์กับข้อค้นพบในเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความซึ่งผู้วิจัยพบว่า คำตอบของคนทั้งสองรุ่นอายุทั้งในหัวเรื่องการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

โดยสรุป จากคำถามวิจัยที่ต้องการทราบว่า รุ่นอายุส่งผลต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาหรือไม่ พบว่ามีเพียงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีและจำนวนคำตอบจากกรอบบรรยายความที่หัวเรื่องทั้งสองที่เป็นไปทางลบเท่านั้นที่มีความต่างกันเมื่อใช้เกณฑ์รุ่นอายุในการพิจารณา จึงสรุปได้ว่ารุ่นอายุมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่บ้าง แม้ไม่ทั้งหมด

ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะพิจารณาระดับพื้นเพภาษาอังกฤษในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวัยเหี่ยว รวมถึงแวดวงอาชีพในรุ่นอายุวัยเหี่ยวว่าจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาหรือไม่ ในรูปแบบใด

บทที่ 6

ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษา กับระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ

บทนี้มีเนื้อหาต่อเนื่องจากบทที่ 5 โดยผลการวิจัยในบทนี้ยังคงมุ่งเน้นตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2 ผู้วิจัยแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละรุ่นอายุ รุ่นอายุละ 40 คน อีกครั้งโดยใช้คำตอบจากแบบสอบถามประเมินตนเอง ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และคำถามเกี่ยวกับศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ (ดูเพิ่มเติมในบทที่ 3 หัวข้อ 3.3.2) มาคำนวณเป็นดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ มีคะแนนอยู่ในช่วง 1-4 คะแนน เมื่อคิดคะแนนแล้ว ผู้วิจัยจัดผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีคะแนนสูงสุด 20 คนแรกเป็นกลุ่มระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง ส่วนผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เหลือจัดอยู่ในกลุ่มระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ

ในรุ่นอายุวัย นอกจากแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มย่อยในแต่ละระดับพื้นเพอีกครั้งด้วยเกณฑ์แวดวงอาชีพเป็น แวดวงอาชีพที่ทำงานคลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก และแวดวงอาชีพที่ทำงานคลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย โดยแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก ได้แก่ อาชีพที่ต้องสื่อสารด้วยทักษะหลัก ๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน หรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษในการทำงานทุกวัน เช่น พนักงานโรงแรมที่มีผู้ใช้บริการเป็นชาวต่างชาติ พนักงานบริษัทเอกชนที่มีหัวหน้าหรือสายงานต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษบ่อย ในขณะที่แวดวงอาชีพที่ทำงานคลุกคลีภาษาอังกฤษน้อย ได้แก่ อาชีพที่สื่อสารด้วยภาษาไทยเป็นหลักและไม่จำเป็นหรือไม่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในที่ทำงานเลย เช่น ข้าราชการในกระทรวงที่ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นภาษาอังกฤษในการสื่อสาร พนักงานในบริษัทหรือแผนกที่ติดต่อกับบุคคลภายนอกโดยไม่ใช้ภาษาอังกฤษ (ดูค่าสถิติในรายละเอียดของตารางต่าง ๆ ได้ที่ภาคผนวก จ) รายละเอียดย่อยในแต่ละส่วนดังนี้

6.1 ทักษะคิดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซดจำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

การศึกษาในรุ่นอายุแซดประกอบด้วยผู้เข้าร่วมการวิจัยในช่วงอายุ 18-23 ปี (ค่าอายุเฉลี่ย 22.7 ปี) จำนวน 40 คน ผู้วิจัยแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดเป็นสองกลุ่มตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงสุด 20 คนแรกจัดอยู่ในกลุ่มผู้มีพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษอีก 20 คนถัดมาจัดอยู่ในกลุ่มผู้มีพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ ดังนี้

ตารางที่ 35 ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด

ผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง				ผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ			
หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี
Z01	3.29	Z33	3.29	Z34	3.00	Z20	2.71
Z12	3.71	Z28	3.21	Z15	2.93	Z13	2.57
Z25	3.50	Z09	3.14	Z23	2.93	Z22	2.57
Z24	3.43	Z18	3.14	Z07	2.86	Z37	2.50
Z39	3.43	Z17	3.07	Z30	2.86	Z03	2.43
Z04	3.36	Z21	3.07	Z35	2.86	Z05	2.36
Z10	3.36	Z26	3.07	Z14	2.79	Z19	2.36
Z32	3.36	Z40	3.07	Z31	2.79	Z38	2.21
Z36	3.36	Z08	3.05	Z06	2.71	Z27	2.14
Z02	3.29	Z11	3.05	Z16	2.71	Z29	1.86

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังจากแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยด้วยเกณฑ์ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยคำนวณค่าเฉลี่ยและหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ T-Test เพื่อยืนยันความน่าเชื่อถือที่ทั้งสองกลุ่มมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่างกันจริง ผลการคำนวณปรากฏว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีระดับพื้นเพทางภาษาต่างกัน ($t(38) = 8.28, p = 0.00$) หลังจากนั้นจึงคำนวณค่า T-test เพื่อหาความต่างของค่าทักษะคิดระหว่างกลุ่มพื้นเพที่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผลลัพธ์ที่ได้ดังตารางที่ 36 ต่อไปนี้

ตารางที่ 36 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่านัยสำคัญสถิติ T-Test
	สูง	ต่ำ	
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.40	5.15	0.12
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.31	4.80	0.00 *
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.05	4.93	0.21
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.71	4.47	0.13
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.65	4.84	0.20
สลับภาษาด้วยวลี	4.62	4.33	0.09

โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคเกือบทั้งหมดสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ สังเกตจากคะแนนที่คลุมด้วยขอบหนาที่ส่วนใหญ่อยู่ทางฝั่งของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงแทบทั้งหมด ยกเว้นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ (4.84) ให้ค่าทัศนคติสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง (4.65) ในรายละเอียด ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคกึ่งหนึ่ง ได้แก่ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษอยู่ในช่วงคะแนน 5 คะแนน ในขณะที่รูปประโยคทดสอบที่เหลือ กล่าวคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยเพียงอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี มีคะแนนอยู่ในช่วง 4 คะแนน กล่าวได้ว่าทุกรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติอยู่ในระดับสูง เนื่องจากค่าทัศนคติในทุกรูปประโยคเกินครึ่งหนึ่ง (3.5) ของมาตราวัดทัศนคติ 7 คะแนน ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติในช่วง 5 คะแนน ต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวเท่านั้น รูปประโยคทดสอบที่เหลือทั้งหมดได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพมาวิเคราะห์ความต่างด้วยค่าสถิติ T-test พบว่า มีเพียงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเท่านั้นที่ได้รับค่าทัศนคติจากผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับ

ภาษาระหว่างประโยคต่างกับผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมจากคำตอบในคำถามปลายเปิดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคในทิศทางที่ดี เช่น มีผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้กล่าวว่า “เสริมความเข้าใจให้มากขึ้น เพราะภาษาไทยอาจจะสื่อสารได้ไม่ครอบคลุม หลาย ๆ คำก็ไม่มีนิยามที่ชัดเจนเหมือนภาษาอังกฤษ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z09) หรือ “เป็นแบบที่สะดวกนะ เพราะทำให้สื่อสารได้ flow ขึ้น ส่วนตัวชอบ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z10) ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำกล่าวถึงรูปประโยคชนิดนี้ว่า “เข้าใจยากสำหรับบางคน เพราะหลาย ๆ ครั้งจะมีศัพท์ หรือสำนวนที่เข้าใจยาก” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z11) หรือ “ฟังดูไม่เป็นทางการมากนัก เพราะมีการสลับภาษาไปมาระหว่างประโยค ซึ่งไม่มีความสม่ำเสมอในการใช้ภาษา ผู้ฟังต้องปรับการรับรู้ภาษาไปด้วย อาจจะทำให้เกิดการรับ-ส่งสารไม่มีประสิทธิภาพ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z35) ผู้วิจัยได้คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างตัวแปรต้นระดับพื้นเพทางภาษากับตัวแปรค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้ค่าที่ 0.23 จึงอนุมานโดยสรุปได้ว่า ถึงแม้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาจะมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน แต่ความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคยังสัมพันธ์กันในระดับอ่อน ($r < 0.7$) เกินกว่าจะสรุปได้ว่า เมื่อค่าดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจะสูงขึ้นด้วย

ผู้วิจัยจำแนกรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมายเพิ่มเติม พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพให้ทัศนคติต่อรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวตามระดับความจำเพาะทางความหมายไม่ต่างกันทุกรูปประโยค ผลดังกล่าวสอดคล้องกับการวิจัยในบทที่ 4 (ดูตารางที่ 10) และบทที่ 5 (ดูตารางที่ 18 และ 26) ที่ผ่านมา ในบทนี้ ผู้วิจัยจึงจะไม่แสดงตารางเปรียบเทียบรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษในหัวข้อที่ค่าทัศนคติที่ได้รับไม่มีความแตกต่างอย่างชัดเจน

ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยพิจารณาค่าทัศนคติในเชิงรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยการแยกค่าทัศนคติออกเป็นสองด้าน ได้แก่ ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.1.1 ทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแซด
จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 37 ค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด
จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	รุ่นอายุแซดระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่านัยสำคัญสถิติ T-Test
	สูง	ต่ำ	
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.93	4.57	0.13
สลับภาษาระหว่างประโยค	4.57	3.70	0.00 *
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	4.75	4.88	0.23
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.00	3.68	0.15
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.75	5.07	0.12
สลับภาษาด้วยวลี	4.26	3.90	0.10

โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทักษะคิดต่อรูปประโยคเกือบทั้งหมดสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ อีกทั้งช่วงค่าทักษะคิดยังกระจายตัวน้อยกว่าด้วย มีเพียงรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวเท่านั้นที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง ใกล้เคียงกับผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 36 ในรายละเอียด ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทักษะคิดด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ อยู่ในช่วงคะแนน 4 คะแนน กล่าวได้ว่าทุกรูปประโยคได้รับค่าทักษะคิดอยู่ในระดับสูง เนื่องจากค่าทักษะคิดในทุกรูปประโยคเกินครึ่งหนึ่ง (3.5) ของมาตราวัดทักษะคิด 7 คะแนน ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทักษะคิดในช่วงตั้งแต่ 3 ถึง 5 คะแนน โดยรูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะคิดในช่วง 3 คะแนน คือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (3.90) ซึ่งถือเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทักษะคิดต่ำที่สุดในกลุ่มนี้ด้วย และรูปประโยคที่ได้รับคะแนนในช่วง 5 คะแนนคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (5.07) รูปประโยคทดสอบที่เหลือทั้งหมดได้รับค่าทักษะคิดอยู่ในช่วง 4 คะแนน

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยนำค่าทักษะคิดของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพมาวิเคราะห์ความต่างด้วยค่าสถิติ T-test พบว่า มีเพียงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเท่านั้นที่ได้รับค่าทักษะคิดจากผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองพื้นเพต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีพื้นเพภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคสูงกว่าผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำ เป็นไปในทางเดียวกันกับผลการวิเคราะห์ค่าทัศนคติในภาพรวม (ดูตารางที่ 6.2) จึงวิเคราะห์เพิ่มเติมได้ว่า ความแตกต่างในค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคของผู้เข้าร่วมการวิจัยสองระดับพื้นเพส่วนหนึ่ง อาจได้รับอิทธิพลจากค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม ผู้วิจัยจึงศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมจากคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคว่าเป็นรูปประโยคที่น่าดึงดูด เช่น มีผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้กล่าวว่า “คนที่พูดแบบนี้ น่าสนใจ เพราะลักษณะการพูดเข้าใจง่าย ดูเป็นกันเอง สาเหตุอาจเป็นเพราะบางคนก็นึกประโยคที่เป็นภาษาไทยไม่ออกในขณะนั้น” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z01) หรือ “รวบรัดและชัดเจนดีนะ เพราะการอธิบายบางสิ่งสามารถใช้ประโยคภาษาต้นทางอธิบายได้ดีและชัดเจนกว่า พอพูดแบบนี้ก็ดูเป็นกันเองดี” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z39) ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำกล่าวถึงความน่าดึงดูดของรูปประโยคชนิดนี้ว่า “พอรับได้แหละเพราะในบางกรณีเวลาเราพูดเราก็นึกภาษาไทยไม่ค่อยออกเลยใช้ภาษาอังกฤษแทน ไม่ได้รู้สึกดีหรือไม่ดี” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z19) หรือ “ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เจอบ่อยอยู่เหมือนกัน เพราะคำภาษาอังกฤษช่วยสื่อความแนวคิดได้ดีกว่า แต่พูดบ่อยก็อาจจะดูเวอร์เกินไป” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z22) ผู้วิจัยได้คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างตัวแปรดัชนีระดับพื้นเพทางภาษากับตัวแปรค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเพิ่มเติม ได้ค่า 0.16 จึงอนุมานโดยสรุปได้ว่า ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษามีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาต่างกัน ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคยังสัมพันธ์กันในระดับอ่อน ($r < 0.7$) เกินกว่าจะสรุปได้ว่า เมื่อค่าดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่าง

ส่วนถัดไป ผู้วิจัยพิจารณาคู่ลักษณะนิสัยคู่ต่าง ๆ ของค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมเพิ่มเติม ด้วยค่าสถิติ T-test เพื่อวิเคราะห์ว่า คะแนนคู่ลักษณะนิสัยคู่ใดต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพ โดยคู่ลักษณะนิสัยใดที่ต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ผู้วิจัยจะทำการขีดเส้นใต้ไว้ที่คู่ลักษณะนิสัยนั้น ๆ ดังรายละเอียดในตารางที่ 38 ต่อไปนี้

ตารางที่ 38 คะแนนคุณลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		สลับระหว่าง ประโยค		แทรกคำ เดี่ยว		สลับ เป็นก้อนคำ		ภาษาไทย อย่างเดียว		สลับภาษา ด้วยวลี	
	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ
การสื่อความ	<u>6.10</u>	<u>5.10</u>	<u>5.75</u>	<u>4.10</u>	5.57	5.43	4.40	3.50	6.00	6.20	4.45	3.75
ความเอาจริงเอาจัง	4.95	4.75	3.95	3.45	4.45	4.78	2.35	2.85	3.75	4.00	2.75	3.30
ความเป็นผู้นำ	4.85	4.70	<u>4.25</u>	<u>3.65</u>	4.22	4.63	3.40	3.40	4.10	4.35	3.40	3.55
ความเป็นมิตร	4.75	4.50	5.00	4.40	4.83	4.65	5.00	4.90	4.70	5.30	5.45	4.85
ความง่ายในการเข้าถึง	4.00	3.80	<u>3.90</u>	<u>2.90</u>	4.67	4.88	4.85	3.75	5.20	5.50	<u>5.25</u>	<u>4.05</u>

จากข้อมูลในตารางที่ 38 โดยภาพรวมเห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมไปในทางเดียวกันแทบทุกประโยคทดสอบ จึงทำให้ผลในภาพรวมของค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ (6.10) สูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ (5.10) ในรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว อีกทั้งในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญถึง 3 คู่ ได้แก่ คุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ คุณลักษณะนิสัยด้านความเป็นผู้นำ และคุณลักษณะนิสัยด้านความเข้าถึงง่าย ผลดังกล่าวสอดคล้องกับคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดซึ่งผู้วิจัยได้เสนอไว้ในผลการวิเคราะห์ของตารางที่ 36 และ 37 จึงสามารถสรุปเพิ่มเติมได้ว่า ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างคนทั้งสองระดับพื้นเพแตกต่างกันอย่างชัดเจน เป็นผลมาจากการให้คะแนนด้านการสื่อความ ความเป็นผู้นำ และความเข้าถึงง่ายที่ต่างกันระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ นอกจากนั้นในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านความเข้าถึงง่ายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติในด้านนี้สูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง โดยภาพรวมจึงสะท้อนให้เห็นว่าระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมอยู่บ้างแม้ไม่ทั้งหมด

6.1.2 ทักษะด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุแชนด์จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 39 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทักษะด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแชนด์ จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่านัยสำคัญสถิติ T-Test
	สูง	ต่ำ	
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.88	5.73	0.31
สลับภาษาระหว่างประโยค	6.05	5.90	0.28
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.01	4.93	0.31
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	5.43	5.25	0.27
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.55	4.60	0.42
สลับภาษาด้วยวลี	4.98	4.75	0.22

โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคเกือบทั้งหมดสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ มีเพียงรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวเท่านั้นที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ (4.60) ให้ค่าทัศนคติด้านความสถานภาพทางสังคมสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง (4.55) ในรายละเอียด ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ อยู่ในช่วงคะแนน 4 ถึง 6 คะแนน กล่าวได้ว่าทุกรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติอยู่ในระดับสูง เนื่องจากค่าทัศนคติในทุกรูปประโยคเกินครึ่งหนึ่ง (3.5) ของมาตราวัดทัศนคติ 7 คะแนน ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติในช่วงตั้งแต่ 4 ถึง 5 คะแนน โดยรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติที่หนึ่ง ได้แก่ รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน ส่วนรูปประโยคที่เหลือ กล่าวคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูปที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 5 คะแนน เหมือนผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 36

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพมาวิเคราะห์ความต่างด้วยค่าสถิติ T-test พบว่า ไม่มีรูปประโยคใดเลยที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ต่างกับผลการวิเคราะห์ค่าทัศนคติในภาพรวม (ดูตารางที่ 36) จึง

อนุมานสรุปได้ว่า พื้นเพภาษาที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ

ในรายละเอียด ผู้วิจัยคำนวณคะแนนคู่ลักษณะนิสัยของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้คำนวณค่าสถิติ T-test เพิ่มเติมเพื่อวิเคราะห์ว่า คะแนนคู่ลักษณะนิสัยคู่ใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพ ดังตารางที่ 40 ต่อไปนี้

ตารางที่ 40 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		สลับระหว่าง ประโยค		แทรกคำ เดียว		สลับเป็น ก่อนคำ		ภาษาไทย อย่างเดียว		สลับภาษา ด้วยวลี	
	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ
พื้นเพภาษาอังกฤษ												
การศึกษา	5.95	5.95	6.20	6.05	4.88	4.83	5.45	5.25	4.45	4.65	5.00	4.75
เศรษฐกิจฐานะ	5.80	5.50	5.90	5.75	5.13	5.02	5.40	5.25	4.65	4.55	4.95	4.75

จากข้อมูลในตารางที่ 40 โดยภาพรวมเห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมไปในทางเดียวกันแทบทุกประโยคทดสอบ จึงทำให้ผลในภาพรวมของค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเหมือนกับผลในตารางที่ 39 จึงสรุปได้อย่างชัดเจนว่า ปัจจัยที่ทำให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคระหว่างคนทั้งสองพื้นเพต่างกันเป็นอิทธิพลมาจากทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมเพียงด้านเดียว สอดคล้องกับคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพ ไม่มีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ความเห็นว่า “ก็ดูปกติดี เพราะคนเรามี condition ต่างกัน ภาษาก็เช่นกัน ก็พูดแบบคนธรรมดาๆ คนหนึ่งเลย เดี่ยวนี้คนระดับไหนก็พูดแบบนี้กันหมด” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z32) หรือ “แม้บางครั้งสามารถสร้างความสับสนให้กับประโยคที่ต้องการจะสื่อได้ แต่คนทั่วไปเดี๋ยวนี้ก็พูดกันแล้ว” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z08) ซึ่งสอดคล้องกับทัศนคติที่ได้รับจากผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำที่ให้ความเห็นไปในทำนองเดียวกันว่า “ปกติ เพราะคนทั่วไปคุ้นชิน ได้ยินพูดบ่อย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z15) หรือ “ธรรมดา ไม่ผิดปกติอย่างใด เพราะบริบทของสังคมเน้นการใช้ภาษาที่คิด-สื่อความได้ง่าย-เข้าใจกันได้สะดวก เพื่อนรอบ ๆ ตัวก็ใช้แบบนี้บ่อย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Z06)

6.1.3 สรุป

จากการวิจัยในครั้งนี้ โดยภาพรวม แม้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแตกต่างกันชัดเจน แต่ผลการวิเคราะห์ในรายละเอียดชี้ให้เห็นว่า พื้นเพทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมอยู่บ้าง โดยอิทธิพลดังกล่าวทำให้ค่าทัศนคติในภาพรวมของประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคในผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพมีความแตกต่างกัน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแตกต่างกันสองระดับพื้นเพให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมเท่า ๆ กัน อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงมีช่วงค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมกว้างกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ (ดูตารางที่ 39) สอดคล้องกับข้อค้นพบจากงานของแอนเดอร์สัน (Anderson, 2006) ที่ศึกษาทัศนคติต่อโครงสร้างการสลับภาษาของผู้พูดสองภาษาสเปนและอังกฤษ ที่พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีศักยภาพทางภาษาอังกฤษสูง (high English proficiency) มีแนวโน้มที่จะให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ แยกกันชัดเจนกว่าผู้ที่มีศักยภาพทางภาษาอังกฤษต่ำ

6.2 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัยจำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ

การศึกษาในรุ่นอายุวัยประกอบด้วยผู้เข้าร่วมการวิจัยในช่วงอายุ 28-44 ปี (ค่าอายุเฉลี่ย 22.7 ปี) จำนวน 40 คน ผู้วิจัยแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดเป็นสองกลุ่มตามเกณฑ์ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงสุด 20 คนแรกจัดอยู่ในกลุ่มผู้มีพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษอีก 20 คนถัดมาจัดอยู่ในกลุ่มผู้มีพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพจะถูกแบ่งกลุ่มอีกครั้งตามแวดวงอาชีพ โดยผู้เข้าร่วมวิจัยในแต่ละกลุ่มระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษจะประกอบด้วยผู้ที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก กลุ่มละ 10 คน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอด้วยตัวอักษรหนาเอาไว้ในตารางที่ 41 และผู้ที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อยอีกกลุ่มละ 10 คน ซึ่งในตารางที่ 41 จะเป็นตัวอักษรปกติ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 41 ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแอดวานซ์ในรุ่นอายุวัย

ผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง				ผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ			
หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี
Y28	3.78	Y15	2.80	Y07	2.50	Y35	2.25
Y17	3.66	Y25	2.78	Y14	2.50	Y27	2.25
Y11	3.41	Y23	2.75	Y32	2.47	Y16	2.22
Y19	3.11	Y05	2.77	Y30	2.44	Y24	2.17
Y18	3.08	Y01	2.72	Y36	2.41	Y28	2.11
Y12	3.08	Y21	2.69	Y08	2.41	Y29	2.06
Y26	2.94	Y22	2.61	Y34	2.39	Y20	2.03
Y13	2.94	Y09	2.58	Y06	2.36	Y10	1.77
Y33	2.92	Y40	2.56	Y39	2.33	Y31	1.75
Y03	2.86	Y04	2.52	Y37	2.28	Y02	1.08

จากตารางที่ 41 เป็นที่น่าสังเกตว่าในกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง ผู้ที่อยู่ในแอดวานซ์ที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากมักเป็นผู้ที่ได้คะแนนดัชนีพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงเป็นอันดับต้น ๆ อยู่แล้ว มีเพียงผู้เข้าร่วมการวิจัย Y05 เท่านั้นที่ได้คะแนนดัชนีพื้นเพทางภาษาไม่อยู่ในช่วง 10 คนแรก ทว่าในกลุ่มของผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแบบของแอดวานซ์ที่มีความกระจายตัวมากกว่า แม้ว่าผู้ที่อยู่ในแอดวานซ์ที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาร้อยละ 70 จะได้คะแนนดัชนีพื้นเพทางภาษาอยู่ในช่วง 10 คนแรก แต่มีอีก 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ของผู้ที่อยู่ในแอดวานซ์ที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากได้ค่าดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษอยู่ในช่วง 10 คนหลัง ผู้วิจัยคำนวณค่าค่าเฉลี่ยและหาความต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ T-Test เพื่อยืนยันความน่าเชื่อถือว่าทั้งสองกลุ่มมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่างกันจริง ผลการคำนวณปรากฏว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีระดับพื้นเพทางภาษาต่างกัน ($t(38) = 6.80, p = 0.00$)

เมื่อผู้วิจัยแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยด้วยเกณฑ์ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแอดวานซ์แล้ว ผู้วิจัยได้คำนวณค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งคำนวณค่าสถิติ T-test เพื่อหาความต่างของค่าทัศนคติระหว่างกลุ่มว่า มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หากกลุ่มได้ค่าทัศนคติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการขีดเส้นใต้กลุ่มที่มีความแตกต่างกันกลุ่มนั้น ๆ ได้ผลดังตารางที่ 6.8 ต่อไปนี้

ตารางที่ 42 ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแฉวงอาชีพ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ					
	สูง			ต่ำ		
	แฉวง อังกฤษมาก	แฉวง อังกฤษน้อย	ค่าทัศนคติ ไม่จำแนก แฉวงอาชีพ	แฉวง อังกฤษมาก	แฉวง อังกฤษน้อย	ค่าทัศนคติ ไม่จำแนก แฉวงอาชีพ
รูปประโยคที่ใช้ ภาษาไทยอย่างเดี่ยว	5.50	5.54	5.52	5.90	5.70	5.80
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาาระหว่างประโยค	5.32	5.27	5.29	5.32	4.96	5.14
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาด้วยวลี	5.11	5.13	5.12	4.98	4.63	4.80
รูปประโยคที่แทรกคำ เดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.11	5.00	5.05	4.97	4.97	4.97
รูปประโยคที่ใช้ ภาษาอังกฤษอย่างเดี่ยว	5.26	4.78	5.02	4.48	4.86	4.67
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาเป็นก่อนคำ	4.85	4.52	4.68	5.26	4.36	4.81

โดยภาพรวมพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยจากทั้งสองแฉวงอาชีพในกลุ่มที่มีระดับพื้นเพทางภาษาเดียวกันให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบเกือบทั้งหมดไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการคำนวณค่าสถิติ T-test ที่ไม่พบความแตกต่างในค่าทัศนคติระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองแฉวงอาชีพ ยกเว้นในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำในผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำซึ่งจะอธิบายในรายละเอียดต่อไป ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์โดยยึดตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษโดยไม่แยกแฉวงอาชีพพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 5 คะแนน มีเพียงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำเท่านั้นที่ได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน จึงกล่าวได้ว่าทุกรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติอยู่ในระดับสูง เนื่องจากค่าทัศนคติในทุกรูปประโยคเกินครึ่งหนึ่ง (3.5) ของมาตราวัดทัศนคติ 7 คะแนน ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 4 คะแนน มีเพียงรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดี่ยว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาาระหว่างประโยคเท่านั้นที่ได้คะแนนในช่วง 5 คะแนน กล่าวได้

ว่าสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มนี้ รูปประโยคทุกรูปประโยคได้รับโดยมีค่าทัศนคติอยู่ในระดับสูง เช่นเดียวกับกลุ่มผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง

อย่างไรก็ตาม เมื่อจำแนกผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำออกตามแฉวงอาชีพเพิ่มเติมพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำได้รับค่าทัศนคติที่ต่างกันระหว่างคนทั้งสองแฉวงอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) โดยผู้ที่อยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคนี้ (5.26) สูงกว่าผู้ที่อยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เพิ่มเติมด้วยคำตอบจากคำถามปลายเปิดที่ถามเกี่ยวกับรูปประโยคนี้พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากมองว่าผู้สนทนาด้วยประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ ดูเป็นผู้มีการศึกษา ดูเป็นคนมีความรู้ โดยมีผู้แสดงความเห็น เช่น “ใช้แล้วดูแพง ดูฉลาดเพราะคุณไม่ได้เรียนมากก็จะไม่รู้” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y08) หรือ “ดีและก็ดูทางการ เพราะเห็นใช้ในการประชุมที่ทำงานซึ่งก็เป็นการประชุมทางการ ตอนเห็นคนใช้ก็ดูมีความรู้” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y06) ซึ่งแตกต่างกับผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงที่ไม่ได้มองว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำมีลักษณะดังกล่าว ประเด็นดังกล่าวจึงอาจสะท้อนให้เห็นว่า แฉวงอาชีพมีอิทธิพลต่อทัศนคติในการใช้ภาษาอังกฤษสลับในประโยคภาษาไทยอยู่บ้างเนื่องจากผู้ที่อยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากมีแนวโน้มที่จะให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบรูปต่าง ๆ สูงกว่าผู้ที่อยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย แม้ความแตกต่างดังกล่าวจะเห็นได้ไม่ชัดเจน

ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยพิจารณาค่าทัศนคติในเชิงรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยการแยกค่าทัศนคติออกเป็นสองด้าน ได้แก่ ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคม และค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.2.1 ทักษะด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัย
จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแฉวงอาชีพ

ผู้วิจัยคำนวณค่าที่ศนคิตด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบ
ต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งคำนวณค่าสถิติ T-test เพื่อหาความต่างของค่าที่ศนคิตด้านความน่า
เชื่อถือทางสังคมระหว่างกลุ่มว่ามีความต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ได้ผลดังตารางที่ 43 ต่อไปนี้

ตารางที่ 43 ค่าที่ศนคิตด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย
จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแฉวงอาชีพ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ					
	สูง		ค่าที่ศนคิต ไม่จำแนก แฉวงอาชีพ	ต่ำ		ค่าที่ศนคิต ไม่จำแนก แฉวงอาชีพ
	แฉวง อังกฤษมาก	แฉวง อังกฤษน้อย		แฉวง อังกฤษมาก	แฉวง อังกฤษน้อย	
รูปประโยคที่ใช้ ภาษาไทยอย่างเดียว	5.96	5.82	5.89	6.19	5.80	6.00
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาระหว่างประโยค	5.08	5.08	<u>5.08</u>	4.08	4.26	<u>4.17</u>
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาด้วยวลี	5.02	4.86	4.94	4.90	4.30	4.60
รูปประโยคที่แทรกคำ เดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.22	5.26	5.24	5.43	5.19	5.31
รูปประโยคที่ใช้ ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.62	4.00	4.31	3.46	4.12	3.79
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาเป็นกึ่งอนค้ำ	4.34	4.18	4.26	4.52	4.22	5.25

โดยภาพรวมพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่า
ที่ศนคิตด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบกึ่งหนึ่ง ได้แก่ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทย
อย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยว
ภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ โดยรูป
ประโยคเหล่านี้ได้ค่าที่ศนคิตอยู่ในช่วง 5 คะแนน ทว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มนี้ให้ค่าที่ศนคิตด้านความ
น่าเชื่อถือทางสังคมต่อรูปประโยคอีกครึ่งหนึ่ง ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่
ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกึ่งอนค้ำต่ำกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มี

ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ โดยรูปประโยคเหล่านี้ได้ค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน เมื่อจำแนกเพิ่มเติมตามแฉดวงพบว่า ในกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงไม่พบความแตกต่างในค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมระหว่างแฉดวงอาชีพ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบอยู่ในช่วง 3 ถึง 6 คะแนน ซึ่งมีค่าช่วงคะแนนกว้างและกระจายตัวกว่าผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง โดยรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงที่สุด (6.00) ในขณะที่รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติด้านนี้ต่ำที่สุด (3.79) อย่างไรก็ตาม ยังคงกล่าวได้ว่าสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มนี้ รูปประโยคทุกรูปประโยคยังคงได้รับค่าทัศนคติอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกับกลุ่มผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง

อย่างไรก็ตาม รูปประโยคที่มีการสลับภาษาาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่างกันระหว่างคนทั้งสองระดับพื้นเพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) สอดคล้องกับผลการวิจัยในรุ่นอายุแฉด (ดูตารางที่ 37) ผู้วิจัยจึงศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมจากคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาาระหว่างประโยคว่าเป็นรูปประโยคที่น่าดึงดูด เช่น มีผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้กล่าวว่า “ทำให้การสื่อความในสิ่งที่คิดเร็วขึ้น สื่อสารง่ายขึ้น เพราะทำให้แต่ละคนพูดในสิ่งที่คิดด้วยภาษาที่ตัวเองถนัดออกมาได้ทันที คนพูดแบบนี้ก็ดูเฟรนด์ลี้ด้วย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y05) หรือ “ฟังได้ มันเป็นกันเองดี เพราะเราก็ใช้เองบ้าง” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y13) ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำกล่าวถึงความน่าดึงดูดของรูปประโยคชนิดนี้ว่า “บางทีก็น่ารำคาญ เพราะต้องมาทำความเข้าใจเพิ่มเติมหาความหมายอีก” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y14) หรือ “เป็นเรื่องธรรมดา สามารถเข้าใจได้แหละ แต่ใช้มาก ๆ ก็สื่อสารไม่รู้เรื่อง” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y31) เมื่อผู้วิจัยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างตัวแปรดัชนีระดับพื้นเพทางภาษากับตัวแปรค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาาระหว่างประโยคเพิ่มเติม ได้ค่าที่ 0.54 จึงอนุมานโดยสรุปได้ว่า ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาาระหว่างประโยคในผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาแตกต่างกันมีความต่างกันอย่างชัดเจน รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาาระหว่างประโยคยังสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r \approx 0.5$) จึงกล่าวได้ว่าเมื่อค่าดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษามีแนวโน้มสูงขึ้นด้วยแม้จะไม่ชัดเจนมาก ($r < 0.7$) เป็นที่น่าสังเกตเพิ่มเติมว่าค่า

ความสัมพันธ์นี้อ่อนลงในผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด (ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 6.3) จึงอาจอนุมานได้ว่ารุ่นอายุน่าจะมีความสัมพันธ์กับระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ โดยระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษของคนในรุ่นอายุหลังมีความแตกต่างกันน้อยลง และความแตกต่างที่ลดลงนี้อาจทำให้ตัวแปรระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษส่งผลต่อทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมลดลงด้วย

ส่วนถัดไป ผู้วิจัยพิจารณาคู่ลักษณะนิสัยคู่ต่าง ๆ ของค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมเพิ่มเติม เนื่องจากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 43 ไม่พบความแตกต่างระหว่างแฉดวงอาชีพของผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละกลุ่มระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงไม่จำแนกแฉดวงอาชีพในการวิเคราะห์คะแนนคู่ลักษณะนิสัยในตารางนี้ หลังจากที่ได้คำนวณคะแนนคู่ลักษณะนิสัยของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้คำนวณค่าสถิติ T-test เพิ่มเติมเพื่อวิเคราะห์ว่าคะแนนคู่ลักษณะนิสัยคู่ใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพด้วย โดยคู่ลักษณะนิสัยใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ผู้วิจัยจะทำการขีดเส้นใต้ไว้ที่คู่ลักษณะนิสัยนั้น ๆ รายละเอียดดังตารางที่ต่อไปนี

ตารางที่ 44 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ภาษาไทย อย่างเดียว		สลับระหว่าง ประโยค		สลับภาษา ด้วยวลี		แทรกคำ เดียว		ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		สลับเป็น ก้อนคำ	
	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ
การสื่อความ	6.70	6.85	5.10	4.35	5.75	4.95	5.62	5.57	4.60	3.90	4.50	4.65
ความเอาจริงเอาจัง	<u>4.00</u>	<u>5.20</u>	4.05	4.30	3.85	4.30	4.95	5.07	3.70	3.80	3.40	4.40
ความเป็นผู้นำ	4.70	4.45	4.35	4.40	4.15	4.15	4.98	4.93	4.10	3.60	3.95	3.45
ความเป็นมิตร	<u>5.55</u>	<u>6.60</u>	5.10	5.35	5.45	5.20	5.12	5.60	4.85	3.95	5.00	5.10
ความง่ายในการเข้าถึง	<u>5.85</u>	<u>6.55</u>	<u>4.60</u>	<u>3.80</u>	<u>5.50</u>	<u>4.40</u>	4.98	4.98	4.30	3.70	4.45	4.25

จากข้อมูลในตารางที่ 44 โดยภาพรวมเห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยทั้งสองระดับพื้นเพให้ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมไปในทางเดียวกันแทบทุกประโยคทดสอบ จึงทำให้ผลในภาพรวมของค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกับตารางที่ 43 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ในรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้คะแนนคู่ลักษณะนิสัยด้านความเอาจริงเอาจัง คู่ลักษณะนิสัยด้านความเป็นมิตร และคู่ลักษณะนิสัยด้านความง่ายในการเข้าถึงต่ำกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ ผู้วิจัยจึงพิจารณาในรายละเอียดเพิ่มเติมจากคำตอบใน

แบบสอบถามปลายเปิดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงมองว่าการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาไทยอย่างเดียวไม่ได้ดูน่าดึงดูดกว่าการใช้รูปประโยคที่มีภาษาอังกฤษปน โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้บางคนกล่าวว่า “ปกตินะ เพราะเรามีการรับภาษามาทับศัพท์ในชีวิตประจำวัน และเราก็รู้สึกว่าเป็นการผสมผสานอย่างลงตัว ไม่ได้ต่างไปจากการใช้ภาษาไทยเพียว ๆ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y40) หรือ “ก็ไม่ได้น่าเกลียดอะไรถ้าใช้ถูกกาลเทศะเพราะมันก็ช่วยให้การพูดดูเอาจริงเอาจัง ไม่ต่างกับภาษาไทย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y17) ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำบางคนมองว่าประโยคที่มีการสลับภาษาดูวุ่นวาย และชวนสับสนกว่าการใช้ภาษาไทยเพียงอย่างเดียว โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนในกลุ่มนี้กล่าวว่า “แยะและเข้าใจยาก เพราะไม่มีความเป็นทางการ อาจทำให้คนหลายคนไม่เข้าใจจนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ไม่ใช้ภาษาไทยที่สื่อความง่ายกว่าแต่แรก” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y02) หรือ “ค่อนข้างเข้าใจยาก แต่ถ้าเป็นสถานการณ์เฉพาะก็สมควรใช้ แต่ยังไงสื่อสารด้วยภาษาไทยอย่างเดียวก็ดีกว่า” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y30) ผลดังกล่าวนี้ต่างกับผลที่ได้ในรุ่นอายุแซด ซึ่งต่างเพียงแค่คุณลักษณะนิสัยเดียวคือ ลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ (ดูตารางที่ 38)

มีอีกทั้งในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยทั้งสองระดับพื้นเพให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญสถิติเพียงคู่เดียว คือ คุณลักษณะนิสัยด้านความเข้าถึงง่าย โดยผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้คะแนนคุณลักษณะนี้ (4.60) สูงกว่าผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ (3.80) ผลดังกล่าวสอดคล้องกับคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในส่วนการวิเคราะห์ผลจากตารางที่ 43 ซึ่งสามารถสรุปเพิ่มเติมได้ว่า ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคของคนทั้งสองระดับพื้นเพแตกต่างกันอย่างชัดเจน อาจเป็นผลมาจากการให้คะแนนความเข้าถึงง่ายที่ต่างกันระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยต่างระดับพื้นเพทางภาษา นอกจากนี้ ในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านความเข้าถึงง่ายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย เช่นเดียวกันกับผลการวิจัยในรุ่นอายุแซด (ดูตารางที่ 38) จึงสรุปได้ว่า ระดับพื้นเพทางภาษามีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมอยู่บ้างในทั้งสองรุ่นอายุ

6.2.2 ทักษะด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในรุ่นอายุวัยจำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแควดวงอาชีพ

ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งคำนวณค่าสถิติ T-test เพื่อหาความต่างของค่าทัศนคติระหว่างกลุ่มว่ามีความต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ได้ผลดังตารางที่ 45 ต่อไปนี้

ตารางที่ 45 ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัยจำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแควดวงอาชีพ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ					
	สูง		ค่าทัศนคติ ไม่จำแนก แควดวงอาชีพ	ต่ำ		ค่าทัศนคติ ไม่จำแนก แควดวงอาชีพ
	แควดวง อังกฤษมาก	แควดวง อังกฤษน้อย		แควดวง อังกฤษมาก	แควดวง อังกฤษน้อย	
รูปประโยคที่ใช้ ภาษาไทยอย่างเดียว	5.05	5.25	5.15	5.62	5.60	5.61
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาระหว่างประโยค	5.55	5.45	5.50	6.55	5.65	6.10
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาด้วยวลี	5.20	5.40	5.30	5.05	4.95	5.00
รูปประโยคที่แทรกคำ เดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.12	5.18	5.15	5.38	5.35	5.37
รูปประโยคที่ใช้ ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.90	5.55	5.73	5.50	5.60	5.55
รูปประโยคที่มีการสลับ ภาษาเป็นก้อนคำ	5.35	4.85	5.1	<u>6.00</u>	<u>4.50</u>	5.25

โดยภาพรวมพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบเกือบทุกรูปต่ำกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ ในเชิงรายละเอียด รูปประโยคทุกรูปอยู่ในช่วง 5 คะแนนจึงกล่าวได้ว่าทุกรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติอยู่ในระดับสูง เนื่องจากค่าทัศนคติในทุกรูปประโยคเกินครึ่งหนึ่ง (3.5) ของมาตราวัดทัศนคติ 7 คะแนน เมื่อจำแนกเพิ่มเติมตามแควดวงพบว่า ในกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงไม่พบความแตกต่างในค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมระหว่างแควดวงอาชีพ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่า

ทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบอยู่ในช่วง 5 ถึง 6 คะแนน โดยรูปประโยคมีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นเพียงรูปประโยคเดียวที่ได้รับค่าในช่วง 6 คะแนน และเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงที่สุดในกลุ่มนี้ ซึ่งกล่าวได้ว่าสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มนี้ รูปประโยคทุกรูปประโยคได้รับโดยมีค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกับกลุ่มผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง

อย่างไรก็ตาม เมื่อจำแนกผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำออกตามแฉวงอาชีพเพิ่มเติมพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกัณฑ์ได้รับค่าทัศนคติที่ต่างกันจากคนทั้งสองแฉวงอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) โดยผู้ที่อยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคนี้ (6.00) สูงกว่าผู้ที่อยู่ในแฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย (4.50) สอดคล้องกับการวิเคราะห์ผลในตารางที่ 42

ส่วนถัดไป ผู้วิจัยพิจารณาคู่ลักษณะนิสัยคู่ต่าง ๆ ของค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมเพิ่มเติม เนื่องจากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 45 พบความแตกต่างระหว่างแฉวงอาชีพในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีเพียงรูปเดียว ผู้วิจัยจึงไม่จำแนกแฉวงอาชีพในการวิเคราะห์คะแนนคู่ลักษณะนิสัยในตารางนี้ หลังจากที่ได้วิจัยคำนวณคะแนนคู่ลักษณะนิสัยของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้คำนวณค่าสถิติ T-test เพิ่มเติมเพื่อวิเคราะห์ว่า คะแนนคู่ลักษณะนิสัยคู่ใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพด้วย โดยคู่ลักษณะนิสัยใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ผู้วิจัยจะทำการขีดเส้นใต้ไว้ที่คู่ลักษณะนิสัยนั้น ๆ รายละเอียดดังตารางที่ 46 ต่อไปนี้

ตารางที่ 46 คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ภาษาไทย อย่างเดียว		สลับระหว่าง ประโยค		สลับภาษา ด้วยวลี		แทรกคำ เดียว		ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		สลับเป็น กัณฑ์	
	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ
ทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคม	5.05	5.30	<u>5.60</u>	<u>6.25</u>	5.60	5.15	5.05	5.33	5.90	5.65	5.35	5.50
เศรษฐกิจ	5.05	5.80	5.40	5.95	5.00	4.85	5.25	5.62	5.55	5.45	4.85	5.00

จากข้อมูลในตารางที่ 46 โดยภาพรวมเห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยทั้งสองระดับพื้นเพให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมไปในทางเดียวกันแทบทุกประโยคทดสอบ จึงทำให้ผลในภาพรวมของค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกับตาราง

ที่ 45 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษทำให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการศึกษาสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค สัมพันธ์กับผลการวิจัยจากตารางที่ 45 จึงสามารถสรุปเพิ่มเติมได้ว่า ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคของคนทั้งสองระดับพื้นเพแตกต่างกันอย่างชัดเจน อาจเป็นผลมาจากการให้คะแนนคุณลักษณะนิสัยด้านการศึกษาที่ต่างกันระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาต่างกัน

6.2.3 สรุป

จากการวิจัยในครั้งนี้ โดยภาพรวม แม้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยอย่างชัดเจน แต่ผลการวิเคราะห์ในรายละเอียดชี้ให้เห็นว่า ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านความน่าดึงดูดและสถานภาพทางสังคมอยู่บ้าง ถึงแม้อิทธิพลดังกล่าวไม่ได้ทำให้ค่าทัศนคติในภาพรวมของประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคในผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองระดับพื้นเพและกลุ่มแวดวงมีความแตกต่างกัน ในอีกด้านหนึ่งตัวแปรแวดวงอาชีพเองมีลักษณะที่คล้ายกันกับตัวแปรระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถึงแม้ว่าในการวิจัยครั้งนี้ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างแวดวงอาชีพกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในภาพรวมของผู้เข้าร่วมวิจัยในรุ่นอายุวัย แต่ตัวแปรดังกล่าวยังคงมีอิทธิพลต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นกอนคำอยู่บ้าง โดยผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากมองว่า คนที่ใช้รูปประโยคที่สลับภาษาเป็นกอนคำเป็นคนที่ดูมีความรู้มากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อยู่ในระดับพื้นเพเดียวกันแต่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อยอย่างชัดเจน เป็นที่น่าสังเกตว่า ความถี่จากการได้คลุกคลีกับภาษาอังกฤษส่งผลต่อการให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอังกฤษในทางที่ดีขึ้นเฉพาะในกลุ่มที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ ทว่าในกลุ่มที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงไม่พบว่าแวดวงมีส่วนทำให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคต่างกัน

ในหัวข้อสุดท้ายของบทนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาภาพรวมทั้งหมดอีกครั้ง โดยนำตัวแปรรุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงมาวิเคราะห์ร่วมกัน เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2 ที่ถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าวข้างต้นกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา โดยผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยในรุ่นอายุแสดที่มีระดับพื้นเพทาง

ภาษาอังกฤษสูงน่าจะเป็นกลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติสูงสุด ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อยน่าจะเป็นกลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาน้อยที่สุด

6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะเขียนอธิบายเป็น 2 หัวข้อย่อย หัวข้อแรกวิเคราะห์ผลเชิงปริมาณโดยแบ่งรูปประโยคทดสอบออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ประโยคทดสอบภาษาเดียว ประกอบด้วยประโยคที่ใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว และ 2) ประโยคทดสอบที่มีการสลับภาษา ประกอบด้วยรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ โดยเรียงลำดับการนำเสนอตามที่ได้นำเสนอภาพรวมคะแนนที่ผ่านมาตั้งแต่บทที่ 4 จนถึงบทนี้ กล่าวคือเริ่มจากรูปประโยคที่มักได้ค่าทัศนคติในระดับสูงไปสู่รูปประโยคที่มักได้ค่าทัศนคติในระดับต่ำ ในส่วนนี้ ผู้วิจัยไม่แยกรูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษออกตามระดับความจำเพาะทางความหมายอีก เนื่องจากผลการวิเคราะห์ที่ผ่านมาชี้ให้เห็นแล้วว่า ระดับความจำเพาะทางความหมายไม่ส่งผลกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ของผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละกลุ่ม อีกทั้งในส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เป็นภาพรวมไม่แยกทัศนคติออกเป็นด้านต่าง ๆ เพื่อมุ่งเน้นตอบคำถามวิจัยที่ตั้งไว้ ในหัวข้อถัดที่สอง ผู้วิจัยจะกล่าวถึงข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ แบ่งตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ มีรายละเอียดแต่ละส่วนดังนี้

6.3.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของรูปประโยคภาษาเดียวทั้งสองรูปประโยคไขว้กับกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มในรุ่นอายุแยกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน และกลุ่มในรุ่นอายุวัยแยกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพอีก 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ผู้วิจัยทำขอบทึบเพื่อแสดงกลุ่มที่ได้ค่าทัศนคติสูงสุด และขอบลายเพื่อแสดงกลุ่มที่ได้ค่าทัศนคติต่ำสุดในรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 47

ตารางที่ 47 ตารางเปรียบเทียบค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาไทยเดียวของผู้เข้าร่วมวิจัยกลุ่มต่าง ๆ

ผู้เข้าร่วมการวิจัย		รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว	รูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว	
รุ่นอายุแซด	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่ำ	4.84	5.15	
	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสูง	4.65	5.40	
รุ่นอายุวาย	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่ำ	น้อย	<u>5.70</u>	<u>4.86</u>
		มาก	<u>5.90</u>	<u>4.48</u>
	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสูง	น้อย	<u>5.54</u>	<u>4.78</u>
		มาก	5.50	5.26

จากตาราง โดยภาพรวมเห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวสูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซด ในทางกลับกัน ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดมิให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวสูงกว่ารุ่นอายุวายเกือบทุกกลุ่มเช่นกัน ยกเว้นกลุ่มรุ่นอายุวายที่มีระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสูงและอยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก ที่ให้ทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว (5.26) สูงกว่ารุ่นอายุแซดที่มีระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่ำ (5.15) ในรายละเอียดหากมองโดยยึดรูปประโยคทดสอบเป็นหลัก เกือบทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวในช่วง 5 คะแนน มีเพียงผู้เข้าร่วมการ

วิจัยในรุ่นอายุแซดทั้งสองระดับพื้นเพเท่านั้นที่ให้รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดี๋ยวยู่ในช่วง 4 คะแนน โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาไทยสูงที่สุด (5.90) ในทางกลับกัน ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษสูงกลับให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดี๋ยวน้อยที่สุด (4.65) สาเหตุส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดี๋ยวน้อย โดยรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดี๋ยวนั้นได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่ำที่สุด (ดูภาพที่ 23 และตารางที่ 24) และได้รับค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมสูงสุดเพียงสองคู่ลักษณะนิสัย ได้แก่ ด้านการสื่อความและการเข้าถึงง่าย (ดูตารางที่ 21)

ในอีกด้านหนึ่ง รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดี๋ยวยเองก็ได้ค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 ถึง 5 คะแนนเช่นเดียวกับรูปประโยคภาษาไทย โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดี๋ยวยในช่วง 5 คะแนน ได้แก่ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดทั้งสองระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษสูงอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มที่เหลือ ได้แก่ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษสูงอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งสองแวดวงอาชีพให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดี๋ยวยในช่วง 4 คะแนน รูปแบบดังกล่าวคล้ายคลึงกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดี๋ยวยู่บ้าง

ผู้วิจัยจึงได้ทำการพิจารณาเพิ่มเติมด้วยค่าสถิติ T-test เพื่อหาว่ามีผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มใดบ้างที่ให้คะแนนค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาเดี๋ยวยทั้งสองรูปประโยคต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะขีดเส้นใต้กำกับไว้ในตารางที่ 6.13 ปรากฏว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษสูงอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งสองแวดวงอาชีพ เป็นกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยสามกลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาเดี๋ยวยแตกต่างกันอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาคำตอบจากคำถามปลายเปิดที่ถามถึงรูปประโยคภาษาเดี๋ยวยพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสามกลุ่มพูดไปในทำนองเดียวกันว่า ควรใช้ภาษาไทยในการสนทนา เช่น “น่ารำคาญ น่าหงุดหงิด (แต่พยายามอดทนฟังให้จบ) เพราะโดยส่วนตัวแล้วไม่ชอบการใช้ภาษากลับไปกลับมาเลยรู้สึกไม่ดีกับคนที่ใช้ภาษาแบบนี้ แต่ในหลายกรณีต้องพยายามมองข้ามความหงุดหงิดไป สนใจเนื้อหาแทนเพราะ

ความจำเป็นทางอาชีพ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y08) รวมถึงผู้เข้าร่วมการวิจัยในสามกลุ่มนี้ค่อนข้างให้ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในเชิงลบจากคำตอบในแบบสอบถามปลายเปิดที่ถามถึงความรู้สึกต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนให้ความเห็นว่า “ยากเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y14) หรือ “ยากมาก ๆ สมัยเรียนท่องจำอย่างเดียวเลย” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y32) เป็นต้น

เมื่อเทียบคำตอบดังกล่าวกับคำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยในกลุ่มที่มีระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสูงและทำงานในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากปรากฏว่า ทัศนคติที่มีต่อรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวค่อนข้างมีความแตกต่างกันอย่างมากกับผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยกลุ่มอื่น ผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้แสดงความเห็นต่อรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวไว้ค่อนข้างไปในเชิงบวก เช่น “สะดวก เพราะบางครั้งคำภาษาอังกฤษสั้นและใช้แทนความหมายหรือความต้องการได้ชัดเจนกว่า” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y11) หรือ “ก็โอเคอยู่ที่ผู้ฟังและศัพท์ที่ใช้ทำเหมาะสมกับผู้ฟังก็โอเค เพราะผู้ฟังแต่ละคนใช้จัดงานแต่ละอย่าง ภาษาไทยอย่างเดียวมันไม่สามารถอธิบายใจความได้หมด” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y12) เป็นต้น อีกทั้งผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้ให้ความเห็นต่อวิชาภาษาอังกฤษไว้ในเชิงบวกด้วยเช่นกัน อาทิ “สนุกมาก ๆ ตอนเด็ก ๆ ชอบเรียนมาก” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y11) หรือ “สนุก เนื่องจากทำให้เราสามารถเข้าใจความคิดคนอื่น ๆ และสื่อสารความคิดของเราให้ผู้อื่นรู้ได้โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y03) จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ รวมถึงการได้คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน่าจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษอยู่บ้าง

ในส่วนถัดไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์รูปประโยคในกลุ่มที่ 2 กล่าวคือ กลุ่มที่มีการสลับภาษา โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 48 ต่อไปนี้

ตารางที่ 48 ตารางเปรียบเทียบค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาของผู้เข้าร่วมวิจัยกลุ่มต่าง ๆ

ผู้เข้าร่วมการวิจัย		รูปประโยคที่มีการสลับภาษา ระหว่างประโยค	รูปประโยคที่แทรก คำเดียว ภาษาอังกฤษ	รูปประโยคที่มีการ สลับภาษาด้วยวลี	รูปประโยคที่มีการ สลับภาษา เป็นก้อนคำ	
รุ่นอายุแยก	ระดับพื้นฐาน ภาษาอังกฤษต่ำ	4.80	4.93	4.33	4.47	
	ระดับพื้นฐาน ภาษาอังกฤษสูง	5.31	5.05	4.62	4.71	
รุ่นอายุรวม	ระดับพื้นฐาน ภาษาอังกฤษต่ำ	น้อย	4.96	5.19	4.63	<u>4.36</u>
		มาก	5.32	5.43	4.98	<u>5.26</u>
	ระดับพื้นฐาน ภาษาอังกฤษสูง	น้อย	5.27	5.26	5.13	4.52
		มาก	5.31	5.22	5.11	4.85

จากตาราง โดยภาพรวมเห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกือบทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่ในช่วง 5 คะแนน มีเพียงผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแยกที่มีระดับพื้นฐานภาษาอังกฤษต่ำ และผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุรวมที่มีระดับพื้นฐานภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในดวงที่

คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อยเท่านั้นที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่ในช่วง 4 คะแนน ในรายละเอียดผู้วิจัยรายงานผลของแต่ละรูปประโยคทดสอบตามตารางที่ 48 ดังนี้

ในรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค เมื่อผู้วิจัยคำนวณค่าสถิติ F-Test เพื่อหาว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มใดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคต่างออกไปบ้างปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยต่อรูปประโยคดังกล่าว อนุมานโดยสรุปได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคไม่แตกต่างกัน แม้ว่าช่วงคะแนนจะอยู่ในช่วง 4 ถึง 5 คะแนนก็ตาม ในรายละเอียด กลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติสูงสุดคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแควตงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก (5.32) และกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ให้คะแนนต่ำที่สุดคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแชนดที่มีระดับพื้นเพทางภาษาต่ำ (4.80)

ในส่วนของรูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกือบทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่ในช่วง 5 คะแนน มีเพียงผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแชนดที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำเท่านั้นที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่ในช่วง 4 คะแนน อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยคำนวณค่าสถิติ F-Test เพื่อหาว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มใดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษต่างออกไปบ้างปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยต่อรูปประโยคดังกล่าว อนุมานโดยสรุปได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แม้ว่าช่วงคะแนนจะอยู่ในช่วง 4 ถึง 5 คะแนนก็ตาม ในรายละเอียด กลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติสูงสุดคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแควตงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก (5.43) และกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ให้คะแนนต่ำที่สุดคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแชนดที่มีระดับพื้นเพทางภาษาต่ำ (4.93)

รูปประโยคถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกือบทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่ในช่วง 4 คะแนน มีเพียงผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษสูงทั้งสองแควตงอาชีพที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีอยู่ในช่วง 5 คะแนน อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยคำนวณค่าสถิติ F-Test เพื่อหาว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มใดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาต่างออกไปบ้างปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยต่อรูปประโยคดังกล่าว อนุมานโดยสรุปได้ว่า ผู้เข้าร่วม

การวิจัยทุกกลุ่มให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคไม่แตกต่างกัน แม้ว่าช่วงคะแนนจะอยู่ในช่วง 4 ถึง 5 คะแนนก็ตาม ในรายละเอียด กลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติสูงสุดและต่ำสุด เหมือนกับรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก (5.13) และกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดที่มีระดับพื้นเพทางภาษาต่ำ (4.33)

รูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปสุดท้าย กล่าวคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ได้รับค่าทัศนคติจากผู้เข้าร่วมการวิจัยแทบทั้งหมดในช่วง 4 คะแนน มีเพียงผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากเท่านั้นที่ให้รูปประโยคนี้ในช่วง 5 คะแนน ซึ่งถือเป็นกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ให้คะแนนรูปประโยคที่มีการสลับภาษาดัวยวลีสูงที่สุดด้วย และเป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคนี้ต่ำที่สุดเป็นกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อยซึ่งเป็นรุ่นอายุและระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษเดียวกันกับกลุ่มที่ให้คะแนนสูงสุด สาเหตุส่วนหนึ่งที่แวดวงอาชีพที่ต่างกันส่งผลต่อค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำในกลุ่มนี้ ผู้วิจัยได้เขียนวิเคราะห์ไว้แล้วในเนื้อหาจากตารางที่ 6.8 และ 6.11 อย่างไรก็ตามหากพิจารณาภาพรวมความต่างของค่าทัศนคติโดยคำนวณด้วยค่าสถิติ F-test พบว่าที่มีเพียงสองกลุ่มดังกล่าวเท่านั้นที่มีค่าทัศนคติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แต่ไม่พบความแตกต่างของค่าทัศนคติระหว่างกลุ่มอื่น ๆ จึงอนุมานโดยสรุปได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำในแวดวงอาชีพที่ต่างกันให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทว่าความแตกต่างนี้ไม่ชัดเจนในผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มอื่น ๆ

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพทั้งหมด สรุปโดยภาพรวมได้ว่า ตัวแปรทั้งสามมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ อยู่บ้าง แม้ความสัมพันธ์จะไม่ชัดเจนถึงขั้นกล่าวได้ว่า ตัวแปรทั้งสามสามารถอธิบายรูปแบบของค่าทัศนคติทั้งหมดของผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ กล่าวคือ ผลการวิจัยในครั้งนี้ค้านกับสมมติฐานที่คาดการณ์ไว้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดจะเป็นรุ่นอายุที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ สูงที่สุด ในทางกลับกันพบว่า กลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาสูงที่สุดกลับเป็นกลุ่มคนในรุ่นอายุวัย และเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติสูงสุดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาส่วนใหญ่ คือกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยใน

กลุ่มนี้ให้ค่าทัศนคติสูงสุดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ มีเพียงรูปประโยคที่สลับภาษาเป็นวลีเท่านั้นที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดจากกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษสูง อยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย

นอกจากนี้ผู้ที่ให้ค่าทัศนคติต่ำสุดในการวิจัยครั้งนี้ ก็ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่คาดการณ์ว่า น่าจะเป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย มีเพียงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำเท่านั้นที่ตรงตามสมมติฐาน ในขณะที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบอื่น ๆ ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคที่สลับภาษาด้วยวลีได้รับค่าทัศนคติต่ำสุดจากกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดที่มีระดับพื้นเพภาษาอังกฤษต่ำ ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ผลการศึกษาเชิงคุณภาพจากกรอบบรรยายความ แยกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ

6.3.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ในเชิงคุณภาพ

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงคำตอบที่แยกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษก่อน แล้วจึงกล่าวถึงคำตอบที่แยกตามแวดวงอาชีพ

ในส่วนแรก ผู้วิจัยจะกล่าวถึงคำตอบที่แยกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างคำตอบของผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงก่อนแล้วจึงตามด้วยคำตอบของผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำเสมอ เมื่อศึกษาคำตอบโดยแยกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษพบว่า คนทั้งสองระดับพื้นเพในทั้งสองรุ่นอายุส่วนใหญ่เขียนตอบทั้งสองหัวเรื่อง คือการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไปในทางบวก ตัวอย่างคำตอบ เช่น

“รู้สึก่วาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและใช้หลากหลายทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียน ดูหนัง ฟังเพลง ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจาก social media ในตอนที่มีประเด็นทางสังคม ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่จำเป็นมาก เพราะจะได้เข้าใจบริบทของเหตุการณ์นั้น ๆ ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวศัพท์ภาษาไทยบางคำก็ทำให้ไม่เกิดภาพ”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Z38)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาควรเรียน เนื่องจากทั่วโลกใช้กันควรเรียน เนื่องจากทั่วโลกใช้กัน ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนตอบอีเมล พูดคุยกับชาวต่างชาติ และในการทำงาน เพราะทำงาน bank จะใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษที่ทำงาน และในที่ประชุม ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ดีและก็ดูทางการ เพราะเห็นใช้ในการประชุมที่ทำงานซึ่งก็เป็นการประชุมทางการ ตอนเห็นคนใช้ก็มีความจริงจัง”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y27)

อย่างไรก็ตาม พบว่ามีคำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนที่เป็นไปในทางลบในทั้งสองหัวเรื่อง เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชายากแต่ก็จำเป็นต้องเรียนรู้ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนดูทีวี ซีรีส์ในทีวี ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากในห้องเรียน ในที่ทำงานบ้าง ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่เข้าใจยาก บางคำก็ไม่รู้เรื่องเพราะเหมาะกับคนที่มีความรู้ระดับเดียวกัน”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y40)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชายาก เรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเล่นเน็ต ดูหนังโรง ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษทำงาน หัวหน้าชอบพูดไทยคำอังกฤษคำ ประชุมผู้การก็ชอบใช้คำภาษาอังกฤษ เล่นเน็ตบางคนก็ใช้แสดงความเท่ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่บางทีก็น่ารำคาญ เพราะต้องมาทำความเข้าใจเพิ่มเติมหาความหมายอีก”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y14)

ในรายละเอียดพบว่าทั้งผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงและผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำระบุว่า สัมผัสกับการสลับภาษาในที่ทำงาน จากการพบเห็นการสลับภาษาของผู้ที่อยู่ในตำแหน่งงานสูงกว่า เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมวิจัย Y27 และ Y14 สำหรับในกลุ่มผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงนั้น ผู้ที่มีทัศนคติในทางบวกกล่าวว่าการใช้ภาษาไทยอย่างเดียวไม่สามารถสื่อความหมายออกมาได้กระชับ หรือเข้าใจง่าย เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Z38 ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติในทางลบระบุว่า การสลับภาษาไม่สอดคล้องกับทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Y40

นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วน ทั้งผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ระบุคำตอบในหัวเรื่องการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในทิศทางที่ต่างกัน เช่น

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สนุกและจำเป็นในการเรียนรู้ฝึกฝนสำหรับทุกคน ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนอยู่ต่างประเทศและเมื่อทำงานบริษัทต่างชาติ ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษในที่ทำงาน ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ควรใช้ อังกฤษก็อังกฤษไม่พูดปน เพราะภาษาไทยไม่ถูกต้องเป็นการฝึกแบบผิด ๆ จะไม่แข็งแรง”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y26)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาดีและจำเป็น ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนสื่อสารกับคนต่างชาติ เช่น เวลาเล่นเกมออนไลน์กับคนต่างชาติ หรือตอนที่ดูภาพยนตร์ต่างชาติ ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษมีคนต่างชาติมาคุยกะทันหัน หรือไว้ใช้เวลาติตเล่นหรือล้อเล่นขำ ๆ กับเพื่อน ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่แย่และเข้าใจยาก เพราะไม่มีความเป็นทางการ และอาจทำให้คนหลายคนไม่เข้าใจ และไม่สามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Z23)

คำตอบในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วน ทั้งผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีทัศนคติในทางลบต่อการสลับภาษา ถึงแม้จะมองว่าวิชาภาษาอังกฤษมีความสำคัญก็ตาม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มี

อแบ่งตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่า คนทั้งสองระดับพื้นเพในทั้งสองรุ่นอายุ ส่วนใหญ่ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงกล่าวว่าการสลับภาษาเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม ผู้พูดควรใช้ภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Y26 ในขณะที่ผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้เหตุผลต่างออกไป โดยมักกล่าวว่าการสลับภาษาเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Z23

โดยสรุป จากตัวอย่างคำตอบเมื่อเขียนตอบทั้งสองหัวเรื่อง คือการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไปในทางบวก อย่างไรก็ตามมีผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนเขียนตอบทั้งสองหัวเรื่องไปในทางลบ

เมื่อวิเคราะห์คำตอบในกลุ่มผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงที่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษามองว่าการใช้ภาษาไทยอย่างเดียวไม่สามารถสื่อความหมายออกมาได้กระชับ หรือเข้าใจง่าย ในขณะที่ผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงแต่ไม่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษามองว่า การสลับภาษาสะท้อนถึงทักษะทางภาษาที่ไม่แข็งแรง เมื่อวิเคราะห์คำตอบในกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ ผู้วิจัยพบว่า การยอมรับการใช้การสลับภาษาในบทสนทนาของคนในกลุ่มนี้ มาจากการสัมผัสกับรูปประโยคดังกล่าวจากหัวหน้า หรือเพื่อนร่วมงาน ทว่าผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการใช้การสลับภาษาชี้ว่าการสลับภาษาทำให้สื่อสารยาก และเป็นภาระของคนฟังในการทำความเข้าใจ ประเด็นดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

สำหรับคำตอบที่แยกตามแวดวงอาชีพ เมื่อศึกษาคำตอบโดยแยกตามแวดวงอาชีพ พบว่า คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมักเป็นไปในทิศทางบวก ทั้งในหัวข้อเรื่องการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา โดยกล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องใช้การสลับภาษาในที่ทำงาน เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Y20

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สนุกเพราะอาจารย์ไม่จู้จี้ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียนในมหาวิทยาลัยและทำงาน ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษฟังบรรยายในคลาสกับเจอเพื่อนชาวต่างชาติทั้งเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทั่วไป ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ก็ปกติดีเพราะสามารถสื่อสารกันได้เหมือนกันกับภาษาไทยถ้าใช้ภาษาไทยทั้งหมดมันก็จะอยากไปบางที่เพื่อนต่างชาติก็ไม่เข้าใจ”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y20)

คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อยบางส่วนก็แสดงความเห็นในทางบวกต่อการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษา โดยมองว่าการสลับภาษามีส่วนช่วยในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Y04

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาสำคัญในการทำงาน ใช้ชีวิตและเพิ่มพูนความรู้ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนอ่าน text อ่านข่าว และดู Netflix ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตอนคุยงานที่ต้องสนทนาแล้วใช้ภาษาไทยลำบาก ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่โอเคนะ เพราะเขาอาจอยากฝึกภาษาและการใช้ word อาจแปลได้ดีกว่าภาษาไทย ภาษาไทยไม่มีคำเฉพาะ”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y04)

ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนแสดงความคิดเห็นในทางลบต่อการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและรูปประโยคที่มีการสลับภาษา คำตอบในลักษณะนี้พบทั้งในผู้ที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากและน้อย เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Y14 และ Y02 ตามลำดับ

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก เรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเล่นเน็ต ดูหนัง ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษทำงาน หัวหน้าชอบพูดไทยคำอังกฤษคำ ประชุมผู้การก็ชอบใช้คำภาษาอังกฤษ เล่นเน็ตบางคนก็ใช้แสดงความเท่ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่บางทีก็น่ารำคาญ เพราะต้องมาทำความเข้าใจเพิ่มเติมหาความหมายอีก”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y14)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ค่อนข้างยาก ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนเรียน รวมถึงตอนที่ต้องอ่านบทความวิจัย ทฤษฎีต่าง ๆ ตามที่อาจารย์แนะนำให้อ่าน ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตอนพูดคุยกับเพื่อน หรือการรถในชั้นเรียน ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่บางครั้งต้องมีพื้นฐาน รู้คำศัพท์คำนั้นมาก่อนด้วย เพราะบางคำในภาษาอังกฤษก็ยากที่จะแปลความหมายเป็นภาษาไทยได้อย่างเข้าใจ ต้องอาศัยบริบทอื่นเข้ามาเพื่อใช้เข้าใจคำนั้น หากไม่เข้าใจคำศัพท์คำนั้นก่อน อาจทำให้การตีความของผู้ฟังผิดเพี้ยนไปได้ เลยไม่ชอบการสลับภาษา”

(ผู้เข้าร่วมวิจัย Y02)

ผู้เข้าร่วมการวิจัยในทั้งสองแวดวงอาชีพแสดงความคิดเห็นในทางลบต่อทั้งสองหัวเรื่องในลักษณะดังกล่าวนี้ให้เหตุผลไปในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ การสลับภาษาทำให้ต้องทำความเข้าใจคำศัพท์เพิ่มเติม นอกจากนี้ ผู้วิจัยตรวจสอบคำตอบในทำนองนี้ด้วยเกณฑ์ด้านอื่น ๆ ประกอบ พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ตอบคำถามในลักษณะนี้ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำชี้ให้เห็นว่าการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคำตอบ และทัศนคติที่มีต่อการสลับภาษาอาจจำเป็นต้องวิเคราะห์โดยการนำเกณฑ์และปัจจัยต่าง ๆ มาวิเคราะห์ร่วมกัน ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ไม่ได้แยกออกเป็นเอกเทศ และทัศนคติต่อการสลับภาษามีตัวแปรที่ข้องเกี่ยวอยู่ด้วยกันเป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนมองว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก แต่การสลับภาษาเป็นลักษณะที่พบได้บ่อย และช่วยสร้างความเป็นกันเองในการสนทนา คำตอบในลักษณะ

ดังกล่าวพบทั้งในผู้ที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากและน้อย เช่น คำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัย Y13 และ Y10 ตามลำดับ

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิทยายากมาก ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนไปต่างประเทศในการเจรจาซื้อของ ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากหัวหน้างานมากชอบใช้คำไทยคำอังกฤษคำ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ฟังได้มันเป็นกันเองดี เพราะเราก็ใช้เองบ้าง”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y13)

“รู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิทยายากเข้าใจยากแต่ก็ต้องใช้ในชีวิต ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอนขึ้นรถไฟฟ้าและดูป้ายโฆษณาขึ้นรถไฟฟ้าและดูป้ายโฆษณา ในชีวิตประจำวันมักจะเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษจากที่คอมเมนต์ใน Facebook Instagram ทวิตเตอร์ ซึ่งรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่สนุกและไม่ซีเรียสดีเพราะมันช่วยให้รู้สึกไม่จริงจังมากเกินไป”

(ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y10)

คำตอบในลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณในบทนี้ที่ผู้วิจัยพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาบางประเภทให้คะแนนคุณลักษณะด้านความเป็นมิตรสูง เช่น รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และแบบเป็นก้อนคำ

โดยสรุป เมื่อนำรุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพมาจัดกลุ่มคำตอบและอธิบายรูปแบบความสัมพันธ์ของหัวเรื่องแบบต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า นอกจากอธิบายคำตอบที่หัวเรื่องไปในทำนองเดียวกันได้ลึกซึ้งขึ้นแล้ว การวิเคราะห์ที่ได้นำปัจจัยต่าง ๆ มาใช้ร่วมกัน ช่วยทำความเข้าใจคำตอบที่หัวเรื่องทั้งสองไม่สอดคล้องกันได้ด้วย ซึ่งให้เห็นว่า รุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อการสลับภาษา สัมพันธ์กับข้อมูลเชิงปริมาณก่อนหน้านี้

ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะอภิปรายภาพรวมทั้งหมดของการวิจัยในครั้งนี้ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัย

บทที่ 7

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

7.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้ศึกษาทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อรูปประโยคภาษาเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง โดยมีสมมติฐานไว้ว่า ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษมีทัศนคติเชิงบวกมากที่สุดต่อรูปประโยคภาษาเดียว และมีทัศนคติเชิงลบมากที่สุดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษาของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษกับอายุ แวดวง และพื้นเพทางภาษาของผู้พูด มีสมมติฐานไว้ว่า อายุ แวดวง และพื้นเพทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสลับภาษา กล่าวคือ ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษที่อยู่ในรุ่นอายุแซด (Gen Z) และมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงมีทัศนคติเชิงบวกต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมากกว่าผู้พูดกลุ่มอื่น ในขณะที่ผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษในรุ่นอายุวาย (Gen Y) ทำงานในแวดวงที่ใช้ภาษาอังกฤษน้อย และมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำมีทัศนคติเชิงลบต่อรูปประโยคที่มีการสลับระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมากกว่าผู้พูดกลุ่มอื่น

การศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษจำนวนทั้งสิ้น 80 คน แบ่งเป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อยู่ในรุ่นอายุแซด 40 คน จำแนกย่อยตามระดับพื้นเพทางสูงและต่ำ 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน และผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย 40 คน จำแนกย่อยตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ผู้วิจัยศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาด้วยวิธีอำพรางเสียงพูด โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินเสียงพูดทดสอบบนมาตราวัดความแตกต่างทางความหมายในแบบสอบถาม ผลการวิจัยได้นำเสนอในบทที่ 4 ถึง 6 ซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

7.1.1 ภาพรวมทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไทย-อังกฤษ

ในภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 80 คนให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในระดับสูง รูปประโยคที่ได้รับทัศนคติดีที่สุดคือ รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว ถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี และสุดท้ายคือ รูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก้อน

คำ ซึ่งเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติต่ำที่สุด เมื่อแบ่งรูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษออกตามเกณฑ์ระดับความจำเพาะทางความหมายพบว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง ถัดมาคือ รูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง และรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำเป็นรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุดจากผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด ทว่าการคำนวณด้วยค่าสถิติ T-test ไม่พบความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างค่าทัศนคติของรูปประโยคทั้งสามระดับ

ในเชิงรายละเอียด พบว่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวได้รับทัศนคติในระดับสูงกว่ารูปประโยคทดสอบอื่น ๆ คุณลักษณะนิสัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อค่าทัศนคติในด้านนี้คือ คุณลักษณะนิสัยด้านการสื่อความ ด้านความเป็นมิตร และด้านความเข้าถึงได้ง่าย ในทางกลับกัน รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติด้านนี้ต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมพบว่า รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงสุดคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค โดยรูปประโยคดังกล่าวได้คะแนนคุณลักษณะด้านการศึกษาและด้านเศรษฐกิจสูงที่สุด

ถึงแม้รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวจะได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมน้อยที่สุด แต่เมื่อนำค่าทัศนคติทั้งสองด้านมาเฉลี่ยรวมกัน ผลปรากฏว่า ค่าทัศนคติในภาพรวมยังคงทำให้รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับคะแนนโดยรวมสูงสุด และอิทธิพลของค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมทำให้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับทัศนคติดีขึ้นจนกลายเป็นรูปประโยคอันดับสองถัดที่ได้ทัศนคติสูงสุดจากรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ในอีกด้านหนึ่ง แม้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำจะไม่ใช้รูปประโยคที่ได้คะแนนต่ำที่สุดเมื่อพิจารณาจากค่าทัศนคติทั้งสองด้าน แต่โดยภาพรวมแล้วเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในแต่ละคุณลักษณะนิสัยจากแต่ละด้านต่ำเป็นอันดับท้าย ๆ แทบทุกคู่ ส่งผลให้กลายเป็นรูปประโยคที่ได้ค่าทัศนคติต่ำที่สุดในการวิจัยครั้งนี้

จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า สมมติฐานการวิจัยในข้อแรกที่ว่า รูปประโยคภาษาเดียวจะได้รับค่าทัศนคติสูงสุดนั้นถูกต้องเพียงส่วนหนึ่ง กล่าวคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติสูงสุดจริง ทว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้รับค่าทัศนคติเป็นอันดับที่สาม ต่ำกว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ซึ่งไม่ใช่รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุดตามที่ระบุไว้ในสมมติฐาน

7.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพ กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาไทย-อังกฤษ

การศึกษาในครั้งนี้พบว่า รุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ อยู่บ้าง แม้ความสัมพันธ์จะไม่ชัดเจนจนกล่าวได้ว่า ตัวแปรทั้งสามสามารถอธิบายรูปแบบค่าทัศนคติทั้งหมดของผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ กล่าวคือ ผลการวิจัยในครั้งนี้ค้ำกับสมมติฐานในข้อที่สองซึ่งคาดการณ์ไว้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดจะเป็นรุ่นอายุที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ สูงที่สุด ในทางกลับกันพบว่า กลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาสูงที่สุดกลับเป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย

ในรายละเอียดพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ อยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก เป็นกลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติสูงสุดกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาส่วนใหญ่ ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ มีเพียงรูปประโยคที่สลับภาษาเป็นวลีเท่านั้นที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดจากกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวายที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง อยู่ในแวดวงที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษน้อย ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ให้ค่าทัศนคติต่ำสุดในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ

เมื่อนำรุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพมาจัดกลุ่มคำตอบของคำถามปลายเปิดแบบกรอบบรรยายความ ในหัวเรื่องการสัมผัสกับภาษาอังกฤษและความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา พบว่าทั้งสามปัจจัยล้วนมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อการสลับภาษา ข้อมูลดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่า ความถี่ในการสัมผัสกับรูปประโยคอาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยเช่นกัน สถานการณ์การสัมผัสกับภาษาอังกฤษและการสลับภาษามีผลกับความเห็นต่อการสลับภาษา โดยผู้ที่มีประสบการณ์สัมผัสภาษาอังกฤษและการสลับภาษาที่หลากหลายมีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยกับการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในบทสนทนาทั่วไป สอดคล้องกับผลการวิจัยในเชิงปริมาณที่พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนหนึ่งประเมินรูปประโยคทดสอบที่มีการสลับภาษาไปในทางที่ดี โดยให้เหตุผลว่าเป็นรูปประโยคที่พบเห็นได้บ่อย ทั้งจากคนรอบข้าง และสื่อต่าง ๆ

7.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบประเด็นเพิ่มเติมที่น่าสนใจเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัย ต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และอิทธิพลของระดับพื้นเพภาษาอังกฤษและแคววง อาชีพกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ดังนี้

7.2.1 ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค

การวิจัยในครั้งนี้พบว่า เมื่อพิจารณาเฉพาะรูปประโยคที่มีการสลับภาษา รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติในระดับสูงจากผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสอง รุ่นอายุ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคดังกล่าวโดยภาพรวมสูงที่สุด ในรายละเอียดเพิ่มเติมพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคได้รับค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมสูงที่สุดทั้งในรุ่นอายุแซดและรุ่นอายุวาย สาเหตุส่วนหนึ่งอาจมาจากทิศทางของรูปประโยคที่มีการสลับภาษามีแนวโน้มเปลี่ยนจากรูปประโยคที่แทรกด้วยคำเดี่ยว เป็นแทรกด้วยกลุ่มคำ และสลับในตำแหน่งประโยคมากขึ้น ตามผลการวิจัยที่ได้ศึกษาประเด็นนี้ไปแล้ว (Kakaew, 2011; Kannaovakun & Gunther, 2003) อีกทั้งเมื่อพิจารณาคำตอบจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 ซึ่งถามถึงความเข้าใจในบทสนทนาพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย 34 จาก 40 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 85 ของผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุนี้ทั้งหมดตอบว่า “เข้าใจดี” กับรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ระหว่างประโยค ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุแซดทั้ง 40 คนตอบว่า “เข้าใจดี” ผลจากแบบสอบถามส่วนนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่เข้าใจสารที่ใช้รูปแบบการสลับภาษา ระหว่างประโยคดี ความเข้าใจดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้รูปประโยคที่มีการสลับภาษา ระหว่างประโยคได้รับทัศนคติที่ดี

ในเชิงรายละเอียดจากคำตอบจากกรอบบรรยายความพบว่า สาเหตุที่รูปประโยคที่มีการสลับภาษา ระหว่างประโยคได้รับทัศนคติที่ดีระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยสองรุ่นอายุมีเหตุผลที่ต่างกัน โดยรุ่นอายุแซดให้ความเห็นต่อรูปประโยคนี้ว่าเป็นรูปประโยคที่ฟังดูปกติและรื่นหู เป็นรูปประโยคที่สะท้อนให้เห็นว่ามีศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสูงจากการสามารถพูดภาษาอังกฤษเป็นประโยคเต็ม ๆ ได้ ในอีกด้านหนึ่ง สำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวาย ให้ความเห็นต่อรูปประโยคชนิดนี้ว่าเป็นรูปประโยคที่หัวหน้าหรือเจ้านายในที่ทำงานใช้ในที่ประชุม

นอกจากนี้ ผลการวิจัยในครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคมีแนวโน้มได้รับความชื่นชอบสูงขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าวไม่สอดคล้องกับแนวคิดในเชิงโครงสร้างการสลับภาษาของป็อบแลค (Poplack, 1981b) ที่เสนอว่ารูปประโยคที่ใช้ความสามารถทางภาษามากอย่างรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจะเป็นรูปประโยคที่ได้รับทัศนคติในระดับต่ำกว่ารูปประโยคที่ใช้ความสามารถในการสลับภาษาน้อยกว่าอย่างรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีหรือรูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ

7.2.2 อิทธิพลของระดับพื้นเพภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพกับค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

แม้การวิจัยในครั้งนี้จะไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพมีผลกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาอย่างชัดเจน แต่ผลจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแวดวงอาชีพ (ดูตารางที่ 47) สะท้อนให้เห็นว่าระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแวดวงอาชีพน่าจะมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อประโยคที่มีการสลับภาษาอยู่บ้าง เห็นได้จากกลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติโดยภาพรวมต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาส่วนใหญ่สูงสุดคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำอยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมาก ลักษณะทั้งสอง กล่าวคือ การมีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำและการอยู่ในแวดวงอาชีพที่ต้องพบเจอกับภาษาอังกฤษมากอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาสูง งานวิจัยของลิว (Liu, 2021) ซึ่งศึกษาทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในกลุ่มคนชาวจีนพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีความตั้งใจในการเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมอังกฤษ (intention to integrated with English cultural) มีแนวโน้มที่จะชื่นชอบการสลับภาษาระหว่างประโยคมากขึ้น ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีศรัทธาทางภาษาอังกฤษต่ำในงานวิจัยดังกล่าวมีแนวโน้มชื่นชอบการสลับภาษาแบบแทรกคำในประโยค ส่วนหนึ่งมาจากความพยายามในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเพื่อฝึกฝนพัฒนาตัวเองให้เก่งภาษาอังกฤษมากขึ้น นี่จึงอาจเป็นชุดคำอธิบายหนึ่งที่สนับสนุนผลการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ ที่พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำแต่อยู่ในแวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษมากเป็นกลุ่มที่ให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคและรูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษสูงสุดทั้งสองรูปประโยค คำตอบจากคำถามปลายเปิด เช่น “โอเคนะ เพราะเขาอาจอยากฝึกภาษาและการใช้ word แทรก ๆ ไปก็อาจแปลได้ดีกว่าภาษาไทย

ภาษาไทยไม่มีคำเฉพาะ” (ผู้เข้าร่วมการวิจัย Y21) ยืนยันให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มนี้มองคนที่สลับภาษาแบบแทรกคำในทิศทางที่ดี เป็นคนที่มีความพยายามในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของลิว (Liu, 2021)

ในอีกด้านหนึ่ง งานวิจัยในครั้งนี้ไม่พบรูปแบบเช่นนี้ในผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคต่าง ๆ ในช่วงคะแนนที่ใกล้เคียงกันมากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ (ดูตารางที่ 47) ซึ่งให้เห็นว่า ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นอาจส่งผลให้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นรูปประโยคที่น่าดึงดูดน้อยลง โดยเฉพาะผู้เข้าร่วมการวิจัยการวิจัยในรุ่นอายุแซดที่มองว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับรูปประโยคภาษาไทยมากนัก อย่างไรก็ตามแม้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเหล่านี้จะได้รับค่าทัศนคติทั้งด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมลดลงในรุ่นอายุแซด แต่รูปประโยคเหล่านี้ก็ได้รับการยอมรับมากขึ้นและได้รับทัศนคติในทางที่ดีขึ้น ข้อสังเกตหนึ่งที่ชี้ให้เห็นประเด็นนี้คือ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติระหว่างประโยคภาษาไทยอย่างเดียวและประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคแบบต่าง ๆ มีความต่างน้อยลงในรุ่นอายุแซดเมื่อเทียบกับรุ่นอายุวาย (ดูภาพที่ 33) ความแตกต่างที่น้อยลงนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดในรุ่นอายุแซดมองรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ในระดับที่พอสอดคล้องกับภาษาไทยมากขึ้นซึ่งต่างกับในรุ่นอายุวายที่พบว่าประโยคภาษาไทยอย่างเดียวมักจะได้รับค่าทัศนคติสูงโดดเด่นออกมาจากค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

7.3 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยพบว่า การออกแบบคำและรูปประโยคที่ใช้ในการอำพรางเสียงพูดมีอิทธิพลค่อนข้างมากกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา งานวิจัยนี้พบว่า รูปประโยคแทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง มักได้รับค่าทัศนคติสูงกว่ารูปประโยคแทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับทฤษฎีความจำเพาะทางความหมายที่กล่าวว่าประโยคแทรกด้วยคำที่เจ้าของภาษาไม่มีจะได้รับการค่าทัศนคติสูงกว่าประโยคแทรกคำที่เจ้าของภาษามีคำในภาษาตนเองใช้ ส่วนหนึ่งที่ผลไม่สอดคล้องกับทฤษฎีดังกล่าวอาจมาจากประเด็นเรื่องความถี่ปรากฏของคำที่นำมาใช้ทดสอบ แม้ผู้วิจัยจะออกแบบการวิจัยโดยเลือกคำที่มีความถี่ในการปรากฏไม่เท่ากันแล้ว แต่ความแตกต่างระหว่างความถี่ของคำที่มีความจำเพาะทางความหมายระดับต่าง ๆ อาจยังไม่

มากพอจึงทำให้คำทดสอบในรูปประโยคแทรกคำที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง กล่าวคือ คำว่า แบงก์ และ ทีวี มีความคล้ายคลึงกับคำที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การเลือกความถี่ในการปรากฏของคำในสังคมจากคลังข้อมูลภาษา (corpus) อาจต้องกำหนดช่วงความแตกต่างของความถี่มากกว่านี้ หรืออาจพิจารณาใช้แหล่งข้อมูลอื่นร่วมกับความถี่ในคลังข้อมูลด้วย เช่น การถามแบบสอบถามเพื่อถามความคุ้นชินและความแพร่หลายของคำจากคนในกลุ่มประชากรที่จะทดสอบ ก่อนเลือกคำนั้น ๆ ในการทดสอบ

ผลจากงานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่จะชื่นชอบรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ รวมถึงให้คำทัศนคติต่อรูปประโยคเหล่านั้นสูงกว่าผู้ที่มีทัศนคติกับวิชาภาษาอังกฤษในแง่ลบ ทว่างานวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้ออกแบบเพื่อศึกษาตัวแปรดังกล่าวอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาในประเด็นนี้เพิ่มเติมต่อไป

นอกจากนี้ การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาในขอบเขตที่จำกัด โดยในรุ่นอายุแซด ผู้วิจัยเน้นศึกษาเฉพาะนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น อีกทั้งผู้วิจัยยังสังเกตว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนหนึ่งที่เติบโตในต่างจังหวัดในช่วงวัยแรกของชีวิตมีแนวโน้มที่จะชื่นชอบและให้คำทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่าง ๆ ต่ำกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เติบโตในเมือง แม้ในขณะที่เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มจะอาศัยอยู่ที่กรุงเทพมหานครมานานมากกว่า 5 ปีก็ตาม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตควรมีการขยายขอบเขตการวิจัยออกไปยังกลุ่มประชากรในรุ่นอายุแซดกลุ่มอื่น ๆ และควรมีการศึกษาประเด็นนี้โดยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ชนบทและเมืองด้วย

โดยสรุปทั้งหมด งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาพลวัตทางทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาของผู้พูดภาษาไทย-อังกฤษในรุ่นอายุ ระดับพื้นเพทางภาษา และแวดวงอาชีพที่หลากหลาย การทำความเข้าใจพลวัตที่เกิดขึ้นมีประโยชน์ไม่ใช่แค่เพียงเติมเต็มองค์ความรู้ทางวิชาการเท่านั้น แต่การศึกษาพลวัตทัศนคติต่อการสลับภาษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หลายระดับ ตั้งแต่ในระดับบุคคล เพื่อทำความเข้าใจการให้คุณค่าของรูปประโยคนั้นในปัจจุบันแต่ละคน ช่วยทำความเข้าใจอัตลักษณ์ชุมชนผ่านการใช้รูปประโยคนั้นในหน้าที่และบริบทต่าง ๆ รวมถึงสามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษา การใช้คำในโฆษณา และการวางแผนนโยบายด้านภาษาในระดับประเทศด้วย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- Gop_ศรีป. (2559). คุณลูกเกิดแก่จะพูดไทยคำอังกฤษคำเพื่อ ??? *Pantip*. Retrieved from <https://pantip.com/topic/35076939>
- likethaicultureThai (Producer). (2555, 7 Febuary 2562). พูดไทยคำอังกฤษคำ. [Video] Retrieved from <https://youtu.be/YWUg23FnmL4>
- นัฐยา บุญกองแสน. (2542). การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/12828>
- ศศิธร ธาตุเหล็ก. (2545). ทัศนคติของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ศิริรัตน์ ชูพันธ์. (2557). ทัศนคติของคนกะเหรี่ยงที่มีต่อภาษากะเหรี่ยงและภาษาไทย. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, 5(1).
- สุทธิรา ว่องพานิชเจริญ. (2540). การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของนักจัดรายการวิทยุภาคเอฟ. เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สุภาพร ชวนมงคลเจริญ และ ชไมภักดิ์ เตชะสอนันต์. (2563). การศึกษาการสลับภาษาและความคิดเห็นที่มีต่อการสลับภาษาของครูและนักเรียนในโครงการห้องเรียนพิเศษในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง. วารสารวิจัย มข. สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ฉบับบัณฑิตศึกษา), 8(1), 103-115. Retrieved from <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/gskkuhs/article/download/241441/164207/>

ภาษาอังกฤษ

- Albarracín, D., Zanna, M. P., Johnson, B. T., & Kumkale, G. T. (2005). Attitudes: Introduction and Scope. In D. Albarracín, B. T. Johnson, & M. P. Zanna (Eds.), *The handbook of attitudes*. (pp. 3-19). Mahwah, NJ, US: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Allport, G. W. (1935). Attitudes. In C. Murchison (Ed.), *A Handbook of Social Psychology*. (pp. 798-844). Worcester, MA, US: Clark University Press.
- Anderson, T. K. (2006). *Spanish-English bilinguals' attitudes toward code-switching:*

- Proficiency, grammaticality and familiarity*. (Doctoral dissertation). The Pennsylvania State University, Pennsylvania. Retrieved from <https://org.coloradomesa.edu/~tanderso/documents/TylerAndersonCodeSwitchingAttitudes.pdf>
- Anderson, T. K., & Toribio, A. J. (2007a). Attitudes towards lexical borrowing and intra-sentential code-switching among Spanish-English bilinguals. *Spanish in Context*, 4(2), 217-240.
- Anderson, T. K., & Toribio, A. J. (2007b). Attitudes towards lexical borrowing and intra-sentential code switching among Spanish-English bilinguals. *Spanish in context*, 4(2), 217-240. doi:10.1075/sic.4.2.05and
- Atoye, R. O. (1994). Code-mixing, code-switching, borrowing and linguistic competence: Some conceptual fallacies. In B. Adediran (Ed.), *Cultural studies in Ife: The Institute of Cultural Studies*.
- Backus, A. (2011). The role of semantic specificity in insertional codeswitching: Evidence from Dutch -Turkish. In J. Rodolfo (Ed.), *Codeswitching worldwide, Bd. II* (pp. 125-154): De Gruyter Mouton.
- Bailey, B. (2000). Social/Interactional functions of code switching among dominican Americans. *Pragmatics*, 10(2), 165-193.
- Baker, C. (1992). *Attitudes and language*. Clevedon; Philadelphia: Multilingual Matters.
- Baker, C., & Wright, W. E. (2021). *Foundations of bilingual education and bilingualism* Bilingual education & bilingualism 127 (Seventh edition. ed., pp. 1 online resource).
- Barkhuizen, G., & Wette, R. (2008). Narrative frames for investigating the experiences of language teachers. *System*, 36(3), 372-387.
- Birdsong, D. (2018). Plasticity, variability and age in second language acquisition and bilingualism. *Frontiers in Psychology*, 9, 1-17. Retrieved from <https://dx.doi.org/10.3389/fpsyg.2018.00081>
- Birdsong, D., & Vanhove, J. (2016). Age of second language acquisition: Critical periods and social concerns. In *Bilingualism across the lifespan: Factors moderating language proficiency*. (pp. 163-181). Washington, DC, US: American Psychological Association.

- Bloomfield, L. (1933). *Language*. Great Britain: Compton printing.
- Campbell, D. T. (1963). Social attitudes and other acquired behavioral dispositions. In S. Koch (Ed.), *Psychology: A study of a science. Study II. Empirical substructure and relations with other sciences. Volume 6. Investigations of man as socius: Their place in psychology and the social sciences*. (pp. 94-172). New York, NY, US: McGraw-Hill.
- Cargile, A., Giles, H., Ryan, E., & Bradac, J. (1994). Language attitudes as a social process: A conceptual model and new directions. *Language & Communication*, 14(3), 211-236.
- Cargile, A., Takai, J., & Rodriguez, J. (2006). Attitudes toward African-American vernacular english: A US export to japan? *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 27(6), 443-456.
- Chaiken, S., Duckworth, K. L., & Darke, P. (1999). When parsimony fails.... *Psychological Inquiry*, 10(2), 118-123.
- Chairat, P. (2014). English code-mixing and code-switching in Thai songs. *NIDA Journal of Language and Communication*, 19(22), 1-29. Retrieved from <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/NJLC/article/view/46944/38902>
- Cheung, O., Barbara, C., & Carol, M. (1994). *The feasibility of collecting comparable national statistics about students with limited english proficiency: A final report of the LEP student counts study*. Washington D.C.
- Clandinin, D. J., & Connelly, F. M. (2000). *Narrative inquiry: Experience and story in qualitative Rresearch*. UK: Wiley.
- Clyne, M. (1991). *Community languages: The Australian experience*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1990). Stories of experience and narrative inquiry. *Educational Researcher*, 19(5), 2-14.
- Converse, P. E. (1964). The nature of belief systems in mass publics. In D. E. Apter (Ed.), *Ideology and Discontent* (pp. 206-261). New York: The Free Press.
- Crystal, D. (2019). World English. In D. Crystal (Ed.), *The Cambridge encyclopedia of the English language* (3 ed., pp. 98-125). Cambridge: Cambridge University Press.
- Cutler, A., Mehler, J., & Norris, D. (1992). The monolingual nature of speech

- segmentation by bilinguals. *Cognitive Psychology*, 24, 381-410.
- Dandee, P. (2003). *Code Switching Between Thai and English in Students at International College of Mahidol University*. (Master degree Master Dissertation). Mahidol University, Bangkok.
- Dewaele, J.-M., & Li, W. (2013). Attitudes towards code-switching among adult mono- and multilingual language users. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 35(3). doi:10.1080/01434632.2013.859687
- Dewaele, J.-M., & Wei, L. (2014). Attitudes towards code-switching among adult mono- and multilingual language users. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 35(3), 235-251. doi:10.1080/01434632.2013.859687
- Dyers, C., & Abongdia, J.-F. (2010). An exploration of the relationship between language attitudes and ideologies in a study of Francophone students of English in Cameroon. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 31(2), 119-134.
- Eagly, A. H., & Chaiken, S. (1993). *The psychology of attitudes*. Orlando, FL, US: Harcourt Brace Jovanovich College Publishers.
- Ebid, H. (2017). *Code switching and attitudinal perception*. (Master degree Master's Thesis). The American University, Cairo.
- Fasold, R. W. (1984). *The sociolinguistics of society*. Oxford, England; New York, NY, USA: B. Blackwell.
- Fazio, R. H. (1990). Multiple processes by which attitudes guide behavior: The mode model as an integrative framework. *Advances in Experimental Social Psychology*, 23, 75-109.
- Fazio, R. H., Herr, P. M., & Olney, T. J. (1984). Attitude accessibility following a self-perception process. *Journal of Personality and Social Psychology*, 47(2), 277-286.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1974). Attitudes toward objects as predictors of single and multiple behavioral criteria. *Psychological Review*, 81, 59-74.
- Fishman, J. A. (1997). Language, ethnicity and racism. In N. Coupland & A. Jaworski (Eds.), *Sociolinguistics: A reader* (pp. 329-340). London: Macmillan Education UK.
- Flege, J. E. (1992). Speech learning in a second language. In C. Ferguson, L. Menn, & C.

- S. Gammon (Eds.), *Phonological Development: Models, Research, and Implications* (pp. 565-604). Timonium, MD: York.
- Fotos, S. (2001). Codeswitching by Japan's unrecognized bilinguals: Japanese university students' use of their native language as a learning strategy. In M. G. Noguchi & S. Fotos (Eds.), *Studies in Japanese Bilingualism* (pp. 329-352). Clevedon: UK: Multilingual Matters.
- Franco, C. (2013). Understanding digital natives' learning experiences. *Revista Brasileira de Linguística Aplicada*, 13, 643-658.
- Gardner-Chloros, P. (2009). *Code-switching*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Gardner, R. C. (1985). *Social psychology and second language learning: The role of attitudes and motivation*. London: Edward Arnold.
- Garrett, P. (2010). *Attitudes to Language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Garrett, P., Coupland, N., & Williams, A. s. (2003). *Investigating language attitudes : social meanings of dialect, ethnicity and performance*. Cardiff: University of Wales Press.
- Gibbons, J., & Ramirez, E. (2004). Different beliefs: Beliefs and the maintenance of a minority language. *Journal of Language and Social Psychology*, 23(1), 99-117.
- Grant, A., & Gottardo, A. (2008). Defining bilingualism. In D. V. Ward & L. M. Phillips (Eds.), *Encyclopedia of language and literacy development* (pp. 1-7). London: Canadian Language and Literacy Research Network.
- Grosjean, F. (1995). A psycholinguistic approach to code-switching: The recognition of guest words by bilinguals. In L. Milroy & P. Muysken (Eds.), *One speaker, two languages: cross-disciplinary perspectives on code-switching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Grosjean, F. o. (1982). *Life with two languages : an introduction to bilingualism*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- Halim, N. S., & Maros, M. (2014). The Functions of Code-switching in Facebook Interactions. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 118, 126-133.
- Haugen, E. (1954). The Norwegian language in America: A study in bilingual behavior. Vol. I, The bilingual community. Vol. II, The American dialects of Norwegian. *The Germanic Review: Literature, Culture, Theory*, 29(4), 307-313.

- Hymes, D. H. (1972). On Communicative Competence. In J. B. Pride (Ed.), *Sociolinguistics : selected readings* (pp. 269-293): Harmondsworth : Penguin Books.
- Ianos, A., Huguet, A., Janés, J., & Lapresta, C. (2015). Can language attitudes be improved? A longitudinal study of immigrant students in Catalonia (Spain). *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 20(3).
- Ianos, M. A., Caballé, E., Petreñas, C., & Huguet, Á. (2019). Language attitudes of young Romanians in Catalonia (Spain): The role of heritage language maintenance programs. *Multilingua*, 38(3), 335-355.
- Ihemere, K. (2006). An integrated approach to the study of language attitudes and change in Nigeria: the case of the Ikwerre of Port Harcourt City. In O. F. Arasanyin & M. A. Pemberton (Eds.), *Selected Proceedings of the 36th Annual Conference on African Linguistics: Shifting the Center of Africanism in Language Politics and Economic Globalization* (pp. 194-207). Somerville, MA: Cascadilla Proceedings Project.
- Jaihuek, T., Opra, S., & Dehaboon, P. (2011). *Code – mixing of English and Thai on Thai television entertainment program: A case study of Dao Kra Jai entertainment program on channel 9* Paper presented at the *The 12th Graduate Research Conference Khon Kaen University 2011*, Khon Kaen.
- Janhom, W. (2011). *English-Thai code-mixing in thai health magazines*. (Master Master's Project). Srinakharinwirot University, Bangkok. Retrieved from http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Bus_Eng_Int_Com/Watcharee_J.pdf
- Kakaew, J. (2011). *The study of attitude, words and expressions in Thai-English code-mixing through current on-line television programs*. Retrieved from http://www.edu.kps.ku.ac.th/DBresearch/document/DB_RESEARCH/Research26.pdf
- Kannaovakun, P., & Gunther, A. C. (2003). The mixing of English and Thai in Thai television programs: characteristics, attitudes, perceptions, and motivation. *Manusaya*, 6(2), 66-80. Retrieved from http://www.manusya.journals.chula.ac.th/files/essay/Prathana_66-80.pdf
- Katz, D., & Stotland, E. (1959). Psychology: A study of a science. Vol. III. Formulations of the person and the social context. In S. Koch (Ed.), *Psychology: A study of a*

- science. Vol. III. *Formulations of the person and the social context*. (pp. 423-475). New York, NY, US: McGraw-Hill.
- Khan, A. M. (2014). Social aspects of Code-Switching: An analysis of Pakistani Television advertisements. *Information Management and Business Review*, 6(6), 269-279. Retrieved from <https://core.ac.uk/download/pdf/288022309.pdf>
- Kirkpatrick, A., & Liddicoat, A. J. (2019). *The Routledge international handbook on language education policy in Asia*. London and New York: Routledge.
- Kraithipchoosakul, I. (2010). *Thai-English code-switching of advertisements on Thai television*. (Master Master's Independent Study). National Institute of Development Administration,
- Ladegaard, H. (1998). National stereotypes and language attitudes: The perception of British, American and Australian language and culture in Denmark. *Language and Communication*, 18. doi:10.1016/S0271-5309(98)00008-1
- Lambert, W. E., Hodgson, R. C., Gardner, R. C., & Fillenbaum, S. (1960). Evaluational reactions to spoken languages. *J Abnorm Soc Psychol*, 60, 44-51. doi:10.1037/h0044430
- Lasagabaster, D. (2003). Attitudes Towards English in the Basque Autonomous Community. *World Englishes*, 22(4), 585-597. doi:<https://doi.org/10.1111/j.1467-971X.2003.00325.x>
- Lawson, S., & Sachdev, I. (2000). Codeswitching in Tunisia: Attitudinal and behavioural dimensions. *Journal of Pragmatics*, 32(9), 1343-1361.
- Lemmer, E. M. (2010). Language policy and linguistic realities in South African schooling. In E. M. Lemmer & J. N. Van Wyk (Eds.), *Themes in South African education for the comparative educationist* (pp. 251-258). South Africa: Pearsons Education.
- Lieblich, A., Tuval-Mashiach, R., & Zilber, T. (1998). *Narrative research: Reading, analysis, and interpretation*. Thousand Oaks, CA, US: Sage Publications, Inc.
- Likert, R. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 22 140, 55-55.
- Likhitphongsathorn, T., & Sappapan, P. (2013). *Study of English code-mixing and code-switching in Thai pop songs*. Paper presented at the 3rd International

- Conference on Foreign Language Learning and Teaching, Bangkok.
- Liu, H. (2019). Attitudes toward different types of Chinese-English code-switching. *SAGE Open*, 9(2), 1-19.
- Liu, H. (2021). *Individual variation in attitudes towards Chinese-English code-switching*. Unpublished article. Department of applied linguistics. Xi'an Jiaotong-Liverpool University.
- Macnamara, J., & Kushnir, S. L. (1971). Linguistic independence of bilinguals: The input switch. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 10(5), 480-487.
doi:[https://doi.org/10.1016/S0022-5371\(71\)80018-X](https://doi.org/10.1016/S0022-5371(71)80018-X)
- Matras, Y. (2009). *Language contact*. Cambridge: Cambridge University Press.
- McKenzie, R. M. (2008). Social factors and non-native attitudes towards varieties of spoken English: a Japanese case study. *International Journal of Applied Linguistics*, 18(1), 63-88.
- Milroy, L., & Muysken, P. (1995). *One speaker, two languages: Cross-disciplinary perspectives on code-switching* (L. Milroy & P. Muysken Eds.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Ministry of Education. (2008). *The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*. Retrieved from http://academic.obec.go.th/images/document/1525235513_d_1.pdf
- Montes-Alcalá, C. (2011). Codeswitching Worldwide, Bd. II. In J. Rodolfo (Ed.), *Written codeswitching: Powerful bilingual images* (pp. 193-220): De Gruyter Mouton.
- Moreno-Fernandez, F. (2009). *Principios de sociolingüística y sociología del lenguaje*. Barcelona: Ariel.
- Muysken, P. (2001). *Bilingual speech: A typology of code-mixing*. Cambridge: UK: Cambridge University Press.
- Myers-Scotton, C. (1993). Common and Uncommon Ground: Social and Structural Factors in Codeswitching. *Language in Society*, 22(4), 475-503.
- Myers-Scotton, C. (2017). Code-Switching. In *The Handbook of Sociolinguistics* (pp. 217-237).
- Nejjari, W., Gerritsen, M., Hout, R., & Plancken, B. (2018). Refinement of the matched-guise technique for the study of the effect of non-native accents compared to

- native accents. *Lingua*, 219. doi:10.1016/j.lingua.2018.12.001
- Olson, J. M., & Maio, G. R. (2003). Attitudes in social behavior. In T. Millon & M. J. Lerner (Eds.), *Handbook of psychology: Personality and social psychology*, Vol. 5. (pp. 299-325). Hoboken, NJ, US: John Wiley & Sons, Inc.
- Olson, M. A., & Fazio, R. H. (2008). Implicit and explicit measures of attitudes: The perspective of the MODE model. In R. E. Petty, R. H. Fazio, & P. Briñol (Eds.), *Attitudes: Insights from the new implicit measures*. (pp. 19-63). New York, NY, US: Psychology Press.
- Omar, A., & Ilyas, M. (2018). The sociolinguistic significance of the attitudes towards code-switching in Saudi Arabia academia. *International Journal of English Linguistics*, 8(3), 79.
- Osgood, C. E., Suci, G. J., & Tannenbaum, P. H. (1957). *The measurement of meaning*. Oxford, England: Univer. Illinois Press.
- Pfaff, C. (1979). Constraints on language mixing: Intrasentential code-switching and borrowing in Spanish/English. *Language*, 55(2), 291-318.
- Pieras-Guasp, F. (2002). Direct vs. indirect attitude measurement and the planning of Catalan in Mallorca. *Language Problems & Language Planning*, 26(1), 51-68.
- Polkinghorne, D. E. (1995). Narrative configuration in qualitative analysis. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, 8(1), 5-23.
- Poplack, S. (1980). Sometimes I'll start a sentence in Spanish Y TERMINO EN ESPAÑOL: toward a typology of code-switching1. 18(7-8), 581-618.
doi:doi:10.1515/ling.1980.18.7-8.581
- Poplack, S. (1981a). Syntactic structure and social function of code-switching. In R. Duran (Ed.), *Latino Language and Communicative Behaviour* (pp. 169-184). New York: Ablex Publishing.
- Poplack, S., & Sankoff, D. (1984). Borrowing: the synchrony of integration. *Linguistics*, 22(1), 99-136.
- Rokeach, M. (1968). A theory of organization and change within value-attitude systems. *Journal of Social Issues*, 24(1), 13-33.
- Romaine, S. (1995). *Bilingualism* (2nd ed.). UK ; Cambridge: Blackwell, Oxford.
- Rosenberg, M. J., Hovland, C. I., McGuire, W. J., Abelson, R. P., & Brehm, J. W. (1960).

- Attitude organization and change: An analysis of consistency among attitude components. (Yales studies in attitude and communication.), Vol. III.* Oxford, England: Yale Univer. Press.
- Salmon (Producer). (2560, 31 January 2017). ถ้าทุกคนพูดไทยคำอังกฤษคำ. [Video] Retrieved from <https://youtu.be/PgRtmSPqBaA>
- Sangkhamarn, A. (2012). English mixing in K-pop. In P. Potibarn, D. Tarndee, & P. Yinsen (Eds.), *Boekfa Kaoli: Sangkom Watthanatham Phasa Kanson* (pp. 222-238). Bangkok: Ramkhamhaeng University Press.
- Sangprem, N. (2015). *Teacher's code switching and its perception among Thai teachers and thai students in an intensive English program.* (Master's thesis). Thammasat University, Bangkok. Retrieved from http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2015/TU_2015_5721042124_4791_3552.pdf
- Schilling, M. S. (2013). *Language Attitudes of University of Cape Town Linguistics Students towards Codeswitching.* (Bachelor's thesis). College of William and Mary, Williamsburg, VA. (586)
- Scotton, C. M., & Ury, W. (1977). Bilingual Strategies: The Social Functions of Code-Switching. 15(193), 5-20.
- Snider, J. G., & Osgood, C. E. (1969). *Semantic differential technique; a sourcebook.* Chicago,: Aldine Pub. Co.
- Strauss, W., & Howe, N. (1991). *Generations : the history of America's future, 1584-2069* (1st ed.). New York: Morrow.
- Suraratdecha, S. (2005). *Thai-English codeswitching: a Hawai'i case study.* (Doctoral dissertation). University of Hawaii, Honolulu. Retrieved from https://scholarspace.manoa.hawaii.edu/bitstream/10125/11704/uhm_phd_4644_r.pdf
- Surawan, P. (1975). *The speech o f Thai students in the U.S.A.: with reference to linguistic interference and variation.* (Master's thesis). University of Texas at Austin, Austin, Texas, United States.
- Surrain, S., & Luk, G. (2019). Describing bilinguals: A systematic review of labels and

- descriptions used in the literature between 2005–2015. *Bilingualism: Language and Cognition*, 22(2), 401-415.
- Teklesellassie, Y., & Boersma, E. (2018). Attitudes Towards Code-switching in an English-medium Content Classroom. *PASAA*, 55, 57-77.
- Thomsen, C. J., Lavine, H., & Kounios, J. (1996). Social value and attitude concepts in semantic memory: Relational structure, concept strength, and the fan effect. *Social Cognition*, 14(3), 191-225.
- Thurstone, L. L. (1931). The measurement of social attitudes. *The Journal of Abnormal and Social Psychology*, 26(3), 249-269.
- Varatiporn, V. (2020). Analysis on Frequency and Attitudes of Using Code-Switching and Code-Mixing of English and Thai. *Journal of Curriculum and Instruction Sakon Nakhon Rajabhat University*, 12(33), 159-167. Retrieved from <https://jci.snru.ac.th/ArticleViewFile?ArticleID=816&FileArticle=816-ArticleTextFile-20200704113623.pdf>
- Warwick, P., & Maloch, B. (2003). Scaffolding speech and writing in the primary classroom: a consideration of work with literature and science pupil groups in the USA and UK. *Reading*, 37(2), 54-63.
- Weinreich, U. (1953). *Languages in contact, findings and problems*. New York,: Linguistic Circle of New York.
- Weinreich, U., Labov, W., & Herzog, M. (1968). *Empirical foundations for a theory of language change*. Austin: University of Texas Press.
- Wells, G. L., & Petty, R. E. (1980). The effects of overt head movements on persuasion: Compatibility and incompatibility of responses. *Basic and Applied Social Psychology*, 1(3), 219-230.
- Williams, F. (1974). The identification of linguistic attitudes. *International Journal of the Sociology of Language*, 3, 21-32.
- Woolard, K. A., & Tae-Joong, G. (1990). Changing language policies and attitudes in autonomous Catalonia. *Language in Society*, 19(3), 311-330.
- Yiamkhamnuan, J. (2010). The implication for English-Thai mixing and possibility of internet chat rooms as alternative learning environment. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 6(2), 123-158.

- Yiamkhamnuan, J. (2011). The mixing of thai and english: Communicative strategies in internet chat rooms. *Kasetsart Journal (Social Science)*, 32, 478-492. Retrieved from <https://www.thaiscience.info/journals/Article/TKJS/10800991.pdf>
- Zanna, M. P., & Rempel, J. K. (1988). Attitudes: A new look at an old concept. In *The social psychology of knowledge*. (pp. 315-334). Paris, France: Editions de la Maison des Sciences de l'Homme.
- Zhang, F., & Yin, P. (2009). A study of pronunciation problems of English learners in China. *Asian Social Science*, 5(6).

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
เอกสารจริยธรรมการวิจัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 2
สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารจามจุรี 1 ชั้น 1 ห้อง 114 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330
โทรศัพท์ : 0 2218 3210-11 E-mail: curec2.ch1@chula.ac.th

COA No. 089/2562

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 092/62 ทศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยหลัก นายปิยังกูร ทวีผล

หน่วยงาน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาจริยธรรมการวิจัยโดยยึดหลัก ของ Declaration of Helsinki, the Belmont report, CIOMS guidelines และ The international conference on harmonization – Good clinical practice (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม.....
(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ)
ประธานคณะกรรมการ

ลงนาม.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หนึ่งหทัย แรงผลสัมฤทธิ์)
กรรมการและเลขานุการ

รูปแบบการพิจารณาทบทวน: แบบลดขั้นตอน

วันที่รับรอง: 8 พฤศจิกายน 2562

วันหมดอายุ: 7 พฤศจิกายน 2563

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

1. ข้อเสนอโครงการวิจัย
2. ประวัติและผลงานของผู้วิจัย
3. เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
4. หนังสือยินยอมเข้าร่วมในการวิจัย
5. แบบสอบถาม

เลขที่โครงการ.....	092/62
วันที่รับรอง.....	- 8 พ.ย. 2562
วันหมดอายุ.....	- 7 พ.ย. 2563

เงื่อนไข

1. ผู้วิจัยรับทราบว่าเป็นการผิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามระยะเวลาที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยทราบก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-13) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักฐานในการปิดโครงการ
8. โครงการวิจัยที่ได้รับการอนุมัติโครงการโดยการพิจารณาทบทวนแบบกรณียกเว้น (Exemption review) ปฏิบัติตามเงื่อนไข ข้อ 1,6 และ 7 เท่านั้น

AF 05-07

หนังสือยินยอมเข้าร่วมในการวิจัย

สถานที่

วันที่ เดือน พ.ศ.

เลขที่ ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามท้ายหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย
ชื่อโครงการวิจัย ทักษะคิดของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ
ชื่อผู้วิจัยหลัก นาย ปิยงกูร ทวีผล

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอน
ต่าง ๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัยเรื่อง
นี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัย จน
เข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดย
ข้าพเจ้ายินยอมที่จะตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทยรวมถึงให้
ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ และการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ เป็น
เวลาประมาณ 1 จำนวน 1 ครั้ง เมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้วข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะถูก
ทำลายโดยการย่อยตัวแบบสอบถามอย่างละเอียด

ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการ
ถอนตัวออกจากการวิจัยจะไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาหรือการทำงานของข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองและคำยืนยันว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติตามข้าพเจ้าตามเอกสารข้อมูลที่เป็นคำชี้แจง
ผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอ
ผลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2
สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารจามจุรี 1 ชั้น 1 ห้อง 114
แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0 2218 3210-11 อีเมล curec2.ch1@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าผู้ลงนามยินยอมแล้ว ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารข้อมูลซึ่ง
เป็นคำชี้แจงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และสำเนานี้จะอยู่ใต้อิทธิพลของข้าพเจ้า

เลขที่โครงการ	092/62
วันที่รับรอง	= 8 พ.ย. 2562
วันหมดอายุ	= 7 พ.ย. 2563

AF 05-07

ลงชื่อ
 (วิจิตร พิณฑ)
 ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....
 (.....)
 ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ลงชื่อ
 (อ.ดร. ทวีดี สาขาส่งเสริม)
 ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....
 (.....)
 พยาน

เลขที่โครงการ.....	092/62
วันที่รับรอง.....	8 พ.ย. 2562
วันหมดอายุ.....	7 พ.ย. 2563

AF 04-07

เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย ทักษะคิดของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ
 ชื่อผู้วิจัยหลัก นาย ปิยงกูร ทวีผล ตำแหน่ง นิสิตระดับปริญญาโท ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ติดต่อผู้วิจัย (ที่ทำงาน) ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ ท่านสามารถสอบถามได้ หากถ้อยความใดไม่ชัดเจน หรือขอข้อมูลเพิ่มเติมได้

2. โครงการวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาทัศนคติของผู้พูดสองภาษาไทย-อังกฤษต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทยรวมถึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทยกับอายุ แวดวง และพื้นเพทางภาษาของผู้พูด ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้คือ การเพิ่มพูนองค์ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทยในสังคมไทย และใช้เป็นแนวทางในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาต่อไป ระยะเวลาที่จะทำวิจัยทั้งสิ้น 1 ปี จากเดือนตุลาคม 2562 ถึงเดือนกันยายน 2563

3. ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัยนี้เนื่องจากท่านเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสัมผัสกับการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทยและท่านมีความรู้ ความเข้าใจที่จะสามารถให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ได้ จำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสิ้น 120 คน

4. หากท่านตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะขอให้ท่านตอบแบบสอบถามในประเด็นเกี่ยวกับ ทัศนคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทย ความคุ้นเคยต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทย การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้เวลาในการ การตอบแบบสอบถาม 90 นาที ซึ่งมีคำถามทั้งหมด 24 ข้อ

5. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บไว้ในคลังเก็บข้อมูลและจะดำเนินการทำลายข้อมูลตลอดจนข้อมูลอื่น ๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับท่านภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัยในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2563 โดยใช้เครื่องย่อยกระดาษย่อยแบบสอบถามทั้งหมดก่อนนำไปทิ้ง

6. ในระหว่างที่ท่านทำแบบสอบถาม คำถามบางข้ออาจให้ท่านบรรยายความรู้สึกและบอกเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับประเด็นที่ท่านวิจัย ท่านอาจรู้สึกอึดอัด หรืออาจรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้างกับบางคำถาม ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามเหล่านั้นได้ รวมถึงท่านมีสิทธิ์ถอนตัวออกจากโครงการนี้ในแต่ใดก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า และการไม่เข้าร่วมวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบบางอย่างแต่อย่างใด

เลขที่โครงการ	092/62
วันที่รับรอง	- 8 พ.ย. 2562
วันหมดอายุ	๗ พ.ย. 2563

AF 04-07

7. ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะถูกเก็บรักษาไว้ ไม่เปิดเผยต่อสาธารณะเป็นรายบุคคล แต่จะรายงานผลการวิจัยเป็นภาพรวม ผู้ที่มีสิทธิ์เข้าถึงข้อมูลของท่านจะมีเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ และคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนเท่านั้น

8. การวิจัยครั้งนี้ท่านจะไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ และไม่มีของตอบแทนในการทำการวิจัยเป็นการชดเชยการเสียเวลา

9. หากท่านมีข้อสงสัยใด ๆ โปรดสอบถามเพิ่มเติม โดยติดต่อกับผู้วิจัยได้ตลอดเวลา และหากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์หรือโทษเกี่ยวกับการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็ว

10. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารจามจุรี 1 ห้อง 114 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0 2218 3210-11 อีเมล curec2.ch1@chula.ac.th

ลงชื่อ
 (..... นี้อรุณ ทิมค.....)
 ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ
 (อ. ดร.ภวดี สายสุวรรณ)
 ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เลขที่โครงการ.....	092/62
วันที่รับรอง.....	8 พ.ย. 2562
วันหมดอายุ.....	7 พ.ย. 2563

ไม่มีค่าตอบแทนในการเข้าร่วม

รับสมัคร

ผู้เข้าร่วมการวิจัย

ฟังคลิปเสียง
แล้วให้ความเห็น

เลขที่โครงการ: 092.162
วันที่รับรอง: - 8 พ.ย. 2562
วันหมดอายุ: - 7 พ.ย. 2563

นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อายุ 18-23 ปี

ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี

สมัครเข้าร่วมการวิจัย
หรือดูรายละเอียดเพิ่มเติม
SCAN QR CODE

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ไม่มีค่าตอบแทนในการเข้าร่วม

รับสมัคร

ผู้เข้าร่วมการวิจัย

ฟังคลิปเสียง
แล้วให้ความเห็น

บุคคลทั่วไป

อายุ 27-35 ปี

เลขที่โครงการ..... 092 / 62
วันที่รับรอง..... ๘ พ.ย. 2562
วันหมดอายุ..... ๗ พ.ย. 2563

ทำงานที่สมัครด้วยวุฒิป.ตรีขึ้นไป

สมัครเข้าร่วมการวิจัย
หรือดูรายละเอียดเพิ่มเติม
SCAN QR CODE

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามในการวิจัย

แบบสอบถามส่วนที่ 1

คำอธิบาย: คุณจะได้ยินคลิปเสียงทั้งสิ้น 17 คลิปเสียง หลังได้ยิน
คลิปเสียงแต่ละคลิป กรุณาประเมินคุณลักษณะของผู้พูดในคลิป
เสียงบนมาตราวัดต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คลิปเสียงที่ 15								
พูดจาไม่รู้เรื่อง	1	2	3	4	5	6	7	พูดจารู้เรื่อง
ไม่จริงจัง	1	2	3	4	5	6	7	เอาจริงจัง
ขาดภาวะผู้นำ	1	2	3	4	5	6	7	มีภาวะผู้นำ
ไม่เป็นมิตร	1	2	3	4	5	6	7	เป็นมิตร
เข้าถึงได้ยาก	1	2	3	4	5	6	7	เข้าถึงได้ง่าย
มีการศึกษาต่ำ	1	2	3	4	5	6	7	มีการศึกษาสูง
จน	1	2	3	4	5	6	7	รวย
<p>สำหรับคุณ คุณคิดว่าผู้พูดในคลิปเสียงพูดเข้าใจง่ายมากน้อยเพียงใด</p> <p> ☐ ไม่เลย ☐ ไม่ค่อยเข้าใจ ☐ ค่อนข้างเข้าใจ ☐ เข้าใจดี </p> <p>ในทัศนะของคุณ คุณคิดว่าลักษณะการพูดเช่นนี้ น่าจะเป็นลักษณะการพูดของใคร (กรุณาให้คำจำกัดความเป็นชื่ออาชีพ หรือสถานภาพ อย่างใดอย่างหนึ่ง)</p> <p>_____</p> <p>_____</p>								

คลิปเสียงที่ 16								
พูดจาไม่รู้เรื่อง	1	2	3	4	5	6	7	พูดจารู้เรื่อง
ไม่จริงจัง	1	2	3	4	5	6	7	เอาจริงจัง
ขาดภาวะผู้นำ	1	2	3	4	5	6	7	มีภาวะผู้นำ
ไม่เป็นมิตร	1	2	3	4	5	6	7	เป็นมิตร
เข้าถึงได้ยาก	1	2	3	4	5	6	7	เข้าถึงได้ง่าย
มีการศึกษาต่ำ	1	2	3	4	5	6	7	มีการศึกษาสูง
จน	1	2	3	4	5	6	7	รวย
<p>สำหรับคุณ คุณคิดว่าผู้พูดในคลิปเสียงพูดเข้าใจง่ายมากน้อยเพียงใด</p> <p> ☐ ไม่เลย ☐ ไม่ค่อยเข้าใจ ☐ ค่อนข้างเข้าใจ ☐ เข้าใจดี </p> <p>ในทัศนะของคุณ คุณคิดว่าลักษณะการพูดเช่นนี้ น่าจะเป็นลักษณะการพูดของใคร (กรุณาให้คำจำกัดความเป็นชื่ออาชีพ หรือสถานภาพ อย่างใดอย่างหนึ่ง)</p> <p>_____</p> <p>_____</p>								

คลิปเสียงที่ 17								
พูดจาไม่รู้เรื่อง	1	2	3	4	5	6	7	พูดจาไม่รู้เรื่อง
ไม่จริงจัง	1	2	3	4	5	6	7	เอาจริงจัง
ขาดภาวะผู้นำ	1	2	3	4	5	6	7	มีภาวะผู้นำ
ไม่เป็นมิตร	1	2	3	4	5	6	7	เป็นมิตร
เข้าถึงได้ยาก	1	2	3	4	5	6	7	เข้าถึงได้ง่าย
มีการศึกษาต่ำ	1	2	3	4	5	6	7	มีการศึกษาสูง
จน	1	2	3	4	5	6	7	รวย
<p>สำหรับคุณ คุณคิดว่าผู้พูดในคลิปเสียงพูดเข้าใจง่ายมากน้อยเพียงใด</p> <p> ☐ ไม่เลย ☐ ไม่ค่อยเข้าใจ ☐ ค่อนข้างเข้าใจ ☐ เข้าใจดี </p>								
<p>ในทัศนะของคุณ คุณคิดว่าลักษณะการพูดเช่นนี้ น่าจะเป็นลักษณะการพูดของใคร (กรุณาให้คำจำกัดความเป็นชื่ออาชีพ หรือสถานภาพ อย่างใดอย่างหนึ่ง)</p> <p>_____</p> <p>_____</p>								

แบบสอบถามส่วนที่ 2

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม											
1. เพศ:	☐ ชาย			☐ หญิง			☐ อื่น ๆ		อายุ: ____ ปี		
การศึกษา:	กรุณาเลือกตอบระดับการศึกษาในปัจจุบัน เพียงระดับการศึกษาเดียว										
	☐ กำลังศึกษาปริญญาตรี			☐ จบการศึกษาปริญญาตรี			☐ กำลังศึกษาปริญญาโท				
	☐ จบการศึกษาปริญญาโท			☐ กำลังศึกษาปริญญาเอก			☐ จบการศึกษาปริญญาเอก				
3. คุณเคยเรียนในโรงเรียนหรือหลักสูตรที่มีการสอนภาษาอังกฤษควบคู่กับภาษาไทย เช่น หลักสูตร English Program หรือ วิทยาลัยนานาชาติ หรือไม่											
☐ ไม่เคย	☐ เคย เรียนในระดับใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)										
	☐ อนุบาล			☐ ประถม			☐ มัธยมต้น		☐ มัธยมปลาย		
	[รวมทุกระดับการศึกษาแล้วเป็นเวลา ____ ปี]										
4. กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องรายการข้างล่างต่อไปนี้เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของคุณ											
4.1 คุณใช้ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษสลับกันในแต่ละสถานการณ์การสื่อสารต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด											
		บ่อย	ใช้บ้าง	นาน ๆ ที	ไม่ใช้เลย						
4.1.1 พูดคุยกับคนในครอบครัว											
4.1.2 พูดคุยกับอาจารย์ หรือหัวหน้างาน											
4.1.3 พูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือ เพื่อนร่วมงาน											
4.1.4 นำเสนองานในชั้นเรียน หรือในที่ทำงาน											
4.1.5 พิมพ์ข้อความในโซเชียลมีเดีย											
4.1.6 เขียนอีเมล โน้ตย่อ จดหมายแจ้งวัตถุประสงค์ต่าง ๆ											
4.2 สำหรับคุณ คุณใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด											
		บ่อย	ใช้บ้าง	นาน ๆ ที	ไม่ใช้เลย						
4.2.1 การเรียนการทำงาน เช่น จดบันทึก ฟังบรรยาย											
4.2.2 อ่านหนังสือ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิยาย											
4.2.3 ฟังเพลง											
4.2.4 ดูละครโทรทัศน์ ซีรีส์ หรือ ภาพยนตร์											
5. กรุณาประเมินระดับทักษะภาษาอังกฤษของคุณในด้านต่าง ๆ โดย											
1 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นจำกัด กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะดังกล่าวเพื่อทำความเข้าใจความหมายได้จำกัด ส่วนใหญ่ต้องอาศัยบริบทอย่างอื่น เช่น สภาพแวดล้อม หรือสีหน้าท่าทางในการปะติดปะต่อเรื่องราว แม้จะเป็นเรื่องที่ตนเองนับว่าเป็นอย่างดีก็ตาม											
2 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นปานกลาง กล่าวคือ สามารถในการใช้ทักษะนั้น ๆ ได้บางส่วน เข้าใจความหมายกว้างในสถานการณ์ส่วนใหญ่ ยังมีข้อผิดพลาดบ่อย ๆ แต่ก็สามารถสื่อสารในระดับพื้นฐานในเรื่องที่ตนเองนับได้ดี											
3 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นดี กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ได้ดีแต่ยังมีความผิดพลาดและเข้าใจผิดในบางโอกาส แต่โดยทั่วไปสามารถใช้ภาษาในลักษณะที่ซับซ้อนได้ดีและเข้าใจในการให้เหตุผลได้ดี											
4 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นยอดเยี่ยม กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสม ถูกต้องแม่นยำ มีความเข้าใจในภาษาดีเยี่ยม											
การฟัง						การอ่าน					
ต่ำ	1	2	3	4	สูง	ต่ำ	1	2	3	4	สูง
การพูด						การเขียน					
ต่ำ	1	2	3	4	สูง	ต่ำ	1	2	3	4	สูง
6. คุณเคยสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษเหล่านี้ภายใน 2 ปีที่ผ่านมาหรือไม่											
☐ ไม่เคย											
☐ เคย (กรุณาทำเครื่องหมายในการสอบที่เคยสอบทั้งหมด พร้อมกรอกคะแนนที่ได้ในการสอบประเภทนั้น ๆ)											
☐ CU-TEP			☐ TOEFL			☐ IELTS			☐ TOEIC		
คะแนน _____			คะแนน _____			คะแนน _____			คะแนน _____		

แบบสอบถามส่วนที่ 3

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คำอธิบาย: คำถามปลายเปิดต่อไปนี้เป็นคำถามปลายเปิดที่ได้เรียงร้อยเป็นเรื่องราวสั้น ๆ เอาไว้ ขอให้ท่านอ่านส่วนของเรื่องราวที่ได้มีการเขียนเอาไว้ทั้งหมดก่อน หลังจากนั้นขอให้ท่านตอบส่วนที่เว้นว่างเอาไว้โดยใช้ประสบการณ์ของท่าน และพยายามเขียนให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกันกับข้อความที่มีอยู่แล้วมากที่สุด

ฉันรู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่

_____ ส่วนใหญ่แล้วฉันจะเจอ/เห็น/ใช้กับ

ภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอน _____

ในชีวิตประจำวันฉันมักเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับอังกฤษบ่อย ๆ จาก / ที่ / ในสถานการณ์

_____ ซึ่งฉันรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษา

ที่ _____

เพราะ _____

ภาคผนวก ค
ข้อมูลสถิติเพิ่มเติมในบทที่ 4

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามพูดคุยกับคนในครอบครัวด้วยการสลับภาษาในแบบสอบถามส่วนที่สองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
ใช้การสลับภาษาบ่อย	3	3.8
ใช้การสลับภาษาบ้างประปราย	16	20.0
นาน ๆ ใช้การสลับภาษาที	30	37.5
ไม่ใช่เลย	31	38.8
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามพูดคุยกับอาจารย์ หรือหัวหน้างานด้วยการสลับภาษาในแบบสอบถามส่วนที่สองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
ใช้การสลับภาษาบ่อย	9	11.3
ใช้การสลับภาษาบ้างประปราย	43	53.8
นาน ๆ ใช้การสลับภาษาที	21	26.3
ไม่ใช่เลย	7	8.8
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามพูดคุยกับเพื่อนด้วยการสลับภาษาในแบบสอบถามส่วนที่สองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
ใช้การสลับภาษาบ่อย	17	21.3
ใช้การสลับภาษาบ้างประปราย	37	46.3
นาน ๆ ใช้การสลับภาษาที	21	26.3
ไม่ใช่เลย	5	6.3
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามนำเสนองานด้วยการสลับภาษาในแบบสอบถามส่วนที่สองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
ใช้การสลับภาษาบ่อย	13	16.3
ใช้การสลับภาษาบ้างประปราย	33	41.3
นาน ๆ ใช้การสลับภาษาที	29	36.3
ไม่ใช่เลย	5	6.3
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามพิมพ์ข้อความในสื่อสังคมด้วยการสลับภาษาในแบบสอบถามส่วนที่สองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
ใช้การสลับภาษาบ่อย	19	23.8
ใช้การสลับภาษาบ้างประปราย	38	47.5
นาน ๆ ใช้การสลับภาษาที	17	21.3
ไม่ใช่เลย	6	7.5
คำตอบรวม	80	100.0

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามเขียนอีเมล โน้ตย่อด้วยการสลับภาษาในแบบสอบถามส่วนที่สองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
ใช้การสลับภาษาบ่อย	20	25.0
ใช้การสลับภาษาบ้างประปราย	18	22.5
นาน ๆ ใช้การสลับภาษาที	30	37.5
ไม่ใช่เลย	12	15.0
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษในการทำงานในแบบสอบถามส่วนที่สอง
ของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
สัมพันธ์บ่อย	21	26.3
สัมพันธ์ค่อนข้างบ่อย	27	33.8
นาน ๆ ที	27	33.8
ไม่สัมพันธ์เลย	5	6.3
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษในการอ่านในแบบสอบถามส่วนที่สองของ
ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
สัมพันธ์บ่อย	25	31.3
สัมพันธ์ค่อนข้างบ่อย	26	32.5
นาน ๆ ที	25	31.3
ไม่สัมพันธ์เลย	4	5.0
คำตอบรวม	80	100.0

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษในการฟังในแบบสอบถามส่วนที่สองของ
ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
สัมพันธ์บ่อย	37	46.3
สัมพันธ์ค่อนข้างบ่อย	30	37.5
นาน ๆ ที	12	15.0
ไม่สัมพันธ์เลย	1	1.3
คำตอบรวม	80	100.0

ตารางแสดงคำตอบต่อคำถามการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษของการดูสื่อในแบบสอบถามส่วนที่สอง
ของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
สัมผัสบ่อย	42	52.5
สัมผัสค่อนข้างบ่อย	27	33.8
นาน ๆ ที	10	12.5
ไม่สัมผัสเลย	1	1.3
คำตอบรวม	80	100.0

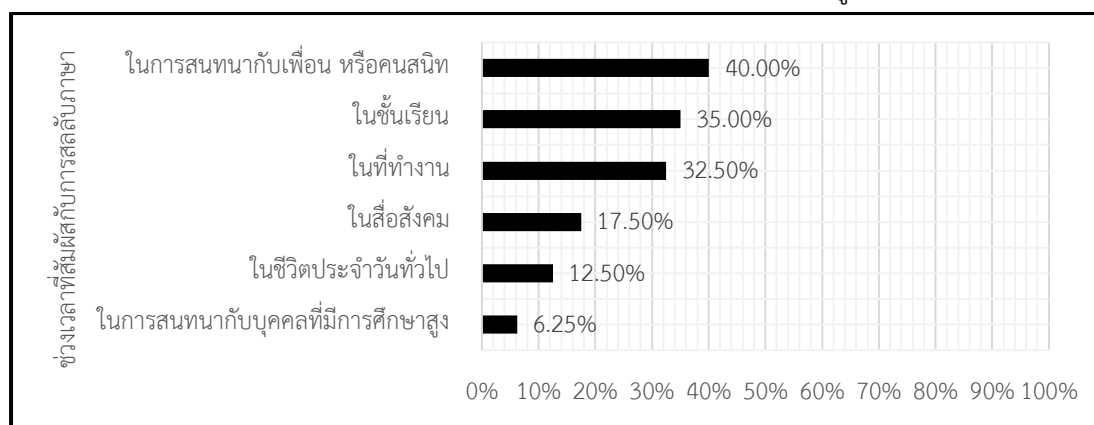
ตารางแสดงระดับทักษะในการฟังจากแบบสอบถามประเมินตนเองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
มีความสามารถดีมาก	13	16.3
มีความสามารถดี	44	55.0
มีความสามารถปานกลาง	20	25.0
มีความสามารถจำกัด	3	3.8
คำตอบรวม	80	100.0

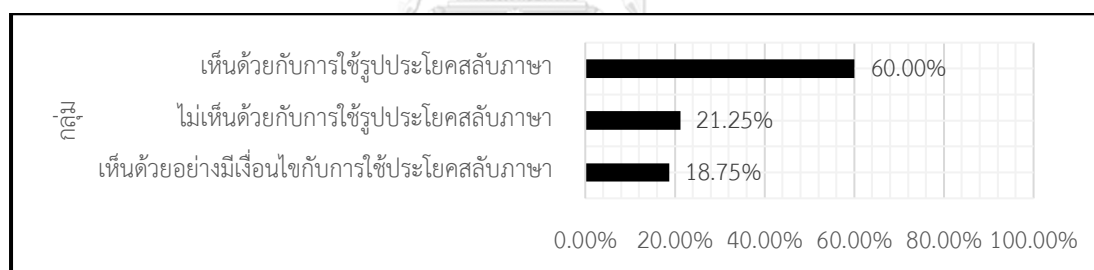
ตารางแสดงระดับทักษะในการอ่านจากแบบสอบถามประเมินตนเองของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

	ความถี่	ร้อยละ
มีความสามารถดีมาก	15	18.8
มีความสามารถดี	50	62.5
มีความสามารถปานกลาง	15	18.8
มีความสามารถจำกัด	0	0.00
คำตอบรวม	80	18.8

ร้อยละของสถานการณ์ที่สัมผัสกับการสลับภาษาในกรอบบรรยายความของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

ร้อยละของกลุ่มทัศนคติต่อการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในกรอบบรรยายความของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด

ภาคผนวก ง
ข้อมูลสถิติเพิ่มเติมในบทที่ 5

ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	ภาษา ไทยอย่าง เดียว	สลับ ภาษา ระหว่าง ประโยค	ภาษา อังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษา เป็นก้อน คำ
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง	$t(158) = 0.75$ $p = 0.23$	$t(158) = 0.75$ $p = 0.23$	$t(158) = 1.37$ $p = 0.08$	$t(158) = 1.76$ $p = 0.06$	$t(158) = 4.92$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 4.08$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 4.52$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง		$t(158) = 0.03$ $p = 0.49$	$t(158) = 0.62$ $p = 0.26$	$t(158) = 1.10$ $p = 0.25$	$t(158) = 4.25$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 3.50$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 3.94$ $p = 0.00 *$
ภาษาไทย อย่าง เดียว			$t(158) = 0.56$ $p = 0.29$	$t(158) = 1.04$ $p = 0.15$	$t(158) = 4.05$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 3.38$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 3.81$ $p = 0.00 *$
สลับภาษาระหว่าง ประโยค				$t(158) = 0.58$ $p = 0.28$	$t(158) = 3.74$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 3.06$ $p = 0.00 *$	$t(158) = 3.49$ $p = 0.00 *$
ภาษาอังกฤษอย่าง เดียว					$t(158) = 2.61$ $p = 0.01 *$	$t(158) = 2.27$ $p = 0.01 *$	$t(158) = 2.65$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ						$t(158) = 0.12$ $p = 0.45$	$t(158) = 0.50$ $p = 0.30$
สลับภาษาด้วยวลี							$t(158) = 0.31$ $p = 0.37$

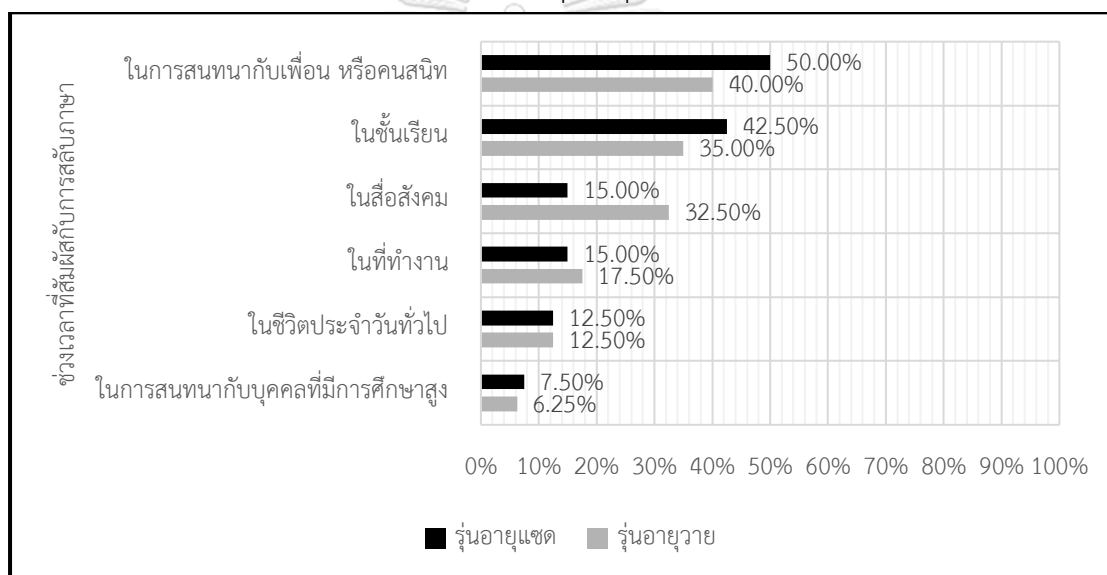
ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกจากรูป
 แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับภาษา ด้วยวลี	ภาษา อังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา ระหว่าง ประโยค	สลับภาษา เป็นก้อน คำ
ภาษาไทย อย่างเดียว	$t(158) = 0.79$ $p = 0.21$	$t(158) = 0.86$ $p = 0.19$	$t(158) = 6.47$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 6.08$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.46$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 6.73$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 8.33$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง		$t(158) = 0.07$ $p = 0.06$	$t(158) = 5.52$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.29$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 4.78$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.88$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 7.49$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง			$t(158) = 5.49$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.26$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 4.75$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.86$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 7.47$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ				$t(158) = 0.59$ $p = 0.27$	$t(158) = 0.65$ $p = 0.25$	$t(158) = 0.92$ $p = 0.17$	$t(158) = 2.80$ $p = 0.00$ *
สลับภาษาด้วยวลี					$t(158) = 0.12$ $p = 0.45$	$t(158) = 0.26$ $p = 0.39$	$t(158) = 1.93$ $p = 0.02$ *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว						$t(158) = 0.10$ $p = 0.45$	$t(158) = 1.60$ $p = 0.05$ *
สลับภาษา ระหว่างประโยค							$t(158) = 1.76$ $p = 0.05$ *

ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ โดยแยกประเภทคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	สลับ ภาษา เป็นก่อน คำ	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	สลับ ภาษา ด้วยวลี	ภาษาไทย อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ
สลับภาษา ระหว่างประโยค	$t(158) = 1.00$ $p = 0.16$	$t(158) = 4.05$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 3.79$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.45$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 5.41$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 6.09$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 6.67$ $p = 0.00$ *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		$t(158) = 2.57$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 2.51$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 3.78$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 3.93$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 4.38$ $p = 0.00$ *	$t(158) = 4.73$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง			$t(158) = 0.79$ $p = 0.41$	$t(158) = 0.19$ $p = 0.09$	$t(158) = 1.71$ $p = 0.04$ *	$t(158) = 2.06$ $p = 0.02$ *	$t(158) = 2.33$ $p = 0.00$ *
สลับภาษาเป็น ก่อนคำ				$t(158) = 0.99$ $p = 0.17$	$t(158) = 1.37$ $p = 0.08$	$t(158) = 1.65$ $p = 0.04$ *	$t(158) = 1.84$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง					$t(158) = 0.51$ $p = 0.27$	$t(158) = 0.76$ $p = 0.20$	$t(158) = 0.93$ $p = 0.12$
สลับภาษาด้วยวลี						$t(158) = 0.18$ $p = 0.42$	$t(158) = 0.29$ $p = 0.34$
ภาษาไทย อย่างเดียว							$t(158) = 0.11$ $p = 0.40$

ร้อยละของช่วงเวลาที่สัมผัสกับการสลับภาษาตามรุ่นอายุในกรอบบรรยายความ

ภาคผนวก จ
ข้อมูลสถิติเพิ่มเติมในบทที่ 6

ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	สลับ ระหว่าง ประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	ภาษาไทย อย่างเดียว	สลับเป็น ก้อนคำ	สลับภาษา ด้วยวลี	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	$t(76) = 0.27$ $p = 0.40$	$t(76) = 1.29$ $p = 0.07$	$t(76) = 2.05$ $p = 0.03$ *	$t(76) = 3.50$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 4.27$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 5.04$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 5.38$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง		$t(76) = 1.09$ $p = 0.10$	$t(76) = 1.90$ $p = 0.04$ *	$t(76) = 3.43$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 4.25$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 0.79$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 5.05$ $p = 0.00$ *
สลับระหว่าง ประโยค			$t(76) = 0.77$ $p = 0.32$	$t(76) = 2.21$ $p = 0.02$ *	$t(76) = 3.00$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 3.78$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 4.04$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง				$t(76) = 1.43$ $p = 0.06$	$t(76) = 2.23$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 3.02$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 3.22$ $p = 0.00$ *
ภาษาไทย อย่างเดียว					$t(76) = 0.82$ $p = 0.16$	$t(76) = 1.62$ $p = 0.04$ *	$t(76) = 1.74$ $p = 0.00$ *
สลับเป็นก้อนคำ						$t(76) = 0.81$ $p = 0.22$	$t(76) = 0.86$ $p = 0.16$
สลับภาษาด้วยวลี							$t(76) = 0.00$ $p = 0.43$

ค่า T-test ของทัศนคติด้านความน่าเชื่อถือทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	ไทยอย่าง เดียว	อังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับ ระหว่าง ประโยค	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับเป็น ก้อนคำ
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง	$t(76) = 2.33$ $p = 0.02 *$	$t(76) = 2.45$ $p = 0.01 *$	$t(76) = 2.95$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 6.05$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.98$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 6.73$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 7.53$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง		$t(76) = 0.05$ $p = 0.44$	$t(76) = 0.79$ $p = 0.19$	$t(76) = 3.55$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.59$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.14$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.01$ $p = 0.00 *$
ไทยอย่างเดียว			$t(76) = 0.76$ $p = 0.22$	$t(76) = 3.58$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.61$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.18$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.06$ $p = 0.00 *$
อังกฤษอย่างเดียว				$t(76) = 2.51$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 2.57$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.02$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.88$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ					$t(76) = 0.14$ $p = 0.44$	$t(76) = 0.50$ $p = 0.33$	$t(76) = 1.50$ $p = 0.06$
สลับระหว่างประโยค						$t(76) = 0.34$ $p = 0.39$	$t(76) = 1.32$ $p = 0.08$
สลับภาษาด้วยวลี							$t(76) = 1.04$ $p = 0.12$

ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา เป็นก่อนคำ	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหม ยากลาง	สลับ ภาษา ด้วยวลี	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	ภาษาไทย อย่างเดียว
สลับภาษา ระหว่างประโยค	$t(76) = 0.90$ $p = 0.18$	$t(76) = 3.39$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.84$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.21$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.73$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 6.81$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 7.88$ $p = 0.00 *$
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		$t(76) = 2.29$ $p = 0.01 *$	$t(76) = 3.52$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.96$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.50$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.37$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 6.35$ $p = 0.00 *$
สลับภาษาเป็น ก่อนคำ			$t(76) = 1.10$ $p = 0.16$	$t(76) = 1.68$ $p = 0.06$	$t(76) = 2.30$ $p = 0.01 *$	$t(76) = 3.03$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.04$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง				$t(76) = 0.70$ $p = 0.25$	$t(76) = 1.41$ $p = 0.07$	$t(76) = 2.13$ $p = 0.01 *$	$t(76) = 3.23$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง					$t(76) = 0.70$ $p = 0.21$	$t(76) = 1.30$ $p = 0.06$	$t(76) = 2.34$ $p = 0.01 *$
สลับภาษาด้วยวลี						$t(76) = 0.53$ $p = 0.24$	$t(76) = 1.52$ $p = 0.07$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ							$t(76) = 1.08$ $p = 0.20$

ค่า T-test ของทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำ
เดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	สลับ ระหว่าง ประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับภาษา ด้วยวลี	ภาษาอังกฤษ ข้อย่าง เดียว	สลับเป็น ก้อนคำ
ภาษาไทย อย่างเดียว	$t(76) = 0.34$ $p = 0.37$	$t(76) = 2.90$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.02$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.00$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.28$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.20$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.28$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง		$t(76) = 2.40$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 2.58$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.22$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 2.93$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.78$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.89$ $p = 0.00 *$
สลับระหว่าง ประโยค			$t(76) = 0.38$ $p = 0.40$	$t(76) = 1.47$ $p = 0.09$	$t(76) = 1.13$ $p = 0.08$	$t(76) = 1.84$ $p = 0.03 *$	$t(76) = 2.09$ $p = 0.01 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง				$t(76) = 0.89$ $p = 0.17$	$t(76) = 0.78$ $p = 0.16$	$t(76) = 1.41$ $p = 0.06$	$t(76) = 1.68$ $p = 0.03 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ					$t(76) = 0.18$ $p = 0.38$	$t(76) = 0.86$ $p = 0.17$	$t(76) = 1.20$ $p = 0.09$
สลับภาษาด้วยวลี						$t(76) = 0.50$ $p = 0.32$	$t(76) = 0.79$ $p = 0.20$
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว							$t(76) = 0.33$ $p = 0.34$

T-test ของทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับ ระหว่าง ประโยค	สลับเป็น ก้อนคำ	ภาษา อังกฤษ อย่างเดียว
ภาษาไทยอย่างเดียว	$t(76) = 1.74$ $p = 0.04 *$	$t(76) = 3.16$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 7.18$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.90$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 6.34$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 7.13$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 6.55$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง		$t(76) = 1.64$ $p = 0.04 *$	$t(76) = 4.61$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.47$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 4.58$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.52$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 5.33$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายสูง			$t(76) = 1.95$ $p = 0.02 *$	$t(76) = 1.78$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 2.53$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.55$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 3.79$ $p = 0.00 *$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ				$t(76) = 0.37$ $p = 0.32$	$t(76) = 1.12$ $p = 0.11$	$t(76) = 2.43$ $p = 0.00 *$	$t(76) = 2.84$ $p = 0.00 *$
สลับภาษาด้วยวลี					$t(76) = 0.52$ $p = 0.29$	$t(76) = 1.59$ $p = 0.05 *$	$t(76) = 2.14$ $p = 0.01 *$
สลับระหว่างประโยค						$t(76) = 1.20$ $p = 0.11$	$t(76) = 1.83$ $p = 0.03 *$
สลับเป็นก้อนคำ							$t(76) = 0.79$ $p = 0.21$

ค่า T-test ของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมของรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย โดยแยกรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษตามระดับความจำเพาะทางความหมาย

รูปประโยค	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย กลาง	ภาษาไทย อย่างเดียว	สลับ ภาษา เป็นก่อน คำ	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย ต่ำ	สลับ ภาษา ด้วยวลี	แทรกคำ จำเพาะ ความหมาย สูง
สลับภาษา ระหว่างประโยค	$t(76) = 0.63$ $p = 0.28$	$t(76) = 0.90$ $p = 0.14$	$t(76) = 1.75$ $p = 0.03$ *	$t(76) = 2.18$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 3.14$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 2.45$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 3.25$ $p = 0.00$ *
ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว		$t(76) = 1.00$ $p = 0.38$	$t(76) = 0.80$ $p = 0.16$	$t(76) = 1.37$ $p = 0.06$	$t(76) = 1.90$ $p = 0.03$ *	$t(76) = 1.57$ $p = 0.02$ *	$t(76) = 2.15$ $p = 0.00$ *
แทรกคำจำเพาะ ความหมายกลาง			$t(76) = 0.93$ $p = 0.18$	$t(76) = 1.54$ $p = 0.07$	$t(76) = 2.43$ $p = 0.01$ *	$t(76) = 1.80$ $p = 0.00$ *	$t(76) = 2.61$ $p = 0.00$ *
ภาษาไทยอย่าง เดียว				$t(76) = 0.84$ $p = 0.21$	$t(76) = 1.46$ $p = 0.12$	$t(76) = 1.05$ $p = 0.11$	$t(76) = 1.78$ $p = 0.06$
สลับภาษาเป็น ก่อนคำ					$t(76) = 0.20$ $p = 0.48$	$t(76) = 0.13$ $p = 0.46$	$t(76) = 0.60$ $p = 0.32$
แทรกคำจำเพาะ ความหมายต่ำ						$t(76) = 0.05$ $p = 0.18$	$t(76) = 0.56$ $p = 0.29$
สลับภาษาด้วยวลี							$t(76) = 0.49$ $p = 0.34$

ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สูง	ต่ำ		
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.40	5.15	$t(36) = 0.70$	$p = 0.12$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.31	4.80	$t(36) = 1.74$	$p = 0.00^*$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.05	4.93	$t(36) = 0.23$	$p = 0.21$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.71	4.47	$t(36) = 0.58$	$p = 0.13$
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.65	4.84	$t(36) = -0.84$	$p = 0.20$
สลับภาษาด้วยวลี	4.62	4.33	$t(36) = 1.19$	$p = 0.09$

ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุแซดจำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สูง	ต่ำ		
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.93	4.57	$t(36) = 0.98$	$p = 0.13$
สลับภาษาระหว่างประโยค	4.57	3.70	$t(36) = 2.87$	$p = 0.00^*$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	4.75	4.88	$t(36) = -1.01$	$p = 0.23$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.00	3.68	$t(36) = 0.73$	$p = 0.15$
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.75	5.07	$t(36) = -0.89$	$p = 0.12$
สลับภาษาด้วยวลี	4.26	3.90	$t(36) = 1.77$	$p = 0.10$

คะแนนคู่ลักษณะนิสัยของทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมในรุ่นอายุแซด จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สูง	ต่ำ		
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.88	5.73	$t(36) = -0.01$	$p = 0.31$
สลับภาษาระหว่างประโยค	6.05	5.90	$t(36) = -0.18$	$p = 0.28$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.01	4.93	$t(36) = -0.27$	$p = 0.31$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	5.43	5.25	$t(36) = 0.16$	$p = 0.27$
ภาษาไทยอย่างเดียว	4.55	4.60	$t(36) = 1.74$	$p = 0.42$
สลับภาษาด้วยวลี	4.98	4.75	$t(36) = -0.52$	$p = 0.22$

ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ และแควดวงอาชีพ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สูง	ต่ำ		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.52	5.80	$t(38) = -0.97$	$p = 0.17$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.02	4.67	$t(38) = 0.89$	$p = 0.19$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.29	5.14	$t(38) = 0.96$	$p = 0.17$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.05	4.97	$t(38) = 0.34$	$p = 0.37$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.68	4.81	$t(38) = -0.49$	$p = 0.31$
สลับภาษาด้วยวลี	5.12	4.80	$t(38) = 0.52$	$p = 0.30$

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สัมพันธ์มาก	สัมพันธ์น้อย		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.50	5.54	$t(19) = 0.22$	$p = 0.42$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.26	4.78	$t(19) = 1.42$	$p = 0.09$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.32	5.27	$t(19) = 0.30$	$p = 0.38$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.11	5.00	$t(19) = 0.40$	$p = 0.35$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.85	4.52	$t(19) = 0.52$	$p = 0.30$
สลับภาษาด้วยวลี	5.11	5.13	$t(19) = -0.28$	$p = 0.39$

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สัมพันธ์มาก	สัมพันธ์น้อย		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.90	5.70	$t(17) = 0.44$	$p = 0.33$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.48	4.86	$t(17) = -0.57$	$p = 0.29$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.32	4.96	$t(17) = 0.91$	$p = 0.19$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	4.97	4.97	$t(17) = 0.02$	$p = 0.49$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	5.26	4.36	$t(17) = 1.97$	$p = 0.03^*$
สลับภาษาด้วยวลี	4.98	4.63	$t(17) = 0.89$	$p = 0.19$

ค่าทัศนคติด้านความน่าดึงดูดทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแควดวงอาชีพ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สูง	ต่ำ		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.89	6.00	$t(38) = 0.00$	$p = 0.50$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.31	3.79	$t(38) = 0.63$	$p = 0.26$
สลับภาษาระหว่างประโยค	<u>5.08</u>	<u>4.17</u>	$t(38) = 2.95$	$p = 0.00^*$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.24	5.31	$t(38) = -0.34$	$p = 0.36$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.26	5.25	$t(38) = -0.76$	$p = 0.23$
สลับภาษาด้วยวลี	4.94	4.60	$t(38) = 0.49$	$p = 0.31$

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สัมผัสมาก	สัมผัสน้อย		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.96	5.82	$t(19) = 0.82$	$p = 0.21$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	4.62	4.00	$t(19) = 0.65$	$p = 0.26$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.08	5.08	$t(19) = -0.07$	$p = 0.47$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.22	5.26	$t(19) = -0.13$	$p = 0.45$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.34	4.18	$t(19) = -0.03$	$p = 0.49$
สลับภาษาด้วยวลี	5.02	4.86	$t(19) = 0.02$	$p = 0.49$

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สัมผัสมาก	สัมผัสน้อย		
ภาษาไทยอย่างเดียว	6.19	5.80	$t(17) = 0.96$	$p = 0.18$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	3.46	4.12	$t(17) = -0.57$	$p = 0.29$
สลับภาษาระหว่างประโยค	4.08	4.26	$t(17) = -0.49$	$p = 0.32$
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	5.43	5.19	$t(17) = 0.85$	$p = 0.20$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	4.52	4.22	$t(17) = 0.94$	$p = 0.18$
สลับภาษาด้วยวลี	4.90	4.30	$t(17) = 1.23$	$p = 0.12$

ค่าทัศนคติด้านสถานภาพทางสังคมต่อรูปประโยคทดสอบแบบต่าง ๆ ในรุ่นอายุวัย จำแนกตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษและแควตงอาชีพ

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สูง	ต่ำ		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.15	5.61	$t(38) = -1.41$	$p = 0.08$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.73	5.55	$t(38) = 0.59$	$p = 0.28$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.50	6.10	$t(38) = -1.44$	$p = 0.08$
แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ	5.15	5.37	$t(38) = -1.01$	$p = 0.16$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	5.1	5.25	$t(38) = -0.15$	$p = 0.44$
สลับภาษาด้วยวลี	5.30	5.00	$t(38) = 0.47$	$p = 0.32$

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สัมผัสมาก	สัมผัสน้อย		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.05	5.25	$t(19) = -0.31$	$p = 0.38$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.12	5.18	$t(19) = 0.84$	$p = 0.21$
สลับภาษาระหว่างประโยค	5.55	5.45	$t(19) = 0.45$	$p = 0.33$
แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ	5.12	5.18	$t(19) = -0.14$	$p = 0.44$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	5.35	4.85	$t(19) = 0.91$	$p = 0.19$
สลับภาษาด้วยวลี	5.20	5.40	$t(19) = -0.57$	$p = 0.29$

รูปประโยค	ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ		ค่าสถิติ T	ค่านัยสำคัญสถิติ
	สัมผัสมาก	สัมผัสน้อย		
ภาษาไทยอย่างเดียว	5.62	5.60	$t(17) = -0.06$	$p = 0.48$
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	5.50	5.60	$t(17) = -0.27$	$p = 0.40$
สลับภาษาระหว่างประโยค	6.55	5.65	$t(17) = 2.20$	$p = 0.02$
แทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ	5.38	5.35	$t(17) = 0.15$	$p = 0.44$
สลับภาษาเป็นก้อนคำ	6.00	4.50	$t(17) = 2.72$	$p = 0.01^*$
สลับภาษาด้วยวลี	5.05	4.95	$t(17) = 0.35$	$p = 0.37$

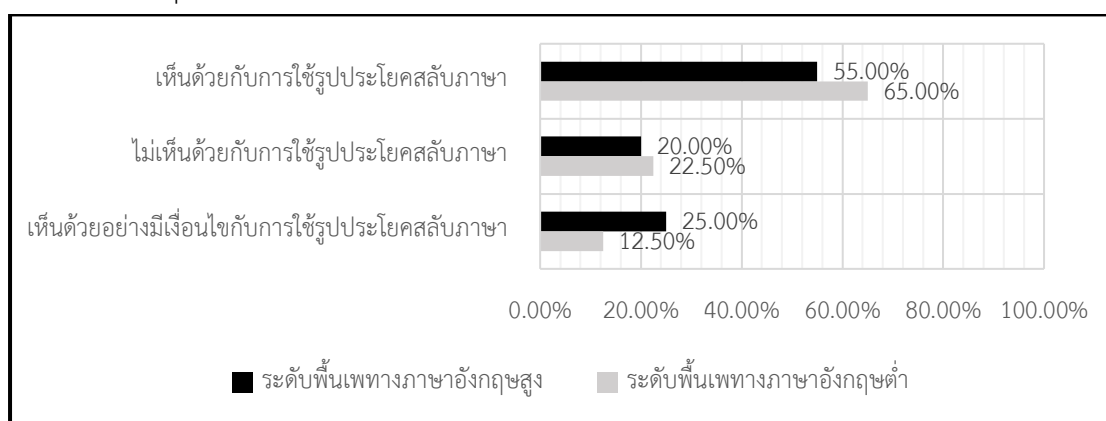
ตารางสรุปค่าเฉลี่ยรูปประโยคภาพรวมทั้งสามตัวแปร

ผู้เข้าร่วมการวิจัย		รูปประโยค							
		ภาษาไทย อย่าง เดียว	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา ระหว่าง ประโยค	แทรกคำ เดี่ยว ภาษาอังกฤษ	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษา เป็นก้อนคำ		
รุ่นอายุแคด	ระดับพื้นฐานทาง ภาษาอังกฤษต่ำ	4.84	5.15	4.80	4.93	4.33	4.47		
	ระดับพื้นฐานทาง ภาษาอังกฤษสูง	4.65	5.40	5.31	5.05	4.62	4.71		
รุ่นอายุวัย	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่ำ	แวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษ	น้อย	5.70	4.86	4.96	5.19	4.63	4.36
			มาก	5.90	4.48	5.32	5.43	4.98	5.26
	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสูง	แวดวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษ	น้อย	5.54	4.78	5.27	5.26	5.13	4.52
			มาก	5.50	5.26	5.31	5.22	5.11	4.85

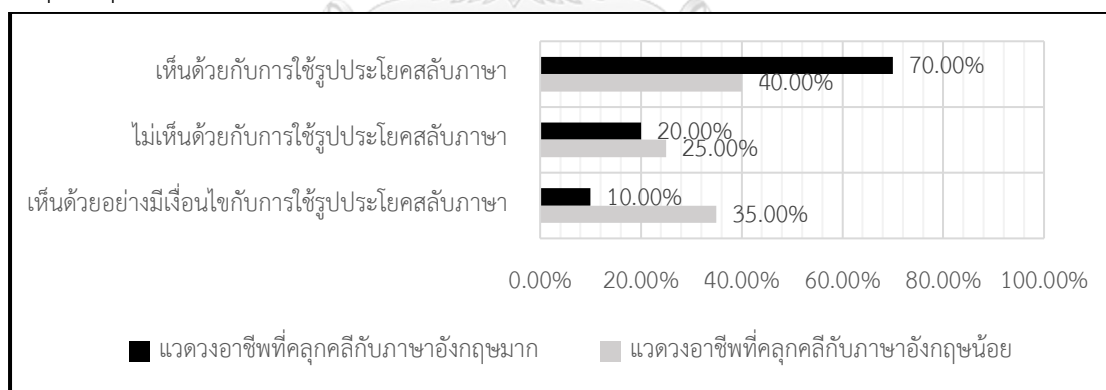
ตารางสรุปค่าสถิติ t และค่านัยสำคัญสถิติรูปประโยคภาพรวมทั้งสามตัวแปร

ผู้เข้าร่วมการวิจัย		รูปประโยค							
		ภาษาไทย อย่าง เดียว	ภาษาอังกฤษ อย่างเดียว	สลับภาษา ระหว่าง ประโยค	แทรกคำ เดียว ภาษาอังกฤษ	สลับภาษา ด้วยวลี	สลับภาษา เป็นก่อนคำ		
รุ่นอายุแคชด	ระดับพื้นฐานทาง ภาษาอังกฤษต่ำ	$t(36) =$ -0.84 $p = 0.20$	$t(36) =$ 0.70 $p = 0.12$	$t(36) =$ 1.74 $p = 0.00^*$	$t(36) =$ 0.23 $p = 0.21$	$t(36) =$ 1.19 $p = 0.09$	$t(36) =$ 0.58 $p = 0.13$		
	ระดับพื้นฐานทาง ภาษาอังกฤษสูง								
รุ่นอายุวัย	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่ำ	แฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษ	น้อย	$t(17) =$ 0.44 $p = 0.33$	$t(17) =$ -0.57 $p = 0.29$	$t(17) =$ 0.91 $p = 0.19$	$t(17) =$ 0.02 $p = 0.49$	$t(17) =$ 0.89 $p = 0.19$	$t(17) =$ 1.97 $p = 0.03^*$
			มาก						
	ระดับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสูง	แฉวงอาชีพที่คลุกคลีกับภาษาอังกฤษ	น้อย	$t(19) =$ 0.22 $p = 0.42$	$t(19) =$ 1.42 $p = 0.09$	$t(36) =$ 0.30 $p = 0.38$	$t(36) =$ 0.40 $p = 0.35$	$t(36) =$ -0.28 $p = 0.39$	$t(36) =$ 0.52 $p = 0.30$
			มาก						

ร้อยละของกลุ่มทัศนคติต่อการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนาทั่วไปตามระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษในกรอบบรรยายความ

ร้อยละของกลุ่มทัศนคติต่อการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาในการสนทนาทั่วไปตามแฉวงอาชีพในรุ่นอายุวัยในกรอบบรรยายความ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ปิยंगูร ทวีผล
วัน เดือน ปี เกิด	06 มีนาคม 2534
สถานที่เกิด	นครศรีธรรมราช
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจากภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2560
ที่อยู่ปัจจุบัน	กรุงเทพมหานคร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY